

A

1234
—
III.

317.ig.j. (R.9)

317.ig.j.

"Régi nyomtatványok, Oponice-Zay:"

7.cim: 575/2 + 575/3.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

317.117 (R.9)
575/2

SZENT
DAVID KI-
RALYNAK,
és
PROPHETANAK,
Százötven
SOLTARI;

A Francia nóták szerént MAGYAR
versekre fordítottak
MOLNAR ALBERT által.

LÖTSEN,

Nyomtatta BREWER SAMUEL.

Anno 1675.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

KEGYES OLVASO

vedd eszedben im ezeket:

- I. A' Soltárok felett a' CL. M. Clemens
Majorus nevét; a' T. B. Theodorus
Bezájót jegyzik.
- II. Minden Soltárnak summája vag-
czellya rövideden vagyon eleiben
írva.
- III. A' hofzszú Psalmusokban; a' vers
előtt; Pausanak; az az, meg. szün-
nek jele imez *.

A' Soltárok mellyeknek egyenlő nótá-
jok vagyon.

Az 5. és 64.	Az 51. és 69.
14. és 53.	60. és 108.
17. 63. és 70.	65. és 72.
18. és 144.	66. 98. és 18.
24. 62. 95. és 111.	74. és 116.
28. és 109.	77. és 86.
30. 76. és 139.	78. és 90.
31. és 71.	100 131. és 14.
33. és 67.	117. és 127.
36. és 68.	140. és a' Tit
46. és 82.	Parantsolat.

CL. DOCTORIS GEORGI REMI
Epigramma de Psalterio Dn. Andræ
Spethæ, ad Melodias Gallicas
concinnavit.

*Hymni, quos moduli exprimerent prædulce so-
nantes,
Psalmorum Bessæ Theodorus; & ante trientem
Clemens Celtarum linguâ adstrinxere peritæ.
Germani hos, Itali, Hispani, Flandrique Britan-
nique,
Et que in Sarmatia, & colitur Boemia vasta,
Istæ paribus modulis qui jugiter odus
Decantant, sancti exempli pietati secuti.
Desini Ausonio decus hoc idioma, quod nunc
Adreus Spethus dat, cui non Thracius ipse
navisone vates plectro fiet antefereendus.*

PARAPHRASIS UNGARICA
& accommodatio ad D. ALBERTUM
MOLNAR.

DAVID Királynak más-fél száz SOLTA-
Sz. Lélek által iratott ENEKIT; (RIT,
Gyönyörűséges nótájú Versekre,
Ketten szerzették Francia Nyelvre.
Ezenit Clemens Maroth fordította,
Es a' többit a' Theodorus Beza.

A 2 Eze-

Por.

Došlo

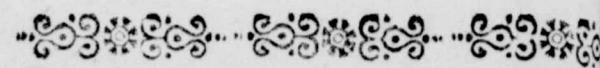
317.117

9

koho
akou značkou

Pred

575/2

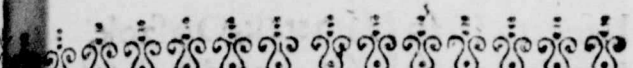
KEGYES OLVASO

vedd elzedben im ezeket:

- I. A' Soltárok felett a' Cl. M. Clemens
Majorus nevét; a' T. B. Theodorus
Bezájét jegyzik.
- II. Minden Soltárnak summája va-
gyon czellya rövideden vagyon eleiben
írva.
- III. A' hofzszú Psalmusokban, a' v-
előtt, Pausanak, az az, meg- szűn-
nek jele imez *.

A' Soltárok mellyeknek egyenlő no-
jok vagyon.

Az 5. és 64.	Az 51. és 69.
14. és 53.	60. és 108.
17. 63. és 70.	65. és 72.
18. és 144.	66. 98. és 18.
24. 62. 95. és 111	74. és 116.
28. és 109.	77. és 86.
30. 76. és 139.	78. és 90.
31. és 71.	100 131. és 1
33. és 67.	117. és 127.
36. és 68.	140. és a' Tiz
46. és 82.	Parantsolat

DOCTORIS GEORGI REMI Epigramma de Psalterio Dn. Andræ Spethæ, ad Melodias Gallicas concinnato.

*Hymni, quos moduli exprimerent prædulce so-
nantes,
Innomum Bessæ Theodorus; & ante tridentem
Celtarum linguâ adstrinxere peritæ.
Romanæ hor, Itali, Hispani, Flandrique Britan-
nique,
Et quæ in Sarmatia, & colitur Boemia vasta,
Læssæ paribus modulis qui jugiter odas
Dechant, sancti exempli pietati secuti.
Dehinc Ausonio decus hoc idiomati, quod nunc
Induat Spethus dar, cui non Thracius ipse
Ausonio vates plectro fiet antefereendus.*

PARAPHRASIS UNGARICA & accommodatio ad D. ALBERTUM MOLNAR.

David Királynak más-fél száz SOLTA-
Sz. Lélek által iratott ENEKIT; (RIT,
Gyönyörűséges nótájú Versekre,
Ketten szerzették Franciái Nyelvre.
Invenit Clemens Marothfordította,
és a' többit a' Theodorus Beza.

A 2 Eze-

Por.

Došlo

317.117 (R.9)

ad koho
akou značkou

Pred

57.5/2

Ezeket osztán Németek, Olaszok,
Spaniolok, Belgák, és az Anglusok,
ő nyelveken követték és Lengyelek,
A' Lengyelek után a' tisztes Tsehek,
Kik Dávid Soltarit, egymást követvén
Egyenlő nótákkal éneklik szépen,
Hogy pedig még né volna Deák nyelv
Spetha András Deákul szerzé éppen,
Kinek az ő gyönyörű ékes vóltát,
Még Orpheus sem győzné meg nótá
Midőn ezt jól látná a' Molnár Albert,
(A' ki fok országot látot és tengert.)
Hogy enyi fok Keresztyén nézet könt
Tsak Magyar nép volna ez Versek né
Használni akarván ő nemzetének,
Segedelméből a' kegyes Istennek,
A' Soltart Magyar versekben formálta,
Es a' Franciái nótákra szabta,
Kit tőle végy jó neven hív Olvasó,
Hogy Istentől néked adassék fok jó.

*Sigism. Nassov. 7 - Cal. Maji, 1607.
Filetzki Farkas-filvinius, SS. Th.*

5.
ELSŐ SOLTAR CL. M.

muság az Isten-felőknek és az isten-
selekeknek különböző állapotokról; a-
zokai tselekedeteiről írja meg, ezeknek
esendő dolgokat mondgya meg.

A Z ki nem jár hitlenek tanátsán,
Es meg nem áll a' bűnösök után,
A' tsüfolóknak nem ül ő szekekben,
De gyönyörködik az Ur törvényében,
Es arra gondgya mind éjel nappal,
Ez ily ember nagy boldog bizonyal.
Mert ő olyan mint az jó termő fa,
Melly a' viz mellett vagy on plántálva,
Melyben meg-hozza gyümölsét,
Es el nem szokta hullatni levelét,

A 3.

Ek.

Ezeket osztán Németek, Olaszok,
Spaniolok, Belgák, és az Anglusok,
ő nyelveken követték és Lengyelek,
A' Lengyelek után a' tisztes Tsehek,
Kik Dávid Soltarit, egymást követvén
Egyenlő nótákkal éneklik szépen,
Hogy pedig még né volna Deák nyelv
Spetha András Deákul szerzé éppen,
Kinek az ő gyönyörű ékes voltát,
Még Orpheus sem győzné meg nótáj
Midőn ezt jól látná a' Molnár Albert,
(A' ki fok országot látot és tengert.)
Hogy enyi fok Keresztyén nézet közt
Tsak Magyar nép volna ez Versek né
Használni akarván ő nemzetének,
Segedelméből a' kegyes Istennek,
A' Soltart Magyar versekben formálta
Es a' Franciái nótákra szabta,
Kit tőle végy jó neven hív Olvasó,
Hegy Istentől néked adassék fok jó.

*Sigism. Nassov. 7 - Cal. Maji, 1607.
Füzetzi Farkas-falviniu, SS. Th.*

5.
ELSŐ SOLTAR CL. M.

anúság az Isten-felőknek és az isten.
seleneknek különböző állapotokról; a-
zokas sselekedetéről írja meg, ezeknek
veszendő dolgokat mondgya meg.

A Z ki nem jár hitlenek tanátán,
Es meg nem áll a' bűnösök után,
A' tsúfolóknak nem ül ő szekekben,
De gyönyörködik az Ur törvényében,
Es arra gondgya mind éjel nappal,
Ez ily ember nagy boldog bizonnyal.
Mert ő olyan mint az jó termő fa,
Melly a' viz mellett vagy on plántálva,
Melyeben meg-hozza gyümölsét,
El nem szokta hullatni levelét.

A 3.

Ek.

Ekképpen a' mit ez ember végez,
Minden dolgában mégyen jó véghez.

3. De nem ígyenvádnak a' gonoszak,
Hanem mint az apro por és polyvák,
Mellyek a' füzeltül füzellyel ragadtatnak,
Igy az itéletben meg nem alhatnak,
A' gonoszak és kikbűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.

4. Mert az Isten isméri útokat,
Az igazaknak erti dolgokat,
Azért mind örökké ők meg-maradnak
De az kik tsak a' gonofzságban járnak,
Azoknak nyilván mind el-vész útok,
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

II. SOLTAR. CL. M.

*Jövendölés a' Christusnak szeméjéről
Országáról.*

Mert zúgolodnak a' pogányok,
Mit forgatnak ő bolond elméjékben,

A' földi nepeknek mi szándékok?
Tsak hiában valót űznek szivekben.

Ez világi Királyok egyben-gyűlnek,
Az Fejedelmek tanácsot tartnak,

Az Isten ellen erős kötést tévnek,
Es az ő Christusára támadnak.

2. Nagy főnyen mondgyák: Mit késünk
Ter szaggassuk-ele ezeknek kötelit, (ezzel?)
Es minden igájokat rontsuk-el,
Nevifellyünk többé rajtuk effélet,

De ez Ur Isten a' magas mennyekben,
Tsak neveti dolgokat azoknak,
Tsúfollja őket űlvén szent székiben,
Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3. Es végre hogy meg-indul haragja,
Kemény beszéddel kezd szólni azoknak,
Etteneres-képpen meg-riasztja,
Simiatt tellyességgel el-bádogyadnak.

Hogy mertek. ugy-mond. ez ellen zú-
kit én kentem a' királyságra, (gódni
ts ktrályi-páltzát én adtam neki,
z én szent hegyemre a' Sionra.

8. **II. SOLTAR.**

* 4. Monde' Királyság; Im ki hirdeten
Az ő tanátsát és szent decretomát :
A' felséges Ur monda énnekem :
En hiam vagy ma születek fiamat.
Kérjed én tőlem a' fok pogányokat,
Kiket örökségül néked adok,
Föld kerek ségin fok tartományokat,
Mindenütt én tenéked ajánlok.
5. Rontsd-meg őket te nagy hatalmad
Mint a' földből égetet tserép edént. (dal)
Es a' te Királyi vas páltzáddal,
Verd-őszve, és törd-apropozdorjánkem.
Azért fejedelmek, birák, királyok,
Ezekből tanúságot vegyetek,
Es magatokat jól meg-gondoljátok,
Kike' földön regnáltok, ítéltek.
6. Szolgálatok ez hatalmas Urnak,
Ígaz félelemmel jámbor éléttel,
Örvendezzerek ő nagy vóltának,
De ezek-is legyenek rettegéssel.
Tsokollyátok e' néktek küldött fiát,
Hogy erőssen meg ne haragudgyék,
El ne mulásátok parantsolattját,
Mert szörnyű-képpen el kell vesznetek.
7. Mert gyakran hog' ingyé sem vélnék
Mint a' lebes-tűz fel-gerjed haragja.
Te azért tellyes szível el-hidgyed,
Bóldoga' kimagát ez Urra bizza.

9. **III. SOLTAR.**

III. SOLTAR. CL. M.
Könyörgő Dávidnak az Absolon ellen.

O melly foka vadnak,
A' kik háborgatnak,
Engemet én Isteneim,
Nagylok ellenségim,
Es fok gyűlűőim,
Tufakodnak ellenem,
Foka azt alittyák,
Lelkemről azt mondgyak :
Verzett ennek ő dolga :
A s Se-

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

8 **II. SOLTAR**

* 4. Mond e' Királyság; Im ki-birdece
Az ő tanársát és szent decretomát:
A' felséges Ur monda énnékem:
En fiam vagy ma szültelek fiamat.
Kérjed én tőlem a' fok pogányokat,
Kiket örökségül néked adok,
Föld kerek ségin fok tartományokat,
Mindenütt én tenéked ajánlok.
5. Rontsd-meg őket te nagy hatalmas!
Mint a' földből égetet tserép edént. (da)
Es a' te Királyi vas páltzáddal,
Verd-őszve, és törd-apropozdorjankém.
Azért fejedelmek, bírák, királyok,
Ezekből tanuságon vegyerek,
Es magatokat jól meg-gondoljátok,
Kik e' földön regnáltok, ítétek.
6. Szolgálatok ez hatalmas Urnak,
Ígaz felelemmel jámbor étellel,
Örvendezzerek ő nagy vóltának,
De ezek-is legyenek rettegettel.
Tsokollyátok e' néktek küldött fiat,
Hogy erőssen meg ne haragudgyék,
El ne múlásátok parantsolattját,
Mért szörnyű-képpen el kell vesznetek.
7. Mert gyakorta hog' ingyé sem vélnek
Mint a' lebes-rúz fel-gerjed haragja.
Te azért tellyes szível el-hidgyed,
Bóldoga' kimagát ez Urta bizza.

52512 **III. SOLTAR** 9

III. SOLTAR. CL. M.
Könyörgő Dávidnak az Absolon ellen.

0 Melly fokban vadnak,
A' kik háborgatnak,
Engemet én Istenem,
Nagy fok ellenségim,
Es fok gyűlű öim,
Tusakodnak ellenem,
Fokan azt alittyák,
Lelkemről azt mondgyák:
Verzett ennek ő dolga.
A 5 Se-

KZB 1469-53

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.ig.j./

Régi nyomtatványok, Opnice-Zay.
/317.18.3./

10 III. SOLTAR.

Segitsege nintsen.,

Mert el-hadta Isten.,

Igy szólnak bolond módra.,

2. Mert te én Istenem.,
Paisom vagy nekem.,
Ki életem meg-mented.,
Es nagy tisztellegre.,
Fejem dicsőségre.,
Idővel fel-emeled.

Te hozzád Ur Isten.,
Kialtok szüntelen.,
Es te meg-vidámitasz.,
Meg halgatsz kedvedből.,
Sion szent hegyéről.,
Nagy segédelmet nyújtasz.

3. Ha ágyamban nyugszom.,
Tsendessen aluszom.,
Nintsen semmi félelmem.,
Midőn fel-serkenek.,
Semmin nem keleşgek.,
Mert Isten őriz engem.,
Ha száz ezer nepek.

IV. SOLTAR.

11

Mind környűl vennének.,
Jobb és bal kezem felől.,
Ha rám ütnének. is.,
Nem rettegnék még. is.,
Semmi veszedelemtől.

4. Kelly fel Uram tarts-meg.,
Ellenségim vond-meg.,
Meg-törvén ő fogokat.,
Mind őszve-paskolod.,
Es artzul tsapdosod.,
Az Isten utálokat.

Tsak te vagy az Isten.,
Ki minden szükségben.,
Meg-tudsz szabadítani.,
Ki a' te lereged.,
Meg-tartod, szeretted.,
Es meg-szoktad áldani.

IV. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak könyörgése a' Saul ellen.

E Nigaiságemnek Istene.,

Halgald meg én kiáltásom.,

Szány-meg és tekints irásemre.,

A6

T9

Došlo

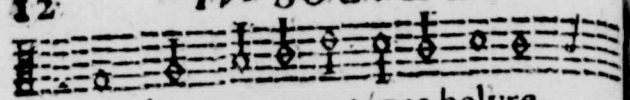
Pred

od koho
d akou značkou

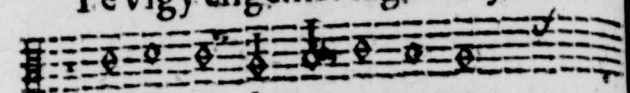
Régi nyomtatványok, Opornice-Zay.
/317.18.3./

12

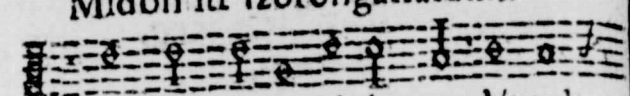
IV. SOLTAR.

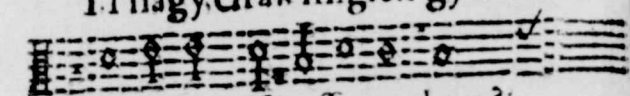
Te vigy engemet tágas helyre,

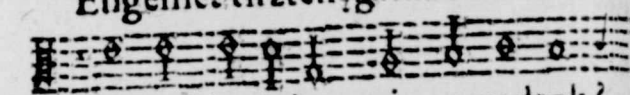
Midőn itt szorongattatom,

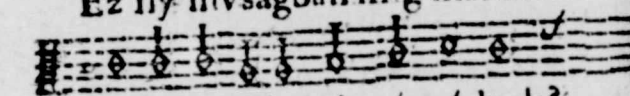
Ti nagy Urak miglen gyaláztok,

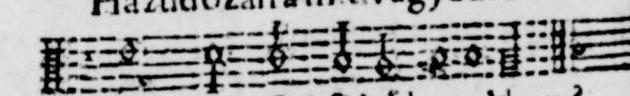
Engemet tisztelegmben?

Ez ily hivságban mig maradtok?

Hazudozáira mit vágyódtok?

Mig gyönyörködtek ezekben?

2. De vegyétek jól észetekben,

Hogy az Ur Isten engemet,

Bé-vőtt kedvében: kegyelmében,

Óadta Királyi tisztemet,

Es meg hallja kéresemet.

Rettegjétek hát és látsátok,

Hogy ellene ne vetsetek,

Magatokat meg gondollyátok,

IV. SOLTAR.

13

Az ágyas házban ha nyugosztok,

Hogy lehefien tsendességtok.

3. Igazságnak áldozattyával,

Aldozatok az Istennek,

Élettel és igazsággal,

Es az Istenben bátorsággal,

Biztatok és örvendgyetek.

De sokan mondgyák azt minékünk,

Mi vezérel minket az jóra?

Azért téged Ur Isten kérünk.

Mutasd kegyes ortzádat nekünk,

Jöjön-e az áldott ora.

4. Mellyel inkább vigasztalízz engem,

Es örvendszíet szivemben,

Hogy nem kiknek sok mustyok terem,

Buzájokkal rakva sok verem,

Kikkel élnek bőségetem

Azért élek jó békeségben,

Ékszem s' aluszom kedvemre,

Tralkodván lakom földemben.

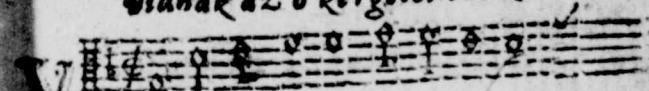
Bátorságos örvendezesben,

Mert az Ur vigyáz életemre.

V. SOLTAR. CL. M.

Megszabadítására való könyörgése Dá-

vidnak az ő kergetői ellen.

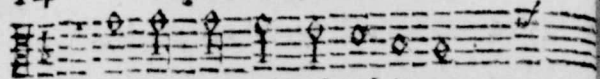

R. Isten az én imádságom,

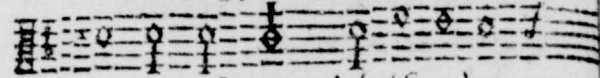
Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

14

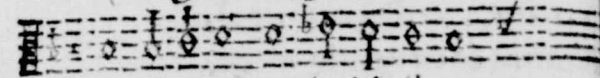
V. SOLTAR.

Kerlek vedyed fűlédben,

Es halgals-meg kérésemben,

En Istenem és én királyom,

Erts-meg mondásom,

2. Tekintsd meg esedezésem,
Es hald meg kiáltásomat,
Midőn h-lak királyomat,
Meg-halgatod én könyörgésem.
Bizonyal hiszem.

3. Jo reggel meg-halgatz engemet,
Uram meg virratta előtt,
Idején a' Nap hogy fel jött,
Elődben számlálom igyemet,
Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedül vagy olly Isten,
Kinek a' gonoszság nem kell,
Es a' ki gonosz bűnben él,
Nem mehet hozzád semmi képpen,
Mig él vétékben.

5. Az lábak és az éztelenek,

V. SOLTAR.

15

Nem álhatnak színed előtt,
Gyűlöliz minden gonosz tévőt,
Es tőled távolj űzetternek,
Az illyetének.

* 6. A' kik tsak hazugságot szólnak,
Szörnyen el-vesztet azokat,
Es meg-átkosiz gyilkosokat,
Kik embert hamissan meg-tsálnak,
Mind meg-rontatnak.

7. En pedig nagy jó reménységgel,
Bé-mégyek szent templomodban,
Es imádlak szent házadban,
Nagy jó-véltodért félelemmel,
Szolgálalak szíved.

8. Vezérly Uram igazságodban,
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktats hogy a' te útadban,
Járhassak jobban.

9. Mert szájokban nintsen igaz szó,
Szívek tellyes nyavalyával,
É nyelvek szőlálnoksággal,
Torkok olly mint a' nyilt koporfo,
Hol nints semmi jó.

10. Büntesd meg Uram Isten őket,
Tedd semmivé tanársokat,
Ronts-el ő találmányokat,

Verd,

Do
pisárne

Má nazriet

pred
exp.

po
exp.

Založené
do osobn.
spisu

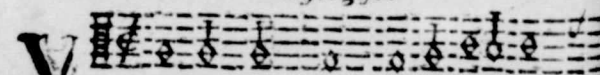
Régi nyomtatványok, Opnice-Zay.
/317.18.3./

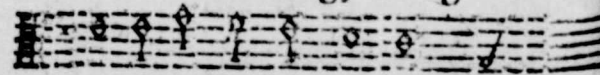
16 VI. SOLTAR:
Verd meg veled ellenkezőket,
A' párt-úroket.

11. Eshogy azok mind öröllyenek,
A' kik biznak tsak te benned,
Es szivből szeretik neved,
Engedd hogy vigan felségednek,
Enekellyenek.

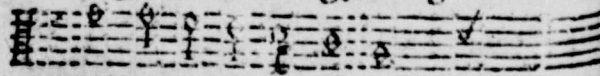
12. Mert az igazat te meg-áldod,
Te nagy irgalmasággoddal,
Környül-vefzed mint paissal,
Mindengonosz ellen meg-tartod,
El oltalmazod.

VI. SOLTAR. CL. M.
Dávidnak meg-gyógyulásért való kö-
nyörgése.

V
Ram te nagy haragodban,

Ki miatt vagyok búban,

Engemet ne fedgy meg,

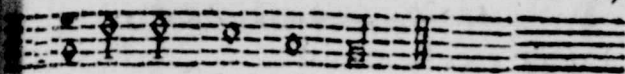

Es haragodnak táze,

S ünnökök meg-felbetege.

Značka:

VI. SOLTAR.

17

Kiben ne büntels-meg.

2. Nekem Uram légy irgalmas,

Mert vagyok nagy fájdalmas,

Ne hadgy Uram kérlek,

Gyogyíts meg sérelmimet,

El-rettent tetemimet,

Ujíts-meg hogy ellyek.

3. Lelkem igen háborodik,

Inségében bánkodik,

Kesergek szivemben,

Uram meddig hadtz engem,

Ekképpen veszekednem,

Ez nagy gyötrelmemben,

4. Térj Uram kegyessen hozzám,

Mert jaj el-fogyatkozám,

Te nagy irgalmadból,

Ány-meg nyavalyáimban,

Ne hadgy kinaimban,

ments-meg az haláltul.

5. Mert ha mindnyájat meg-halunk,

z világból ki-múlunk,

Ints emlékezed,

Enkinél az halálban,

Ekvén a' koporsóban,

Éi ditsirne téged?

6. logy

Régi nyomtatványok, Úponice-Zay.
/317.18.J./

18 VI. SOLTAR.

6. El-fáradtam bánatomban,
Egész éjel sírtomban,
Köny-hullatásimmal,
Nedvesítem ágyamat,
Asztatom nyolizolyámat,
Sűrű síralmimmal.

7. En sok boszszúságim miatt,
Az én ortzám el-hevált,
Szemem homályosult,
Ezt ízerzik ellens-gim,
Vigadnak gyűlölöim,
Kin szivem el-bűsült.

8. Azért tölem el-mennyetek,
Kik gonolzságban éltek,
Távozzatok innen!
Mert az Ur kiáltásom,
Meg-halgatá sírásom,
Es bé vön kedvében.

9. Könyörgésem meg-halgattya,
Az Ur, és el fogadgya,
En imádságomat,
Es a' mit tőle kérek,
Minden jókat meg-nyerek,
Ugy kívánnya jómat.

10. Azért minden e lenségim,
En háborgatói n,
Konkodgyatok el!

VII. SOLTAR.

19

Már mind hátra térjete,
Es meg-szegyenüllyetek,
Nagy hirtelenséggel.

VII. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak könyörgése ellenségi ellen való
meg-szabadításért.

O H én Uram és én Istenem,

Te benned vagyok reménségem,

Segedelmemre légy jelen,

Tarts-meg el enségim ellen,

Hogy engemet el ne ragadgyon,

Mint eh orolzlán meg ne rágyon,

Midőn nintsen segítségem.

Az ki meg-mentene engem.

2. Hogy

Régi nyomtatványok, Úponice-Zay.
/317.18.j./

20 VII. SOLTAR.

2. Hogy ha én ezt töttem Ur Isten,
Avagy hamiság van kezemben,
Hogy ha gonoszt töttem ennek,
Ki örült békeségemnek:

Hogy ha valaki abban meg-ért,
Hogy gonoszt fizettem az joért,
Sőt ha jól nem töttem azzal,
Ki nekem volt boszszúsággal.

3. Am-bát kergessen ellenségem,
Es bátor meg-ragadgyon engem,
Eletemet földhöz verje,
Ditsőflegem porrá tegye:

Kelly fel azért nagy haragodban,
Ellenségim reám támadván,
Add meg az elébbi tisztem,
Kit rendeltél Uram nekem.

4. Nagy sereggel olztán a' népek,
Hozzád gyűlnek és környül-vélznek,
Azért Ur Isten támadgy fel,
Magas helyre köztök állj fel.

Es ottan itéllyed a' népet,
Ki jól rendelhetz mindeneket,
Es engem hívségem szerént,
Itély igazságod szerént.

* 5. Verd meg az istenteleneket,
Es védelmezd meg hivedet,
Mert mindeneknek titkait,

Látod

VII. SOLTAR.

21

Látod Uram szivét lelkét.

Te vagy paisom igaz Isten,
Es nem hadtz-el veszedelmemben,
Ki az hiveket meg-tartod,
Gonosz ellen takargatod.

6. Igazán itéli az Isten,
Az ártatlan embert ügyében,
De keményen fenyegeti,
Kinek hamiságát érti.

Hogy ha penig ő meg nem térend,
Sok bűnének véget nem vetend,
Elő-készíti fegyverét,
Mégben veti nyilait.

7. Végre mint egy hadi erőben,
Halálos fegyvert fog kezében,
Nyilait is rántya elő,
Miket ellenségemre lő.

Kinek szándéka veszedelmes,
Hive nagy gonoszsággal terhes,
Ből idétlen fiat szül,
Mert szándéka meg-szégyenül.

8. Szorgalmatosan árkot vájott,
Más ember alá vermet áfott,
Miben midőn törekedik,
Minden maga belé-esik.

A' gonosz a' kit nekem kíván,
Majdon fejére rohan,

Min.

Značka:

Por.
číslo

575/3

P r e d m

Régi nyomtatványok, Úponice-Zay.
/317.18.3./

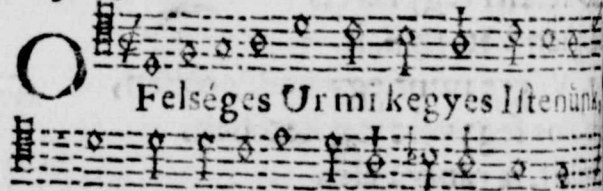
22 VIII. SOLTAR.

Minden-némű tsaládsága,
Nyakára száll álnöksága.

9. Azért Istennek adok hálát,
Hirdetem ő szent igazságát,
Es felséges szent nevének,
Ditsireteket éneklek.

VIII. SOLTAR, CL. M.

Tsudálkozván ditséri szent Dávid az Istennek a' teremtésben-váló nagy hatalmát, és a' teremtet emberhez-váló nagy jó kedvét.

Felséges Ur mi kegyes Istenünk,

Mely tsudálatosa' te neved nekünk.

Nagy ditsőséged ez egész földre,

Ki-terjed és fel-hat az egekre.

2. Ditsirnekteged még a' tsets. szopok

Szájokban vífelik nevedet ők-is,

Kik által ellenséget meg-ejtesz:

Es boszszu állót meg-fzégyenitesz.

3. Nagy vóltát ha meg nézē dolgaidd

VIII. SOLTAR.

23

Mellyeket a' te újaid formáltak,

Az Eget, Holdat, a' fényes Napot,

Es szép rendel a' fok Tsillagokat.

4. Tsudálván mondō: Mitsoda az ember

Ki te tőled ennyi ditsőséget nyer!

De mitsoda az embernek fia,

Kiről felségednek van illy gondja?

5. Az Angyaloknál noha egy-kevesé,

Alábbé tőd, de nagy ditsőséged,

Teremtéd őtet, és magasztalád,

Nagy ditsőségre fel-koronázád.

6. Kezed munkáján őtet Urrá tévéd,

Hogy azokkal birna, neki engedéd.

Alamit e' világra teremtel,

Mindeneket lába alá. vetél.

7. Juhot, ōkrót, és egyéb állatokat,

Hegyen és völgyön élő vadakat,

És az erdőkön félélyel legelnek,

Nagy a' sík mezőkön tengenek:

8. Es a' röpöső égi madarakat,

És hangitsálnak szép melodiákat,

A' fok halait a' nagy tengernek,

És a' tőkában adád az embernek.

O felséges Isten kegyelmes Urunk,

Mely tsudálatos a' te neved nekünk!

Felségednek mely nagy ditsőséged,

Mely tellyes a' föld kereksege!

IX,

Značka:

Por.
Melo

575/3

Predm

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.15.3./

IX. SOLTAR. CL. M.

Az Israel népének hálá-adása és kőnyörgése.

D Itsinlek téged Ur Isten,

Es áldlak tellyes szivemben,

Es az te tsuda-tételidet,

Hirdetem jó téteményidet.

2. Te benned Uram vigadok,
Nagy örömben tombolok,
Es a' tefelséges nevednek,
Szép ditsireteket éneklek.

3. Mert az én ellenségimet,
Meg-téritéd, veréd őket,
Kik rettegvén hátra esének,
Szined elől mind el-veszének.

4. En igyemet meg-tekintéd,
Es kegyelmeffen fel-véved,
Ülvén törvény-tévő székedben;
Meg-mentél igaz ítéletben.

5. A' pogányokat meg-fedded,

A' go

Značka:

317.15.3. 9
57512

A' gonoszokat el-vesztéd,
Semmivé tőd az ő neveket,
Tellyességgel el-törled őket.
6. Te ellenség azt alitád,
Hogy te könnyen el-ronthatnád,
Ez városokat; El-rontádé?
Még híreket is el-törledé?

7. Nem leheté, mert az Isten,
Meg-marad ditsősségében,
Törvény székít kélzítetté,
Az ítéletre le-téteti.

8. Dolgában tart igazságot,
Elő-hívja e' világot,
Es igazsággal mindeneket,
Meg-ítél minden nemzeteket.

9. Ő a' szegények oltalma,
Erője, minden jutalma,
A' ki szűkségének idején,
Hozzád ohajt kőnyörgésében.

10. Azért biznaksak tőbenned,
A' kik ismériek szent neved,
Kik tőled várnak segítséget,
Ur Isten nem hagyod-el őket.

11. Enekellyetek az Urnak,
A' Sion hegyén lakónak,
Sokságát tselekedetinek,
Hirdelletek minden népeknek.

B

12. A'

Régi nyomtatványok, Opnice-Zay.
/317.18.3./

26 IX. SOLTAR.

12. A' ki nyilván meg-kerefi,
Az igaz vért nem felejtí,
Es a' izegényeket nem hadgya,
Kiknek kiáltásokat hallya.

13. Uram légy kegyelmes nekem,
Es tekints meg nagy inségem,
Az ellenség életem győtri,
Az halál kapuiból végy ki.

14. Hogy ditsirhesselek vígan,
A' Sionnak kapuiban,
Es örvendezhessek szivemben,
Hogy engem meg-tartál kegyessen.

15. A' pogányok pedig szörnyen,
Elték az önnön vermekben,
A' melly hálót ők másnak hántak,
Önnön lábok abban akadtak.

* 16 Innen az Ur ismértetik,
Szent ítéleti meg-tettzik,
Hogy a' gonosz ő szándékában,
Önnön magát ejti hálóban.

17. A' gonosz népek hirtelen,
Bé-dölnek a' nagy mélységben,
A' pogányok-is mind el-vesznek,
Kik Istentől el-felekeznek.

18. A' izegényt el nem felejtí,
Demindenkor meg-tekénti,
A' nyomorultnak könyörgését,

X. SOLTAR.

27

Meg-hallya, s' meg-adgya kérését.

19. Kelly-fel Uram, és légy jelen,
Hogy ember erőt ne vegyen,
A' pogányokat híd elődben,
Iteld meg erőstörvényedben.

20. Szívekben Uram retents meg,
Hogy magokat gondollyák-meg,
Es ismerjek a' pogány népek,
Hogy ők-is halandó emberek.

X. SOLTAR. CL. M.

Az Izraelnek meg-szabadításért való
könyörgése.

M Irtávozol tőlünk Ur Isten,
Ez sok ideig való inségben,

Illy meszfe? és magad mit rejtet-el?
Miért hogy minket így felekez-el?

Im az istentelen kevélységgel,
Kergeti az izegént és nyomorgattya,

Az önnön nyakában eslek hálója!

E 2

2. Mert

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

28

X. SOLTAR.

2. Mer ez istentelen dítsekedik,
Es gyönyörködik kívánságában ::
Ditséri a' fősvényt bizelkedik,
Istent káromlya, fel-fuvalkodván,
A' kit meg-utál nagy hívságában,
Sőt kevélységében így gondolkodik,
Hogy nintsen Isten azzal tsufolódik,

3. Óbolondságában úgy el-mégyen,
Erős itéletedet nem féli ::
Es kevélységében szől nagy főnnyen,
Elenségit is semminek véli,
Könnyen el-fuhatya azt itéli,
Végremond: bátrá lakom és tsendellen,
Soha nem esem szereztsétségben.

4. Atokkal szitokkal rakva szája,
Szól az ő nyelve tsak álnokságot ::
Es nyelvét szoktatta tsaládságra,
Kivelfszerez sok bút és bánatot,
Tolvaj módra meg-ál barlangokat,
Les-helyből a' szegényre oládkodik,
Hogy azt meg-kaphassa azon forgodik

* 5. Barlangbá magát meg-vo'nya tükör,
Hogy az áttatlant meg-ragadhassa ::
Mint az orofzlán vigyáz a' likon,
Hogy a' szegényt hálóban hozhassa,
Es ő tolkában azt bé-falhassa,
Abban forog ő néki minden gondga

Hog

X. SOLTAR.

29

Hogy a' szegént meg ejtse, és meg-fogja,
6. Még azt-is mondgya az ő szívében,
Hogy Isten ezzel semmit nem gondol ::
Ortáját el rejti ezek ellen,

Szemét bé-húnnya másiwá fordul,
Kérlek Uram e' dolgon meg-indul,
Nyujts-ki kezéd, a' szegényt ne felejts-el,
Es a' nyomorultnak légy segítségel.

7. Miért mivelné a' gonosz ember,
Hogy káromlya tsufollya az Istent ? ::
Szívében mond: Számot Isten nem kér,
De te Uram értelz és látz mindent,

Azért a' szegény tsak te reád teként,
A' nyomorult árva tebenned bízik,
Es töled kegyessen meg-segitterik,
8. Törd-meg az istentelennek karját,

Hívd elődben és idézd törvényben ::
Vigáld és iteld-meg gonoszságát,
Eképpen nem mér jöni elődben,
Es így örökké regnál az Isten,

Es világot igazsággal vezérli,
A' pogányokat földről mind el-törli,
9. Uram tekints-meg a' nyomorultat,
A' szelideket kegyessen tarts-meg ::

Vedd füleidben kiáltásokat,
Erősítsd szíveket, vigasztald-meg,
A' szegény árvákat vedelmezd-meg,

B 3

Za.

Značka:

317.18.3. (R. 9)

57513

Pred

ho
značkou

0

KZB 1469-53

Mélt. nyomtatványok, Opontice-2ay.
317.18.3.1

28 X. SOLTAR.

2. Mer ez istentelen dítsekedik,
Es gyönyörködik kívánságában ::
Ditséri a' fősvényt hízlekedik,
Istent káromlya, fel-fuvalkodván,
A' kít meg-utál nagy hívságában,
Sőt kevélységében így gondolkodik,
Hogy nintsen Isten azzal tsufolódik.
3. Óbolondságában úgy el-mégyen,
Erős ítéletedet nem féli ::
Es kevélységében szöll nagy főnnyen,
Elenségit is semminek véli,
Könnyen el-fuhattya azt itéli,
Végremond: bátrá lakom és tsendessen
Soha nem esem szerentsérlenségben.
4. Atokkal szitokkal rakva szája,
Szoll az ő nyelve tsak álnokságot ::
Es nyelvét szoktatta tsaládságra,
Kivelfzerez fok bűt és bánatot,
Tolvaj módra meg-ál barlangokat,
Les-helyből a' szegényre olálkodik,
Hogy azt meg-kaphassa azon forgodik,
* 5. Barlangbá magát meg-voñya tirkon,
Hogy az ártatlant meg-ragadhasa ::
Mint az oroszlán vigyáz a' likon,
Hogy a' szegényt hálóban hozhasa,
Es ő tokában azt bé-falhasa,
Abban forog ő néki minden gondgya,

Hog

X. SOLTAR. 29.

Hogy a' szegént meg ejtse, és meg-fogja.
6. Még azt-is mondgya az ő szívében,
Hogy Isten ezzel semmit nem gondol ::
Ortáját el rejti ezek ellen,
Szemét bé-hunnya másiwá fordul,
Kérlek Uram e' dolgon meg-indul,
Nyújts-ki kezéd, a' szegényt ne felejts-el,
Es a' nyomorultnak légy segítségel.
7. Miért mivelné a' gonosz ember,
Hogy káromlya tsufollya az Istent ? ::
Szívében mond: Számot Isten nem kér,
De te Uram értelz és látz mindent,
Azért a' szegény tsak te read teként,
A' nyomorult árva te benned bizik,
Es töled kegyessen meg-segittetik.
8. Törd-meg az istentelennek karját,
Hivd elődben és idézd törvényben ::
Vigáld és íteld-meg gonofzságát,
Ekképpen nem mér jóni elődben,
Es így örökké regnál az Isten,
E' világot igazsággal vezérli,
A' pogányokat földről mind el-törli.
9. Uram tekints-meg a' nyomorultat,
A' szelideket kegyessen tarts-meg ::
Vedd füleidben kiáltásokat,
Erősítsd szivőket, vigasztald-meg.
A' szegény árvákat vedelmezd-meg,

B 3

Za.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

30 XI. SOLTAR.
Zabolázd-meg az erő-szak-tévőket,
Gonoszoktól e földön ód népedet.

XI. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak panaszja a' Saul ellen, &c.

A Z Istenben bizom jóreménységge.

Miért szökök hátigyer lelkemnek?

Hogy éna' ti hegyetekről fuffak. el,

Es mint eg' madár mezfizerepüllyek.

Mert a' kegyetlenek iveket szerzik,

Hogy a' tiszta sziveket meg. löjék,

Már a' nyilakot az idegben vetik.

2. De véghez nem vihetik őke' dolgo.

Meg-romlanak igyekezetekben,

Mert az hú ember vallyon s'kinek ártott.

Az Istennek temploma mennyekben,

31 XI. SOLTAR.

Öt fön vagyon szent széki, melyből szél-
szemei mindent néznek élessen, (lyel
földi népet-is meg-nézel és szemlél.

3. Az Isten meg-probállya az igazat,

Esgyűlöli az erő-szak-tévőt,

A' káromlókra zápor esőt borsát.

Rájok dőjt tüzet, kénköves esőt.

Az istentelenekre háborút ejt,

Es nagy szél-vézfél itattya őket,

Fejekre szörnyű forgó szelet burejt.

4. Mert ő igaz és igazságot szeret,

Es kedves ortzát mutat azoknak,

K.k igazságban rendelik élteket.

XII. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak Saul ellen való panaszolkodás.

S Zabadíts-meg és tarts-meg Urá Isten,

Mert szentid el-fogytak nints jó tévő,

Es ez földön már fok a' tőkelletlen,

Nints emberek közt igaz belzédő.

2. Ezek egymásnak szólnak tsak hívságot

B 4

Dol.

32 XII. SOLTAR.

Dolgokat festik szép beszédekkel,
Hizelkedvén mutatnak nyájasságot,
De nyelvek nem edgyez ő szivekkel.

3. Tsalárd ajkokat el-veszti az Isten,
El-törli hizelkedő nyelveket,
Kik kevélységekből szólnak nagy főnyen,
Es csak tsúfollják az együgyűket.

4. Es azt mondgyák: Jer tegyük azt,
nyelvünkkel,

Hogy minket mindé nagyra bősülljön
Miénk szájunk, ajkunk, birunk ezekkel,
Kit urallyunk? velünk ki pörölylön?

5. Azért mond Isten: Imé a' szegények,
El-hagyatnak, öletnek, pusztulnak,
Azért őket meg-szánom, és fel-kelek,
Es ki-mentem kezeből azoknak.

6. Az Istennek mondási olly igazak,
Mint a' drága ezüst, kit a' tűzben,
Az ötvösök kohokban tisztítottak,
Es hétszer meg-eresztettek szépen.

7. Tarts-meg azért népedet kegyelmessé,
Kérünk jó-váltodból reánk tekénts, (sen),
Őrizz-meg örökké e' nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jó kedvet jelents.

8. Mert a' gonoszok nagy főnyen for-
gódnak,

Udvaroltatnak nagy kevélységben,

Midőn

33 XIII. SOLTAR. 33

Midőn a' roszszak fel-magasztaltatnak,
Es az jó ember nints bősületben.

XIII. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak meg-szabadulásért való
könyörgése.

Miglen felejtész-el Uram,

Mig nem emlekezel rólam?

Az te irtzádat én előlem,

örökké el rejtédé rólem?

Mire nem könyörülz rajtam?

2. Mig tanátskozzam szivemben,

Mig keseregjek elmémben,

Még nappal is csak gondolkodván?

Ellenségem reám mig rohan,

Mig uralkodik fejemben?

3. Tekénts reám kegyes Uram,

Szánnád-meg az én nyavalyám,

Szemeimet világosítsd-meg,

Bs

Hogy

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

34 XIV. SOLTAR.

Hogy életemben vidullyak-meg,
Halálban el ne alugyam.

4. Hogy ellenségem ne mondgya:
Imé erőt vöttem rajta,
Es azon ők örvendezzenek,
Ha engemet el-ejthetnének,
Es nem alhatnak lábomra.

5. Mert én bizom jó kedvedben,
Ki meg-vigasztal szivemben,
Örvendez azért az én lelkem,
Hogy az Isten én segedelmem,
Kéért dicsérem éneken.

XIV. SOLTAR. CL. M. 55.

Panaszkodása Dávidnak a' Saul ellen.

A Z bolond így szól az ő szivében:
Nintsen Isten azért gonofságban él,
Utálatos bünt téfzen semmit nem fél,
Ez eget földön az ki jót tégyen
Senki nintsen...

XIV. SOLTAR,

35

2. Az Ur az égből alá-tekente,
E' földön az emberek haira,
Hogy meg lássa ha kinek esze volna,
Ha az Istent valaki keresné,
Es tisztelné.

3. De azt jól látta ditsőségében,
Hogy az jó útról el-tértek mindenek,
Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek,
A' ki az Istent tisztelné hiven,
Tsak egy fintsen.

4. De az hamissak meg né gondollyák,
Hog' népemet mint a' kenyért meg észik,
Meg nem térnek, sőt magokat el. hifzik,
Az Istent segítségül nem hívják,
Sem urallyák.

5. Itt azért erőssen meg-rémülnek,
Midőn ezekben vészik hogy az Isten,
Az ő hiveit meg-tartya kegyessen,
Mert ő melleite áll az jó nemzetnek,
Mint hiveknek.

6. De néktek semmi gondotok erre,
Hanem ti tsak tsúfollyatok a' szegént,
A' ki tiszta szivból féli az Istent,
Es tsak őt hívja segítségre,
Es mentségre.

7. A' Sionról vallyon ki jövend-el,
Ki a' szent Izraelt meg-szabadítja?

B6

Ha...

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.3./

36

XV. SOLTAR.

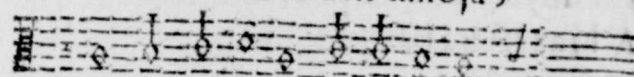
Ha Isten népet fogságból ki-hozza,
Örvend a' Jakób és az Izrael,
Teljes szível.

XV. SOLTAR. CL. M.

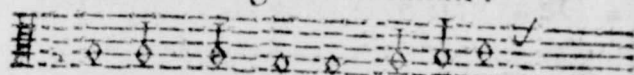
Isteni feleletről és jó életéről való tanulás.

V

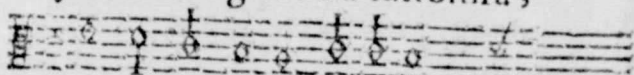
Ram ki léfzen lakója,

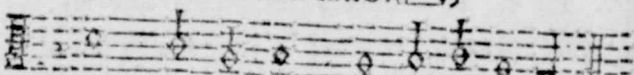
Az te felséged sátorának?

Jelents meg és add tuttomra,

Ki léfzen örök lakója,

Szent hegyednek és hajlékodnak?

2. Az ki jár igaz életben

Szóll és szolgáltat igazságot,

Igazán forog mindenben,

Es hívséges ő szívében,

Es szereti az jámborságot.

3. Ki az ő feleharátyát,

Ő nyelvél nem rágalmazza,

Kárral nem bántja szomszédját,

Nem rútollja atyáját.

Es

XVI. SOLTAR.

37

Es tisztességét nem gyalázza.

4. Az istentelent utálja,

Az Isten féltőket szereti,

Őket tisztességben tartja,

Esküvését meg-gondolja,

Ha kárt vall-is, azt meg nem szegi.

5. A' ki pénzével él hiven,

Kölsőm ad, de nem kér usorát,

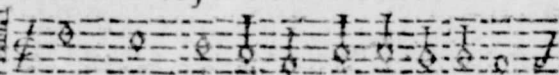
Az ártatlan ember ellen,

Ajándékot ő nem vészén,

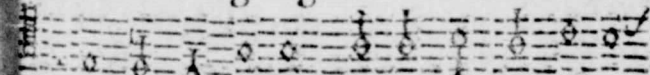
A' ki így téfzen, a' meg áthat.

XVI. SOLTAR. CL. M.

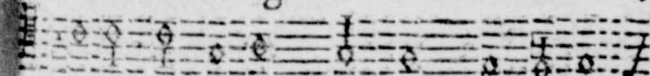
*Jövenéklés a' Christushnak szenvedéséről
haláláról és fel támadásáról*

T

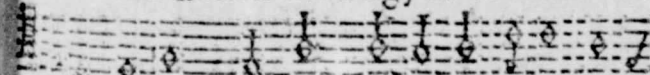
Arts-meg engemet oh én Istenem!

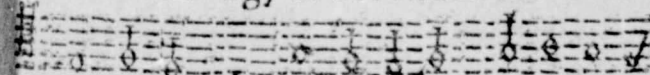
Mert reménségé vetem csak te benned,

Azért az Urnak mondgyad ezt lelkem:

En Uram vagy te örvendek tenéked,

Es kivől nem kerkedhetem temni vel.

Es

Es

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

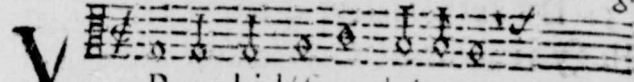
36

XV. SOLTAR.

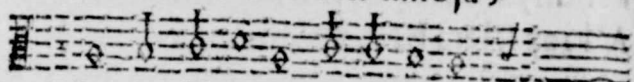
Ha Isten népet fogságból ki-hozza,
Örvend a' Jákob és az Izrael,
Tellyes szivel.

XV. SOLTAR. CL. M.

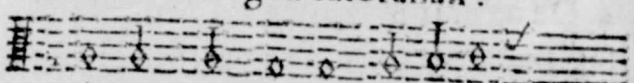
Isteni feleletről és jó életéről való tanúság.

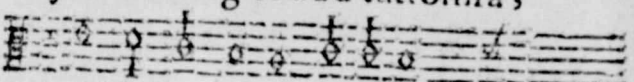
Ram ki léfzen lakója,

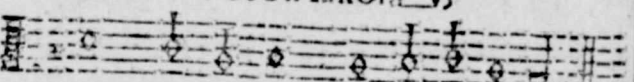
Az te felséged sátorának?

Jelents meg és add tuttomra,

Ki léfzen örök lakója,

Szent hegyednek és hajlekodnak?

2. Az ki jár igaz életben

Szóll és szolgáltat igazságot,

Igazán forog mindenben,

Es hívséges ő szivében,

Es szereti az jámborságot.

3. Ki az ő feleharátyát,

Ő nyelvével nem rágalmazza,

Kárral nem bántja szomszédját,

Nem rútollja atyáját.

Es

XVI. SOLTAR.

37

Es tisztességét nem gyalázza.

4. Az istentelent utálja,

Az Isten felőket szereti,

Őket tisztességben tartja,

Esküvését meg-gondolja,

Ha kárt vall is, azt meg nem szegi.

5. A' ki pénzével él híven,

Kölsön ad, de nem kér usorát,

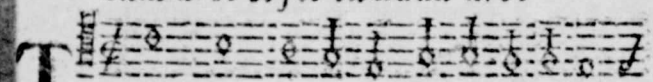
Az ártatlan ember ellen,

Ajándékot ő nem vélzen,

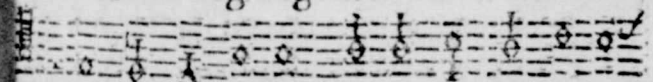
A' ki így téfzen, a' meg állhat.

XVI. SOLTAR. CL. M.

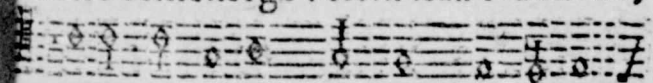
*Jövedelméről a' Christushoz szentességéről,
haláláról és fel támadásáról*

Arts-meg engemet oh én Istenem!

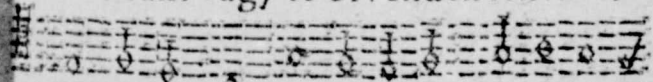
Mert reményem vétem csak te benned,

Azért az Urnak mondgyad ezt lelkem:

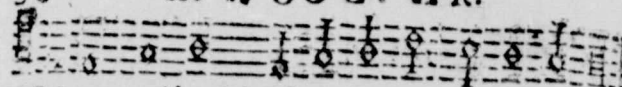
En Uram vagy te örvendek tenéked,

Es kivól nem kerkedhetem tennem vel.

B7

Hogy

Hogy néked hasznalhatnék jó tétémel.

2. A' szentekkel e' földön jól téfzek,
Es segitek jámbor Isten félőket,
De azoknak léfzen nagy sérelmek,
Kik kővernek idegen isteneket,
Ő véres áldozattyokat nem nézem,
Es nevőket ajakomra sem vészem.

3. Az Ur Isten az én örökségem,
Melly nékem kiváltképpen részeltetett,
Es ő meg. tartya híven azt nékem,
Az én sorfom a' leg jobb részre esett,
Hogy az örökség sinorral osztatott,
Azzal a' leg szebbik rész nékem jutott.

4. Ditsíretet mondok én az Urnak,
Ki engem tanátsával jól vezérel,
Még veséim-is erre tanítanak,
Es az ágyban-is meg-intenek éjél,
Az Urat szüntelen előttem tartom,
Ki velem lévén nem lehet ártalmom.

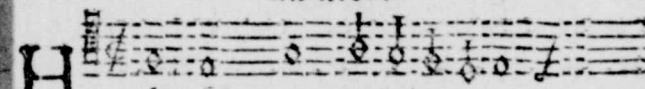
5. Öröme vagyok szivemnek ezen,
Ditsőségem örül meg. nyugszik testem,
Noha a' sírban tekvese léfzen,
De azt szivemben nyilván én el-híszem,
Nem hagyod a' koporsóban szentedet,
De rothadás ellen meg. mented őtet.

6. A'

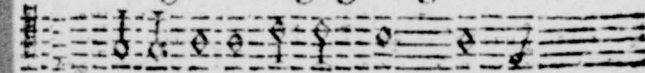
6. Az életre nékem utat mutat,
Melly életben vagyon örök boldogság,
Hol szent színednek gyönyörű voltát
Láttatod; melly nagy öröm és vigaság,
Jobb-kezednek ereje, ditsősége,
örökké meg-marad, soha nints vége.

XVII. SOLTAR. T. B. 63. 70.

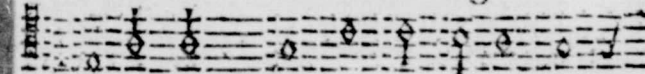
Könyörgése Dávidnak a' meg szabab-
dulásért.

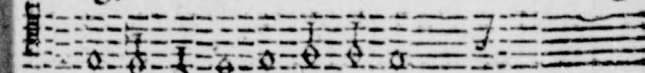
H Algasd-meg igaságomat,

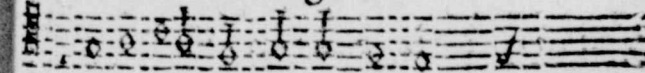
Ur Isten kiáltalom érts-meg,

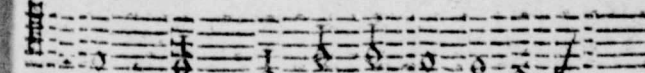
Figyelmezz hozzám es tekints-meg,

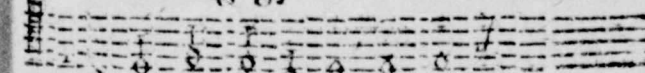
Szivben imadságomat,

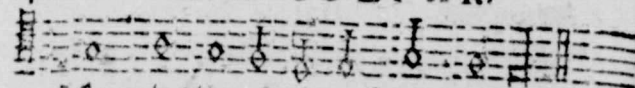
Ítéletet te tőled várok,

Nézd-meg igyem láttals törvént,

Mely meg igazság-ízerént,

Mert én a' noksággal nem járok.

2. Szivem éjel meg-probáltad,
Es meg-vísgáltad tellyesféggel,
Láttad hogy edgyez én nyelvemmel,
Tsalárdtság nélkül találtad.

A' mit ember szól avagy mivel,
Én ajakid beszédire,
Gondot tartok szent igédre,
Nem járok a' gonosz-tévővel.

3. Vezérljed én járásomat,
Es tarts meg a' te őlvényeden,
Másvá senki ne térítsen,
Erősítsed lábaimat.

Téged hivlak én segítségre,
Uram láts meg szükségemben,
Kérésem vedd füleidben,
Es légy figyelmes beszédemre.

4. Te vagy bizonyos oltalmok,
A' kik te benned reménlenek,
Mutassad jó voltodat ezeknek,
Hogy lássák a' rád támadók.

Mint a' te szemeidnek fényét,
Ugy meg-őrizz Uram engem,
Szárnyad árnyékában fejem
Takarkald, őrizvén őlvényét.

5. Ol

5. Oltalmaz ellenségimtől,
A' kik veszedelmemre járnak,
Es mindenünnen környül-fognak,
Ments-meg engemet ezektől.

Kővér nyakok csak fel nem pattan,
Kevélyen szólnak ellenem,
Lefnek, kergetnek, hogy engem
Meg-tapodgyanak a' föld hátán.

6. Ollyak mint a' vad oroszlán,
Ki a' lesből a' prédára szök,
Es mint az éh oroszlán kőlyök,
Olálkodik a' barlangban.

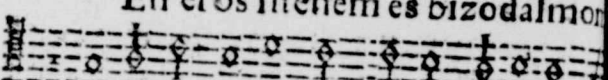
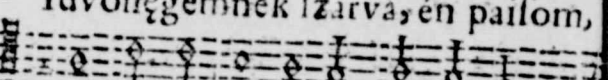
Uram jövel vegyed eleit,
Verd földhöz éles törődél.
Lelkem ments-meg fegyvereddel,
Ronts-meg ellenségim erejét.

7. Ments-meg kezedd ezektől,
A' kik élnek csak e' világnak,
Estsak ő hasoknak szolgálnak,
Es gondgyok tellyes szivekből.

Mert eleget adt az ő testeknek,
Kiveltőlhetik hasokat,
Hizlalhatták magzattyokat,
Megunokájok-is el-telnek.

8. En pedig az igazságban,
Szinét meg látom felsegednek,
Es ha álmaimból fel-ferkenek,
Meg-elégzem jó-vokodban.

42 XVIII. SOLTAR.
XVIII. SOLTAR, CL. M. 14
Hála-adása Dávidnak a' meg-sza-
badításért.

 H én Uram, ki erőt adt' éneken
En erős Istenem és bizodalmon
 Szeretek téged míg léfzen életem,
Idvősségemnek szarva, én paisom,
 En magas kő szálam oh én Uram,
Midőn ez Urat ditsérvén kérem,
 Erős bástyám és erős kő-váram ::
Ellenségim: Ő meg-tart engem.
 Halál fájdalmi hogy környül veñenek,
Belial fiai rettegetnének,
 Pokol kötele vala környülem,
Tsak nem a' halál tőriben eitem.

XVIII. SOLTAR. 43

2. Illy inségemben az Urhoz kiálték,
Nagy szükségembé Istennek könyörgék,
Szózatom templomában fel hata,
Kiáltásom füleiben juta ::
Legottá a' föld szörnyen meg-indula,
Az hegyek fundamentoma mozdula,
Rengedeznek, reszketnek szertelen,
Mert haragra indult az Ur Isten.
Nagy sűrű füst mégyen-fel az ő orrán,
Rettenetes tűz szájából ki-rohan,
K miatt az ég széllyel villámik,
Mert az ő sebes haragja látzik.
3. Le hajlatá az eget és le-jöve,
Lábai alatt homály fetétsége,
Alá-szálla Cherubimon ülven,
Es a' szelnek szárnyain röpülven ::
Nagy fetét kőben magát bé fedezte,
Kiben mint sátorban magát rejtette,
De a' fényesség ki nála vala,
A' sűrű kődöket el-ozlatá.
Nag' kő esők hulnak tűz láng villámék,
Az Ur meny-dörgése égen hallaték,
Rettenetes szó adaték tőle,
Kő-esőt, villámalt földre löve.
* 4. El-széleszté azokat nyilaival,
Es el-rettenté ő villámásával,
Meg-láttának a' vizek mélységi,

Fel-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

44 XVIII. SOLTAR.

Fel nyilának a' földnek feneki ::
A' te feddésednek folyóságátul,
Es haragos orrodnak fuvásátul,
Onnan fellyül kezeit le-nyújtá,
Es engem a' vizekből ki-vona.
Meg-szabadita én ellenségimtől,
Meg-mente hatalmas gyűlölőimtől,
Kik rám rohannak én inségemben,
De gyámolom lőn nekem az Isten,
5. Tér helyre hozza, s' ki mente engemet,
Es én hoz zám mutata nagy szerelmet,
Meg-fizete igazságom szerént,
Kezeimnek tisztasága szerént ::
Mert az Urnak útáról nem tértem el,
Az én Istenemtől nem szakadtam-el,
Ítéletire szüntelen néztem,
Es szent törvényét meg nem vetettem.
De mindenkor híven előtte jártam,
Gonosz tételtől magamat meg-óttam,
Meg-fizete igazságom szerént,
Kezeimnek tisztasága szerént.
6. Szent vagy, és jó-tévő a' jó-tévőekkel,
Es igazat tész igazán élőekkel,
Tiszta vagy azokhoz kik tiszták,
El-forduliz tőlők a' kik gonoszak ::
A' nyomorult szegényeket segíted,
A' kevély szemeiket meg-szegényíted.

Né-

XVIII. SOLTAR. 45

Néketi Uram szövétneket gyujtasz,
Es a' setétben világot gyujtasz.
Te általad ellenségim seregim,
Altal-futok el szököm keritélin.
Tökéletes az Istennek útá,
Tiszta és próbált az ő mondása.
* 7. A' bennebizóknak erős paísa,
Ez Istennek de ki lehetne mássa?
De holott volna illy erős kő-szál,
Mint az Isten a' ki minket táplál? ::
Az Isten erejében fel-öltöztet,
Es útaimban jól vezérle engemet,
Lábam gyorsittya mint a' szarvasnak,
Hogy magas hegyimre fel-hághassak.
Ő taníttya kezemet hadakozni,
Es az atzél kéz-ívet el-rontani,
Idvősségemnek paílsát nekem
Adod, és job. kezéd meg-tart engem.
8. A' te szelid és engedelmes voltod
Öregbit engem, erőssít jó-voltod,
Es az hol ~~szelid~~ helyt adt lábomnak,
Hogy bokáim ne botráncokozzanak ::
Ellenségimet azért meg-kergetem,
Es meg né szünöm míg né mind el veré.
Minden erőmmel addig paskolom,
Mig nem őket lábom alá hajtóm.
Az hartzra nekem erős fegyvert adtál,
A' föld-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

46 XVIII. SOLTAR.

A' földhöz vered ki én ellenem áll,
Meg-futamtatod ellenségimert,
Szélllyel kergeted gyűlöldömert.

9. Kiáltnak, de senki meg nem tartja,
Az Istenhez-is, de meg nem halgattya,
En őket mind széli porrá rontom,
Az útzákon a' sárba morfolom ::

A' népeknek ő patvarkodásfoktul,
Meg-fzabadítasz tufakodásfoktul;
A' pogányokon fővé tész engem,
Nem ismért nép-is szolgál énnékem.

Sok idegenek kik hi emet hallják,
Hizelkedven magokat alám adgyák,
Etős helyeken idegen népek,
Az én hatalmaságomtól félnek.

10. Eél az Isten, kinek légyen ditsíre,
Aldom én idvőzítő Istenemet,
Ki énnékem ez hatalmat adta,
Ellenségimert meg-hodoltatta ::

Meg-őriz engemet ellenségimtől,
Kiken engem emelt fejedelemül;
Az erő-szak-tévőtől oltalmaz,
Ki mindenkor halálomra vigyáz.

Azért ditsíretet mondok tenéked.
A' pogányok közt magasztallak téged,
Szent nevednek éneklek szüntelen,
Hogy te királyodat felségeffen-

II. M.

1317.117 (R. 9)
57.5/2
XIX. SOLTAR. 47

11. Meg-segitéd, vele től kegyességet,
Es neki jelentél illy idvősséget,
Ez meg-kenet Dávidnak fő képpen,
Es maradékinak mind örökkén.

XIX. SOLTAR. CL. M.

Dávid ditséri az Isten ő teremtéséről és
örvénziről, könyörög hogy büntől meg-
őrizze.

A Z Egek belzellig,
Az Eg menyezeti,

Es nyilván hirdetik,
Szépen ki-jelenti,

Az Urnek erejét ::
Kezének munkáit,

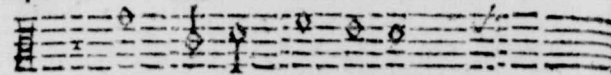
Az napok egymálnak,

Tudománt mutatnak,

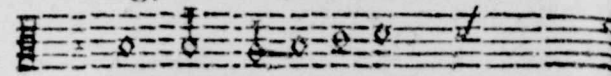
Az ő böltseségéről.

Egy

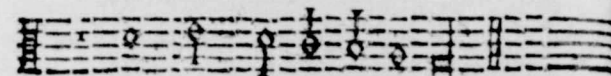
Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

Egy éj az más éjnek,

Beszéll az Istennek,

Ő nagy ditsőfflegéről.

2. Nints szó sem tartomány,

Holott e' tudomány

Nem prédikáltatnék ::

Minden-fele mégyen,

E' föld kereksegen,

Beszéde ezeknek.

Írások ki-mégyen,

Mind e' világ végén,

Holott a' fényes Napnak,

Hajlékot az Isten,

Helyheztetett szépen,

Ő lakó szállásának.

3. Kiben mint Vő-legény,

Reggel fel-kél szépen,

Ő ágyas hazából ::

Es ugyan örvendez,

Mint az erős vitéz,

Ha futásra indul.

Az égnek egy végén,

Fel-kel és el-mégyen,

Gyorsan a' más végére,

Sohol semmi nintszen,

Ő hévsége ellen,

Ki magát el-rejthesse.

* 4. Az Isten törvénye,

Tiszta ő beszéde,

Lelkeket meg-térit ::

Hűség bizonyosága,

Kisdedeket abba,

Bölcseségre tanít.

Ő parantsolatí,

Igazak mondási,

Kik szívet vigasztalnak.

Minden ő törvényi,

Tiszták szent beszédi,

Szemet világosítanak.

5. Az Isten felelme,

Tiszta mind örökké,

Meg-marad és meg-áll ::

Az ő ítélete,

Igaz mindenekbe,

Teljes nagy jóssággal.

Aranynál, ezüstnél,

Kedvesb drága kőnél,

Es sokkal bő-sületesb,

Ő szerelmessége,

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.1./

50

XIX. SOLTAR.

Es gyönyörűsége,

Még a' méznél-is édesb.

6. A' ki szolgál néked,

Uram tanul tőled,

Nagy jó tanúságot

Es azt ha meg-tartya,

Jól leszén ő dolga,

Mert vélsen jutalmot.

Ki tudná bűnének,

Számát esetinek,

Es ki gondolhatná meg?

En fok bűneimet,

Titkos vétkeimet,

Uram nékem botsáfd-meg,

7. Szolgádar őrizd-meg.

Kevélységtől tart-meg,

Ne essék ez bűnben ::

Es én tiszta léfzek,

Semmi bűnt nem téfzek,

Járok te kedvedben.

Számamnak szollása,

Szivem gondolattya,

Kedves légyen tenéked.

Adgyad oh én Uram,

Es erős kő-szalam,

Hogy ne vétsek ellened.

XX. SOLTAR.

51

XX. SOLTAR. T.B.

Az Izraeliták könyörgése Dávid

Királyért.

A Z Ur tégedet meg-hallgallon

Te nagy inségedben,

Az Jákók Istene meg tartson

Te veszedelemben.

Küldgyön tenéked segedelmet,

Az Ur ő szent házából,

Te read fordítsa kegyelmét.

Tartson-meg az Sionból,

2. Aldozatodat meg-tekintse;
Bikkel őt tisztelel,

X

C 2

Egő

Régi nyomtatványok, Oponee-Zay.
/317.18.3./

52 XX. SOLTAR.

Egő áldozatodat tűze,

Egelle meg néked.

A' mit a' te szived kívánhat

Adgya meg ő tenéked,

Hogy minden némű tanácsodat,

Te jó véghez vihesse.

3. Adgyad Uram hogy te nevedben,

A' mi zászlóinkat,

Fel-emellyük nagy örömünkben,

Es adgyunk hálaikat.

Mondván: Az Ur Isten meg-őrzi

Ez Királyt kegyelmével,

A' menyből őtet erőssíti,

Job kezéd erejével.

4. Nemelylek az ő szekerekben,

Es biznak lovokban,

De mi a' nagy Isten] nevében,

Bizunk mint Urunkban.

Azert ők keményen meg-esnek,

Mi peniglen meg állunk,

Ők mind a' földhöz veretternek,

De mi éppen maradunk.

5. Tarts meg Urá, és engedd nekünk

Hogy ez Király hiven,

Mikoron hozzá esedezünk,

Segítségül légyen.

XXI. SOLTAR.

53

XXI. SOLTAR. CL. M.

Hála-adása az Izraelitáknak Dávid

Királyért.

Örvendez Uram az Király

Az te nagy hatalmadban,

Es szabadításod an,

Es vigad nagy buzgósággal,

Hogy őt meg-segited,

Inségből ki-mented,

Ugy viseled neki gondgyát,

Hogy a' mit tőled kérend,

Mindeneket meg-nyerend.

Mihelt fel-nyittra ő száját,

Ég szöll egy ígét,

Ar hallod kérését,

Eléb hogy nem könyörgene,

Meg-halगतod, meg-látod.

XX

C3

It.

Régi nyomtatványok, Opouice-Zey.
/317.18.3./

52 XX. SOLTAR.

Egő áldozatodat tűze,
Egesse meg neked.

A' mit a' te szived kívánhat
Adgya-meg ő tenéked,
Hogy minden némű tanácsodat,
Te jó véghez vihessed.

3. Adgyad Uram hogy te nevedben,
A' mi zászlóinkat,
Fel-emellyük nagy örömnünkben,
Es adgyunk hálákat.

Mondván; Az Ur Isten meg-őrzi
Ez Királyt kegyelmével,
A' menyből őtet erőssíti,
Job kezéd erejével.

4. Némellyek az ő szekerekben,
Es bízunk lovokban,
De mi a' nagy Isten nevében,
Bizunk mint Urunkban.

Azért ők keményen meg-esnek,
Mi peniglen meg állunk,
Ők mind a' földhöz verettetnek,
De mi éppen maradjunk.

5. Tarts meg Urá, és engedd nekünk
Hogy ez Király hiven,
Mikoron hozzá esedezünk,
Segítségül legyen.

53 XXI. SOLTAR.

XXI. SOLTAR. CL. M.

Hála-adása az Izraelitáknak Dávid
Királyért.

Órvendez Uram az Király

Az te nagy hatalmadban,

Es szabadításod an,

Es vigad nagy buzgósággal,

Hogy őt meg-segited,

Inségből ki-mented.

2. Ugy vífeled neki gondgyát,
Hogy a' mit tőled kérend,

Mindeneket meg-nyerend.

Mihelt fel-nyitja ő száját,
Még szól egy ígét,

Ar hallod kérését.

3. Eléb hogy nem könyörgene,
Meg-lalगतod, meg-látod.

XX

C3

Ir.

34 XXI. SOLTAR.

Irgalmaddal meg-áldod.

Es fel tész az ő fejére,

Sár-arany koronát,

Mint Királyi pompát.

4. Azt kéri vala te tőled,

Hogy tsak valamennyire,

Hofszabullynon élete:

De ő életét terjesztéd

Nagy sok elszendőkre,

Sőt örök időkre.

5. Őt fel-vőd nagy ditsőflegre,

A' te fegedelmeddel,

Őrök időfleggeddel.

Ez nagy Királyi felségre

Tőled emelteték,

Es ékesítették.

6. Szeretéd őt minden jókkal,

Es te szent áldomásod

Őrökké neki nyújtod,

Örvenderes vigságokkal,

Őt gyönyörködreted,

Szinedre nézeted.

7. Ez Király mindenkor bizik,

Tsak az ő Istenében,

Es nem fel vesztélyében.

Az magofságofnak nyugfzik,

Irgalmofságában,

XXI. SOLTAR.

55

Es meg-marad abban.

8. Kezeddel meg-leled őket,

A' kik reád támadnak,

Bofszúságodra járnak.

Es a' te gyűlöldidet,

Kezeidből senki.

Soha ki nem menti.

9. Mint a' hev tűzes kementze,

Haragod körül-vészti,

Es őket mind el-lepi.

Haragos ortzádnak szine

Őket meg-emészti,

Mint a' láng el-nyeli.

10. Minden-némű gyümölcsüket,

Hertelen te el-veszted,

Es a' földről el-törlöd.

Magvokat, rsemetéfeket,

Nékik meg átkozod,

Nép közzül ki-irtod.

11. Mert gonofzra igyekeztek,

szándékoztak ellened,

Hogy bofszonsanak téged.

Gonofz tanátsot végefztek,

De hogy véghez mennyen,

Erejekben mintsen.

12. Mert minden ellenségedet,

Eroffen meg-kergeted,

Régi nyomtatványok, Óponice-Zay.
/317.18.J./

56 XXII. SOLTAR.

Es őket el-féleszted.

Meg-vonzod ived idegét,
Nyilad mint a' tárgyra,
Lövőd ortzajokra.

13. Azért Uram már támadgy fel,
Mutasd meg hatalmadat,
Lásuk erős voltodat,
Hogy dicsőítesd erődről,
Vigan énekellyünk,
Es benned örvendgyünk.

XXII. SOLTAR. CL. M.

Jövendőler a' Christusnak szenvedéséről,
haláláról és fel-támadásáról

E N Istenem én erős Istenem.

Miért hagyál-el ennyire engem?

Kiáltásomtól a' segedelem.

Nagy távol vagyok.

En kiáltok te hozzád egész napon.

XXII. SOLTAR. 57

De még sételel sz meg nints ki meg tartó

Meg éjel sem halgatok sem módon,

Ez inségben.

2. Dete szent vagy és az Izraelben,
Te szentséged meg-marad mindenben,
Ditsírtetel ez gyülekezetben,
Szível lélekkel.

A' mi régi atyáink tellyességgel,
Te benned biztanak jó reménsséggel,
Zúkségedben őket segedelmeddel,
Meg tartottad.

3. Ha őket szívből kiáltottak hozzád,
Mindgyárt őket meg-szabadítottad,
Benned biztak, és őket nem hádtad,
Élni szégyenben.

En né vagyok ember, de féreg lévén,
Minden népeknél vagyok nevétségben,
Tsúfolnak, utálnak, és meg-vét minden,
Es keferget.

4. A' ki lát minden tsúfol engemet,
Záját el-vonja, szől merő mérget,
Tejét rázza hunyorgattya szemét.

Cs Reám!

38 XXII. SOLTAR.

Reám néz szörnyen.

Mondván: Ez emberbizot az Istenben,
Szabadítsa-meg azért őtet innen,
Ha szízeri az Isten, néki legyen
Segítségül.

5. Hogy te engemet anyám méhéből,
Ki-hozál, ottan fogedelmem lől,
Tsersemő koromban is egyedül,
Tsak benned bízam.

Sőt mihelt anyám méhéből származá,
Istenem voltál, reád támaszkodtam,
Bátorsággal te hozzád ragaszkodtam,
En Istenem.

6. Ne távozzál azért meszszre tőlem,
Ne hadgy-el, mert nagy az én gyötrelmem,
N nts legitöm, és az én sérelmem,
Nem faj senkinek.

Sok erős bikák engem környül vőttek,
A' Bási nagy ökrök reám törnek,
Ökledezni meg ölni igyekeznek,
Nagy méltatlan.

7. Az ő szájokat én reám tátván,
Mint ragadozó fivó oroszlán,
Agyarkognak, hogy engem torkokban
Bé-falhatlanak.

Köny-hullatásim mint a' vizek folynak,
En tsontaim helyekből ki-mozdulnak,
Szi

XXII SOLTAR. 59

Szivem mint viafz olvad, bélim fájnak,
Sebek miatt.

* 8. Minden erőm mint tserép el szárat,
Szár az nyelvem az inyemhez ragat,
Porba vetél engem, érzem kinnyát,
Halál mérgének. (tek,

Mert engemet fok ebek környül vőt-
Gonosz népek ellenem őszve-gyűltek,
Kezeimet és lábaimat ezek,
Meg liggatták.

9. En tsontaimat meg-ölvashatnák,
Szörnyű szemeket reám fordítanak,
Kinomban nem szánnak, de gunyolnak,
Bznek tsífságot.

El őstották egymás közt én ruhámot
Es őközotemre verettek sorfor,
Hogy abból ne metélhének foltofor,
Őstván részre.

10. Azért Uram tőlem ne légy meszszre,
Ne késsél életemnek ereje,
Kérlek siels, tekénts inségemre,
Légy segedelmül.

Ments meg életem az éles fegyvertől,
Védelmezz-meg ez fok dühös ebektől,
Egyedül vokomat ments meg ezektől,
6. voltodból.

11. Tarts-meg az éh oroszlán torkátul,

Régi nyomtatványok, Oponec-Zay.
/317.18.3./

60 XXII. SOLTAR.

Es az edgy szarvu fenevadaktul,
Kik mostá környűlvöttek nagy mordul
O tarts-meg engem!

Kiért szent nevedet örökké ditsirem,
Az én atyám-fiainak hirdetem,
Es a' szent gyülekezetben tisztelem,
Felségedet.

* 12. Ditsirjétek Isten' felők ötet,
Jákob fiai áldgyátok nevet,
Izrael népe féld ez felséget,
Mint Isteneidet.

Mert nem utállja a' szegénynek ügyét,
Es tőle el nem fordítja szent színet;
De ha kiált meg-halgattya kérését,
Nagy kegyessen.

13. Azért ditsiretem rolad' léssen,
Mindenn' előtt a' gyülekezetben,
Es én fogadásum semmi keppen,
Meg nem töretnék.

A' szegények észnek, meg-elégesznek,
Az Isten keresők téged ditsirnek,
Eél az ő lelkek, és benned örvendnek,
Mind örökké.

14. Ez földi népnek minden serege,
Az Úrhoz gyűl ez emlékezetre,
Es a' pogányoknak nemzetsége,
Néki hajt fejét.

Mert

XXIII SOLTAR.

61

Mert az Ur egyedül bir mindeneket,
Ővé az ország, ő a' pogány népet,
Birja, rajtok meg mutatván erejét,
Kezeinek.

15. A' kővérek, kik meg-elégedtek,
Es kik már porrá lenni készűltek,
Ditsirnek téged minden szegények,
Es nyomorultak.

Es minden ő maradéki azoknak,
Néked szolgálván térdet fejet hajtnak,
Es firol-fira ők téged' uralnak,
Oh nagy Isten!

16. A' kővetkező nép jövendőben,
Te igazságodat ditsiretben,
Magasztalják tisztelik szivekben,
Az egész földön.

XXIII SOLTAR. CL. M.

Há' adása Dávidnak az Istennek roá va.
A gondviselésért és táplálásaért.

A Z Ur énnekem őriző pásztorom,

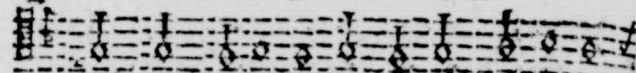
Azért semmiben meg né fogatkozom

Gyönyörű szép mezőn engemet éltet,

C 7/ Es,

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.16.3./

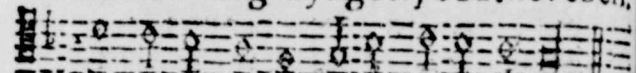
62 XXIII. SOLTAR.

Es szép kies folyó-vizre legeltet,

Lelkemet meg-nyugottya Sz.nevében,

Es vezérlel engem igaz ősvényében.

2. Ha az halál árnyékában járnék-is,

De nem félnék még ő sötét völgyén-is,

Mert mindenütt te jelen vagy én velem,

Veszísz és botod meg-vigasztal engem

Es nekem az én ellenségim ellen,

Atzalt készítesz, elodelt adz bőven.

3. Az én fejemet meg-kened olajjal,

Es engemet itatz tellyes pohárral,

Jó-vóltod, kegyesleged környül. vészem,

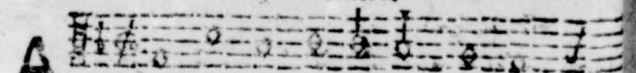
Es követ engem egész életemben,

Az Ur énnékem meg-engedi nyilván,

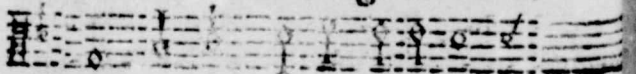
Hogy mind éltig len lakjam ő házában.

XXIV. SOLTAR. C.M. 62 95. III.

*Ditsiré Dávid Isten az Izraelhez való
jó-vóltáért.*

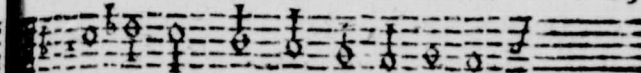

A 2 Ur kiraz egész földet,

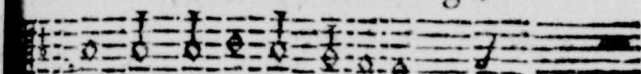

Es minden benne elokkel,

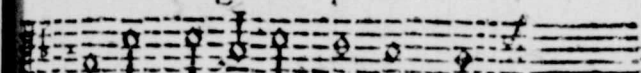
XXIV. SOLTAR. 63

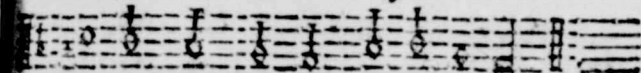
Övé ez földnek kereksege,

Kit az tengeren épírt,

Folyó-vizekkel környül vőtt.

Kiben meg lazik bőtsesége.

2. Ki mégyen fel a' szent helyre,

Az Urnak ő szent hegyére,

Es vallyon kit ő tiszteltetik?

A' kinek tiszta ő szive,

Es ártatlan az ő keze,

A' ki hamissan nem eskűszik.

3. Ezt az Ur meg-áldgya szépen,

Es az idvőzítő Isten,

Igazságát adgya ő néki.

Ez pedig a' boldog nemzet,

Ki a' Jákobnak Istenét,

Keresi, és szent szinét nézi.

4. Világi kapuk nyilnyatok,

Fejereket fel-tartsátok.

Hogy e' ditsó Király térjen-bé,

Mitsoda ditsó Király ez?

Sere.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

64 XXV. SOLTAR.

Seregeknek Istene ez,
Nagy ennek hadi erőssége.

5. Ti kapuk emelkedgyetek,
Fejetekeket fel vésétek,
Hogy e' Király belétek térjen.
Kitsoda ez nagy Királyság?

Ez a' Zebaoth Uraság,
Melly nagy az ő ditsőségében.

XXV. SOLTAR. CL. M.

Dávidnak külömb-külobmb könyörgése.

Szivemet hozzád emelem,
Es meg nem szégyenül erem.

Es benned bízom Uram ::
Nem nevet senki rajtam.

Mert szégyent nem vallanak,
A' kik hozzád efedeznek,

Azok pironkodgyanak,
A' kik hitelenül élnek.

XXV. SOLTAR.

65

2. Utaid Uram mutasd meg,
Hogy el ne tévelyedgyem ::
Te ősvényidre taníts meg,
Hogy intézd menésem.

Es vezérelj engemet,
Te szent igaz igédben,
Órtaimad életemet,
Mert benned bízom Ur Isten.

3. Emlkezzél jó-vóltodból.
Nagy kegyelmességedre ::
Emlkezzél irgalmadrol,
Melly meg-marad örökké.

Istiságomnak vetkét,
Kérlek hogy meg ne emlétsed,
Mert nagy kegyellegedet,
Mert Istenem meg-tekéntséd.

4. Jó és igaz az Ur Isten,
Mind örökkön örökké ::
Mert bűnösöket térítvén,
Igaz ősvényire.

Es a' nyomorultakat,
Mertekben igazgattya,
Nagy kegyellen azokat,
Az ő útában meg-tartya.

5. Az Istennek minden út,
Kegyelleg és nagy hűség ::
Azoknak kik mondására,

Gon-

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.1./

66 XXV. SOLTAR.

Gondot tartnak mind végig.

Ennékem kegyelmezz-meg,

Uram a' te szent nevedért,

Es bűnömöt bocsásd-meg,

Ne ostorozz nagy voltaért,

6. A' ki az Ur Istent feli,

Es tiszteli szívében ::

Azt ő nagy hiven vezérli,

ő igaz ősvényében.

Nagy békeségben annak,

Minden jó bővön adatik,

Es ő maradékinak,

Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz Isten felőknek,

Meg-jelenti titkait ::

Es az ő benne hívőknek,

Meg-mutattya kőréfit.

Istenhez szemeimet,

Fel-emelem szüntelenül,

Eő meg-őriz engemet,

Lábam ki-vonsza a' tőrből.

8. Azért téj hozzám Istenem,

Tekénts reám kegyessen ::

Es kegyelmezz-meg ennékem,

Mert elek szegénységben.

Nyavalyája szívemnek,

Naprol napra mind öregből,

XXV. SOLTAR. 67

Uram add végét ennek,

iggy-ki engem ez inségből.

9. Nyomorúságimat lásd-meg,

Tekénts-meg szükségemet ::

Es bűneimet bocsásd-meg,

Uram szerezik ez sérelmet.

Tekénts ellenségimet,

Uram én nálumnál erősbek,

Es gyűlölnék engemet,

Kergetnek és kefergetnek.

10. Tarts-meg én lelkemet Uram,

Hogy én ellenségimtől ::

Szörnyen meg ne tsűfoltassam,

Uram benned bizom egyedül.

En ártatlan életemet

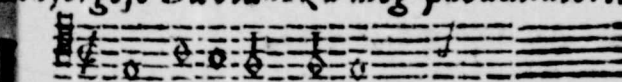
őrizd-meg, mert bizom hozzád,

Es te Izraeledet,

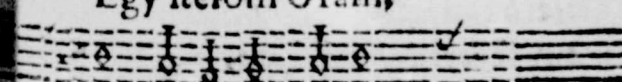
Minden inségből ki-hozzad.

XXVI. SOLTAR. T. B.

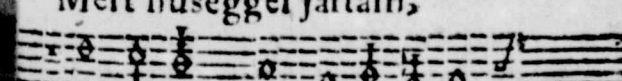
Könyörgése Dávidnak a' meg-fabadításért.

Egy ítélőm Uram,

Mert hűséggel jártam,

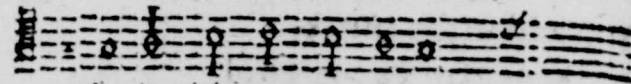

Es ékem nagy ártatlanul,

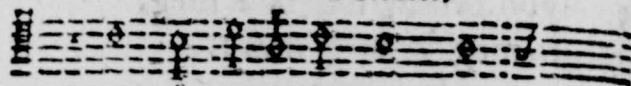
Uram

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.3./

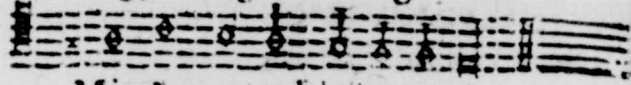
XXVI. SOLTAR.

Azért hízem az istent,

Hogy ő engemet meg ment,

Minden-nemő háborutul.

2. Probálys és késerts. meg,
Igyemet nézd jól meg,
Meg-lárod tisztaságomat,
Vilgáld-meg veséimet,
Es próbáld-meg szívemet,
Hogyértsed indulatomat.

3. Látom szemem előtt,
Kegyelmeffégedet,
Es azon vagyok szüntelen,
Hogy minden dolgaimban,
Járjak igazságodban,
Ne vétsek felséged ellen.

4. Az hazug emberek,
Nálam nem kedvesek,
A' tetterő tsalárdokat,
Szívem-szerént gyűlölöm,
Es nagy távoly kerülöm
Az álnoksággal járókat.

5. Az gonosz tévőknek,

XXVI. SOLTAR.

69

Es hamis népeknek,
Társaságokat gyűlölöm,
Ő gyűlekezetekben,
Nem ülök semmi-képpen,
Sőt előttem sem szenvedem.

* 6. Belső tisztaságban,
Es ártatlanságban
En kezeimet meg-mosom,
Tisztán téged dicsérlek,
Aldozván felségednek,
Oltárod körül torgodom.

7. Eneki fel-szóval,
Es vig hangosággal,
Magasztalom felségedet,
Néked adván hálákat,
Hirdetvén tsudáidat,
Mindenütt áldlak tégedet.

8. Uram hajlékodat,
Szeretem házádat,
Holott lakol ditsőféggel,
Szent helyedet kedvellem,
Es azt fölyebb bősül-öm
Minden e' világi kintsnél.

9. Ostorodat, Uram,
Fordits-el én rolam,
Ne büntess a' bűnösökkel,
Vélek ne verd lelkemet,

Es

Ne

70 XXVII. SOLTAR.

Ne vedd el életemet,
A' vér-ontó emberekkel,

10. Kiknek az ő kezek
Rút bűnnel teliyesek,
Es azon hányák eszeket,
Hogy szegényt el-nyomjanak,
Ajándékon kapdósnak,
Kivel töltik job kezeket.

11. De én tisztaságban,
Járok igazságban,
Es élek nagy ártatlanol,
Bűntől magam őrizem,
Szabadíts meg hát engem,
Te nagy irgalmaságodból.

12. Az én lábam meg-all,
Tágas helyet talál,
Es meg marad ősvényében,
Azért Uram ditsérlek,
Es örömmel tisztellek,
Az hiveknek seregében.

XXVII. SOLTAR. T. B.

Dávidnak könyörgése a' meg szabadításért

A Z Ur Isten az én világosságom,
Ő életemnek ereje jól tudom,

XXVII. SOLTAR. 71

Es idyőllegem hát kitől felnek? ::
Ki volna hát a' kitől rettegnék?

Midőn a' kegyetlen gonol-z. tévők,

Mint ellensegim én reám törnek,

Hogy engemet ugyan meg-egyenek,

Hirtelen mind hátra rohannak ők.

2. Hogy hatáborral környül veéne-ek-is
De még sem felne sem unit én szívem ::

Ha szintén az ellenség közt volnék-is,
Még-is benned vetném reménségem.

Egy dolgot kívántam én az Uról,
Kit még mostan is kérek nagy bizván,

Hogy lakhassam az Urnak házában,

Mig e földön élek jó voltodból.

3. Mellyet azért kérek hog' én láthassam

Az Urnak felséges ditsőséget ::

Es ő szent Templomát látogathassam,

Melly tisztességére építetett.

Mert

72 XXVII. SOLTAR

Mert engem hajlékában takarít,
En háborúságinak idején,
Es el rejt engem rejtek helyein,
M gas kő sziklára fel emelit.
* 4. Es az én fejemet ő fel emeli,
Ellenségimen, kik környül vőttek ::
Azért az ő hajlékában ő néki,
Fel-szóval áldozom és éneklek.

Uram mikor hozzád fel kiáltok,
Figyelmetesen halgals meg engem,
Kegyelmez-meg leg'gyámolom nekem
Midőn te hozzád szívből ohajtok.

5. Te felőled módgya ezt az én szívem
Keressetek az én szent színiemet ::
Azért nekem-is ez igyekezetem,
Hogy nézhessem Uram szent színiedet.

Ne fordíts el hát ortzádat tőlem,
Szolgádat ne ved el haragodban,
Te vagy vigasztalóm nyavalyámban,
Segéts meg Uram, ne hadgy el engem.

6. Mert mind atyám és anyám el-hág
De az Ur kegyessen hozzá vészé: (engem)
Mutasd-meg Uram te útadat nekem,
Ellenség ellen tarts ősvényeden.

Kivánságokra ellenségimnek,
Ne hadgy engemet mert sokan vadnak
Kik ellenem hamiságot szólnak.

XXVIII. SOLTAR. 73

Jazudnak és erő-szakot téfznek,
7. Ha né hitté volna hogy még éltembē
6-voltát az Urnak meg lándom ::
Az előknek földén, hát immár regen,
oda lőtt volna minden én dolgom.
Várjad azért biztonnyal az Urat,
Egy vig és bátorságos szivedben,
Mert téged meg-tart a' nagy Ur Isten,
Csak ő tőle várjad oltalmadat.

XXVIII. SOLTAR. T. B. 109.

Könyörgése Dávidnak a' meg oltal-
mazásért.

Azokhoz hasonló léfzek,

Ha

D

Kik

74 XXVIII. SOLTAR.

Kiknek a' koporló helyek.

2. Midőn te hozzád esedezem,
Es kezeimet fel emelem,
A' te szentséges templomodban,
Halgass-meg én imádságomban,
Ne büntess a' hitlenekkel,
Ne verj a' gonosz-tévőkkel.

3. A' kik szólnak nagy nyájassággal,
De szivek rakva álnoksággal,
Fizess-meg azért ő nékiek,
A' mint szintén meg-érdemlették,
Add-meg ő kezek munkáját,
Es álnokságok jutalmát.

4. Mert az Urral ők nem gondolnak,
Dolgairól nem gondolkodnak,
Keze munkáit nem tekintik,
Melly ő nékik meg-fizettetik,
Mert ők meg nem építtetnek,
Hanem szörnyen meg-tőretnek.

5. Aldott legyen a' nagy Ur Isten,
Ki meg-halga ta-kérésemben,
Az Ur énnekem erősfegem,
En paisom és segedelmem,
Őrül szivem és enekben,
Ditsérem őtet szüntelen.

6. A:

XXIX. SOLTAR. 75

6. Az Ur én népemnek ereje,
A' Christusnak nagy erőflege,
Tarts-meg azért a' te népedet,
Es áldgyad-meg örökaégedet,
Legeltessd és vigasztald,
Es örökké fel-magasztald.

XXIX. SOLTAR. T. B.

*David inti az Izraelitákat, és kiváls lép-
pen a' fő-fő népeket az Istennek diti-
retire.*

M Oltan ti hatalmasak,
Tekintetes nagy Urak,
Adgyatok az Istennek,
Ditsőflegot nevének.
Mint hatalmas Isteneket,
Fellyétek tisztelven őtet,

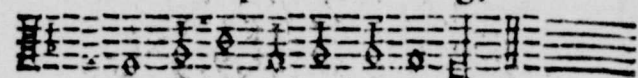
D2

Szent

76 XXIX. SOLTAR.

Szent templomában áldgyátok,

Estérdet fejet hajtsátok.

2. Az Ur szava meg-zendül,
A' vizeken meg-dördül,
Meny dörgő ditsőlege,
El-hat a' nagy tengere.

Az Urnak illy erős zava,
Nagy hatalmát meg-mutattya,
Az Urnak dördülő szaván,
Nagy volta meg-lázik nyilván.

3. Az Ur Istennek szava,
A' Cedrusokat rontya,
Törja' Cedrus fakat,
Libánuson áldokat.

A' Libánus es Sirion.
Ugrádoznak borja módon,
Es mint az egy szarvu vemhe,
Tombol a' sűrű erdőbe.

4. Az Urnak szava szellyel,
Sebes tűz lángot lövel,
A' pusztát meg-rettentí,
A' Cadeit meg-rendí,
Az Ur szava ugy meg-zendül,

Hogy

XXX. SOLTAR. 77

Hogy a' szarvas idéltent szül,
Nagy harfogásátul annak,
Az erdők fel-fakadoznak.

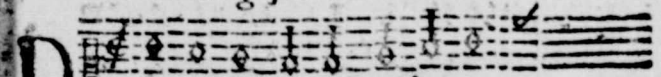
5. De az ő templomában,
ő hivei mindnyájan,
Hirdetik nagy erejét,
Beszellig ditsőlegét.

Az Ur űlt az őzön vizen,
Mint bíró ítélő széken,
Az Urnak ő királysága,
örökké meg-áll országá.

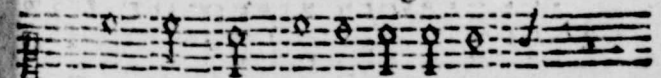
6. Az Ur az ő népének,
Erőt ad seregének,
őket hiven meg-tartya,
Bekeséggel meg-áldgya.

XXX. SOLTAR. T. B. 76. 139.

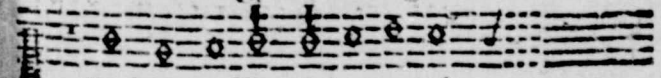
Hála-adása Dávidnak az Absolon ellen
való meg-szabadulására.

D Itsirlek Uram tégedet,

Mert te meg-tartál engemet,

Es kegyellen fel-emelel.

D 3

El.

78 XXX. SOLTAR.

Ellenségimtől meg-mentel,

Es meg nem engedéd azoknak,

Hogy nyavalyámon vigadgyanak.

2. Hogy fel-kiálték te hozzád,
Nyavalyámat meg-gyógyítád,
Es hogy én csak nem a' sírben,
Esném az halál töriben,
Istnet fel-támasztál engemet,
Pokoltul meg-mentéd lelkemet.

3. Istenes hívek és szentek,
Az Urnak énekellyetek,
Aldgyátok őtet mind végig,
Mert nem haragszik sokáig,
Az ember alig gondolhatja,
Melly hamar el múlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége,
Rajtuk meg-marad örökké,
Neha oly dologom érkezik,
Kin estve szívem bánkodik,
De reggel mihelyen fel kelek,
Azonnal vig örömet lelek.

* 5. Mikoron jól volna dologom,

Akkor

XXX. SOLTAR.

79

Akkor vala vigaságom,
Mert magamban azt itéltem,
Hogy ne lehessen esetem,
Mert érzettem kegyelmedet,
Mellyel erősítéd hegyemet.

6. De hogy tőlem szent ortszádat,
El-fordítád oltalmadat,
Leg-ottan én el-ijedek,
Könyörgék, és ilyen szóllek:
Mi hasznod Uram én veremben,
Az halál ha temet veremben.

7. Uram ha én porrá lézek,
Tégedet hogy dicsírhedlek,
Igáságod hogy hirdellem?
Halgald-meg Uram kérésemet,
Könyörűly rajtam szabadíts-meg,
Légy kegyelmes Uram és tarts-meg.

8. Az én siralmimat végre,
Fordítád boldog örömré,
Es szomorú sák ruhámat,
El-vöd rolam bánatimats,
Kiért Uram örökké áldlak,
Mindenek előtt magasztallak.

XXXI. SOLTAR. T. B. 71.
Könyörgő Dávid meg-szabadítására
a' Saul ellen.

D 4

Uram

Régi nyomtatványok, Csonice-Zay.
/317.18.3./

V Ram éntsak te benned biztam,
Őrizz meg kegyellen,
Ne essem szégyenben,
Irgátságodban forduly hozzám,
Es tarts-meg jó-voltodból,
Ments-ki nyavalyámból.

2. Hajts én hozzám Uram füledet,
Oh én idvőségem,
Siefs tarts-meg engem!
Mutasd-meg nagy erősségedet,
Légy én erős kő-váram,
Kiben bátran lakhassam,
3. Te vagy kő-sziklám, erősségem,
Szent nevedért kérlek,
Vezérel'y hogy éllyek:
Szabadíts, ki a'törből engem,
Mellyet énnékem vetnek,
Mert meg-tartómnak hiszlek.

4. Kezedben ajánlom lelkemet,
Mert nagy inségemben,
Meg-tartal Ur Isten,
Azoktól meg-vonszom szívemet,
A' kik élnek hívásban,
Estsak bizom Uramban,
5. Örvendezek nagy vigaságban,
Vigadok szívembert,
Irgalmadra nézvem,
Ha meg-tekintesz nyavalyámban,
Szívemet meg-isméred,
Sérelmit meg-enyhited,
6. Nem ejtesz engemet kezekben,
En ellenségimnek,
Kik engem gyűlölnék,
Sőt minden ellenségim ellen,
Utat adtz lábaimnak,
Hogy meg ne akadgyanak,
7. Nagy szűkség nyomorgat engemet,
Kiben el-bágyattam,
Kegyelmezz meg Uram,
Az en ortzám el-repedezett,
Lelkem el-vajutt, el-holt,
Az en hafam meg-holt,
8. El-togyok keserűségemben,
Eletem rövidöl,
Sérelmem majd meg-öl.

D 5

Ez

Régi nyomtatványok, Oponee-Zay.
/317.18.3./

82 XXXI. SOLTAR.

Ez nagy méltatlan büntetésem,
En szívem el szakadott,
Minden tsontom el-bomlott.
* 9 Minden én ellenségim között,
Cy láznak szomszédim,
Félnek esmérőim
Kik midőn látnak az ház előtt,
Félre térnek előlem,
Nem jönnek szembe velem.
10. En rólam el felekeztenek,
Mint egy holt emberről,
T. úfolnak veszettől.
Mint egy törött edént el-vetnek,
Hallom hogy szidalmaznak,
Nékem fele met hoznak.
11. Mert tanácsot tartnak én rólam,
Végezést végeznek,
Hogy el-veszeessenek.
De te vagy az én bizodalمام,
Es meg-vigasztalíz engem,
En kegyelmes Istenem.
12. Kezedben vagyok én életem,
Ellenségim ellen,
Tarts meg kegyelmeffen.
Ne adgy azok kezében engem,
A' kik szörnyen gyűlölnék,
Es szünetlen kergetnek.

13. Vi-

317.18.3. (81.9)
525/2
XXXI. SOLTAR. 83

13. Világosítsd ortzádat rajtam,
Es szolgáljaddal tégy jól,
Te nagy irgalmasból.
Hogy soha meg ne tsúfoltassam,
Mert te hozzád kiáltok,
Tőled oltalmat várok.
* 14. Szégyeníts-meg a' gonoszokat,
Ronts meg szándákokban,
Hánd a' koporsóban.
Kik az istenes jámborokat
Nevetik és tsúfollyák,
Es szörnyen rágalmazzák.
15. Fölötte nagy a' te jó-voltođ,
Kit tartasz hiveknek,
A' kik téged félnek.
Es nagy a' te irgalmaságod,
Mellyet azok jól látnak,
A' kik te benned biznak.
16. Te nálád azokat el-rejted,
Meg-őrizöd kegyelmen,
A' kevélyek ellen.
Hajlékodból őket bé-viszed,
Hogy a' kegyetlen nyelvek
Őket meg ne sérthessék.
17. Ditsőileg adások az Urnak,
Ki tart oltalmában,
Mint egy szép városban.

D 6

Kinek

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.3./

84 XXXII. SOLTAR.

Kinek erős bástyái vadnak,
Hogy a' ki abban lakik.
Senkitől nem bántatik.

18. Félelmes firtalomban mondek:
Tőled el. vetettél.

Rám nem néz szemeddel,
De tenálad kegyelmet lelek.

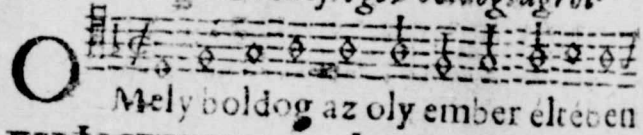
Meg. hallad könyörgésem,
Es meg. adad kérésem.

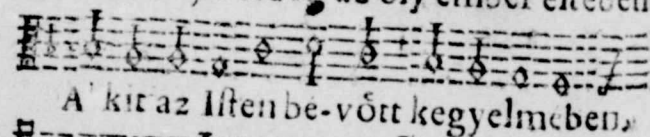
19. Szeressetek az Urat szentek,
Ki meg. tart hiveket,
Bűntet kevelyeket.

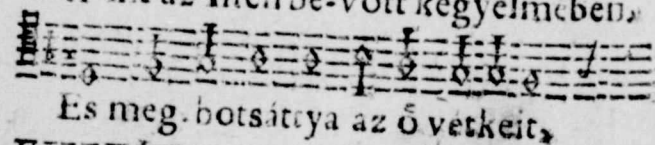
Hár jó reménységben legyetek,
Hidgyetek szívetekben,
Meg. vigasztal az Isten.

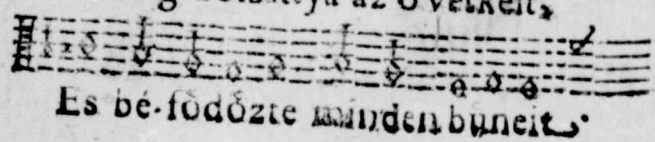
XXXII. SOLTAR. C. M.

Tanulság az idősebbes boldogságról.

 Mely boldog az oly ember életében

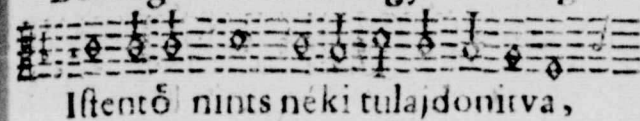
 A' kit az Isten be. vőtt kegyelmében.

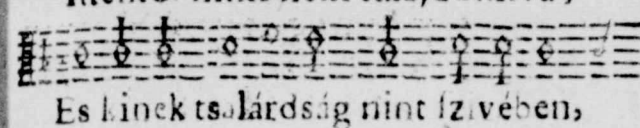
 Es meg. bocsátja az ő vétkeit,

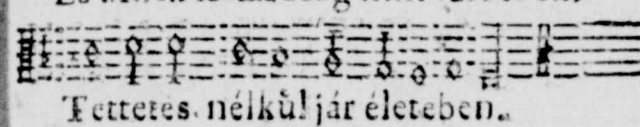
 Es be. fűdőzte minden bűnét.

XXXII. SOLTAR. 85

 Boldog a' kinek ő nagy hamisága,

 Istentől nints neki tulajdonitva,

 Es kinek ts. lárdság nint szívében,

 Fetteres. nélkül jár életében.

2. Hogy bűnömöt el. akarnám halgatni,
Es néked meg. nem akarám vallani,
Ottan tsontaim el. száradának,
Soksága miatt én siralmimnak.

Mert éjel nappal kezéd nehéz volta,
Nagy bűneimért rajtam fektzik vala,
Bennem el. fogya minden erőfleg,
Mint nyári hévségben a' nedveség.

3. De hog. bűnömöt előtted meg. vallám,
Es nagy vétkeimet el. nem halgatám,
De hiven elő. beszélém néked,
Ottan bocsánatot nyerek tőled.

Azért az Ur Istennek minden hivek,
Könyörögjenek míg vagyon idejek,
Mert ha nagy ár. vizek jönének. is,
De nem árthatna ezeknek még. is.

D7

4. Te

Régi nyomtatványok, Opuscle-249.
/317.18.3./

86 XXXII. SOLTAR.

4. Te vagy oltalmá, őrizz-meg engemet
Minden gonosz ellé tarts-meg lelkemet,
Vigasztaly-meg, hogy őrvendezhessek,
Es vigan néked énekelhessek.

Tanítottak téged, úgy mond az Ur Isten,
Es vezérellek az igaz ősvényen,
Szememmel mindenkor rád vigyázok,
Igazgatlak, rád gondot tartok.

5 Ne legyetek olyak mint az őszvérek,
Es a lovak, kiknek nintsen értelmek,
Kiknek zabolát vetnek szájokra,
Hogy ne nyargalhasanak szájokra.

A' gonoszoknak szintén ez nyavalyája,
A' melly őtet szájára nem bocsátta,
De környül vészti az Ur kegyelme,
A' kinek ő minden hiedelme.

6. Örüljétek azért az Ur Istenben,
Igaz hűvek, legyetek nagy örömben,
Vigadgyatok es énekeljétek,
A' kiknek vagyon tiszta szívetek.

XXXIII. SOLTAR. C. M. 67

Intés az Istennek dicsőítésére.

N OIza Isten te ő Isten hűvek,
Mert ilik hogy őtet dicsírdék,
Örvend.

XXXIII. SOLTAR. 87

örvendezetek az Urnak ::
Kik örülnek igazságnak.

Aldgyatok azért an, Hangos ceterában.

Az Ur áldáslek, Lantban hegedűben,

Cimbalmi zengésben, Magasztaltassék.

2. Enekeljétek neki vigan,
Gyönyörű szép új éneket, ::
Szép hangitsáló szerzőkben,
Mondgyatok ékes verseket:

Mert igaz mondása, Alhatatos dolga,
Az mit az Ur szól, Meg áll igazságban,
Minden dolgaiban, Tselekelzik jól.

3. Szereti ő az igazságot,
Az igazat nala kedves, ::
Dolgában tart irgalmaságot,
Kivel minde' világ tellyes.

Az Urnak igéje, Egekteremte,
Mellyeket ott fenn, Szájának lelkével,
Nagy szép seregekkel, Szerze ékessen.

4. Az Ur Isten mint egy tömlőben,
Szorit.

88 XXXIII. SOLTAR.

Szorítja a' tenger vizét. ::

El-repti mint egy kintses helyben,
Ő mondhatatlan mélységet.

Minden földi népek. Az Urat féllýétek.
Mind e' világon. Valakik hol laktok,
Ő tőle tartsatok. Szorgalmatoson.

5. Mert mihezt ő csak egy ígét szól,
Azonnal meg-lefzen minden. ::

Es valamit ő meg-parantsol.

Nagy hamarsággal meg-lefzen.

Pogányok tanátsát, Es mindé szándékát

Az Ur meg-törí, Esa' mit a' népek

Magokbati végeznek, Semmivé téfzi.

6. De az Ur Istennek tanátsa

Meg-maradánd mind örökké. ::

Es meg-áll minden gondolattya,

Ki-terjed minden időkre.

Boldog az a' nemzet, Ki ily Urat szereti.

Mint ő Istenét. Boldog a' nemzetség,

Ki kedvvel e' felség, Mint örökségét.

* 7. Az Ur Isten magas mennyégből.

Alá tekint szemeivel. ::

Ez világra néz onnan fellyúl,

Minden nemzetekre székyl.

Szép palotájából Szeme alá fordul,

E' széles földre, Nagy dicsőflegessen

Vigyáz nagy fényellen, Az emberekre.

8. Mert

XXXIII. SOLTAR. 89

8. Mert őnnön maga erejével

Formálta az ő sziveket. ::

Es minden ő dolgokra nézél,

Láttya tselekedeket.

Az országló király. Nagy sűrű táborral.

Meg nem tartatik, Es az erős vitéz,

Az ő erejéhez, Itt nem bizhatik.

9. A' ki ő gyors lovában bizik,

Meg-tsalatkozik dolgában. ::

A' ki karjával dicsékedik.

Meg nem tartatik az hadban.

De a' nagy Ur Isten, Népére szüntelen.

Néz szemeivel A' kik benne biznak.

Es hozzá folyamniak, Nem felejtí-el.

10. Gondot tart rájuk, s' az haláltól

Meg-tartya őket életben. ::

Szükségtől és éhel halástól

őrzi a' drága időben.

Lelkünk azért várja, Szüntelen ohajtya

Az Ur oltalmát, Ki paisul végre

El-jó segítségre, Ad diadalmat.

11. Azért ő benne a' mi szívünk,

Igen örvendez szüntelen. ::

Mert ő minékünk reménségünk,

Es bizunk ő szent nevében.

Nagy kegyelmességed,

Mi rajtunk bővétsed,

Légy mi gyámolunk.

Ne

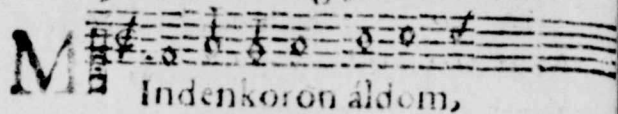
Régi nyomtatványok, Opornice-Zay.
/317.18.3./

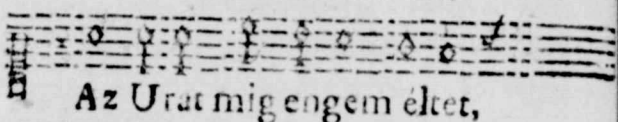
90 XXXIV. SOLTAR.

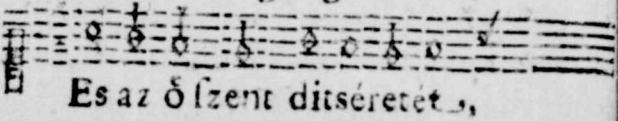
Né hadgy szűkségünkben,
Segéts meg életünkben,
Mert téged várunk.

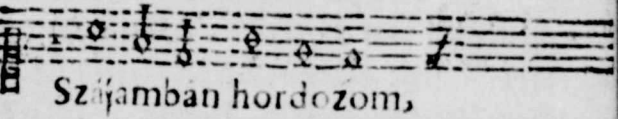
XXXIV. SOLTAR. CL. M.

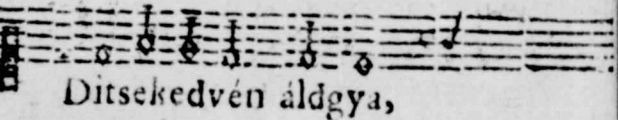
*Hála adása Dávidnak a' Philistensek Ki-
váltásul való meg-szabadulásért.*

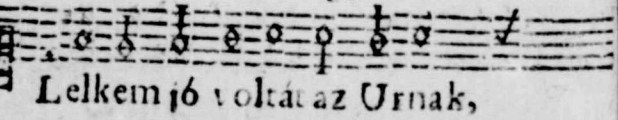
Mindenkoron áldom,

Az Urat míg engem éltet,

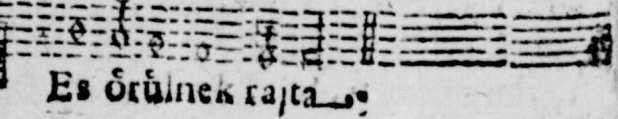

Es az ő szent dicséretét,

Szűjamban hordozom,

Ditsekedvén áldgya,

Lelkem jó voltát az Urnak,

Kit a' szegények hallanak,

Es örülnek rajta.

2. M4.

XXXIV. SOLTAR.

91

2. Magasztaljuk vigán,
Az Urnak aldoit szent nevét,
Es véghetetlen kegyelmet,
Ditsirjuk mindnyájan.

Mert midőn keresném,
Es kérném az én Uramat,
Meg-hallá kiabálomat,
Es meg-tarta engem.

3. Kik az Urra néznek,
Tőle meg vigasztaltatnak,
Soha ortzajok azoknak,
Meg nem szégyenülnek.

A' szegény kiáltas,
Es meg-halगतá az Isten,
El nem hagyá inségében,
De meg-szabadítá.

4. Az Isten Angyali,
Hivek környül tábort járnak,
Isten felőket meg tartnak,
Mint Isten követi.

Látsátok az Urnak,
Jó voltát és kottolliátok,
Mert bizony boldogok azok,
Kik ő benne biznak.

5. Fellyétek az Urat,
Mindnyájan hives és szentek,
Mert nem lesz soha szűkségek,
Kik felik hatalmát.

Az

Régi nyomtatványok, Opulce-Zag.
/317.18.3./

92 XXXIV. SOLTAR.

Az orofzlánoknak,
Gyakorra szűkségek esik,
De kik az Istent tisztelik,
Meg nem fogyatkoznak.

6. En fiaim jertek,
Ha' gassatok beszédemre,
Meg tanítalak szent életre,
Hogy Istent félyétek.

Kitsoda az ember,
Ki hoszfú életet kíván,
Es minden ő dolgaiban.
Jó állapotot kér?

7. Őrizd meg nyelvedet,
A' gonosz rágalmazástól,
Odd ajakid álnokságtól,
Meg ne sérts más hirt.

Tégy jól gonoszt gyűlölő,
Békeséget kerj, és kövess,
Es hogy Istennél légy kedves,
Tisztellegnek őrüly.

8. Az Isten szemei,
Látják a' gonosz-tévőket,
Es ő emlékezeteket,
A' földről el-törli.

Az jókat nem hadgya,
Kik ő hozzá tiszta szüből,
Kiálnak nagy inségekből,
Mind meg-izabadítja.

9. Kő.

XXXIV. SOLTAR. 93

9. Közel az Ur Isten,
A' töredelmes szivekhez,
Es a' szerelmes lelkekhez,
Segítséggel leszen.
Az igaznak itten,
Ő nyavalyája fokaful,
De minden nyomoruságbul,
Ki-menti az Isten.

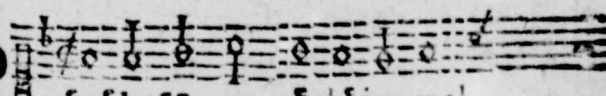
10. Mert meg őriztetik,
Az ő tsontya az Istentől,
Es csak egy-is azok közzül,
Neki meg nem szegik.

De a' gonosz-tévőt,
Az őnnön vétke meg-öli,
Ki az igazat gyűlöl,
El-vélz idő előtt.

11. Meg-tartya az Isten,
Elteket ő izólgainak,
A' kik csak tebenned biznak,
Nem esnek szégyenben.

XXXV. SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak a' meg szabadításért.

P
őfoly Uram pőrlőimnel.

Har.

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

94 XXXV SOLTAR.

Hartzoly én e lensegimmel,

Te pafodra ragadd elő,

En legedelmre aliv-elő,

Dardadat nyújs ki kezddel,

Ellenséget kergesd el,

Mondgyad azt az én lelkemnek,

Tegedegen meg-legitlek,

2. Szégyeníts-meg Uram őket,
Kik kergetik életemet,
Es a' kik reám fenekednek,
Nagy szégyennel hátra térjenek.
Mint a' szél a' könnyű polyvát,
Széllyel szorja a' föld porát,
Igy a' nagy Isten Angyala,
Őket széllyel futamtassa.

3. ó

XXXVI SOLTAR.

95

3. Ő útok legyen sötétség,
Es olly sikamló mint az jég,
Es az Isten Angyala őket,
Kergesse, rontsa meg fejeket,
Mert nekem halot vetettek,
Es mely árkot készitettek,
Hogy életemben ok nélkül,
Meg-ejtsenek kegyetlenül.

4. Engedgyed hogya' hitetlen,
Elsék vesztélyben véletlen,
Es azon hálóban akadgyon,
Kit nekem vetett, hogy meg fogjon.

Elsék bé azon árokban,
Kit nekem áfott útamban,
Es örvendez az én lelkem,
Az Urban ki meg-tart engem.

* 5. Minden én teremem mondgya:
Hozzád hasonlo ki volna!
Uram, ki a' szegényt meg-tartod,
Azerősbtől meg-zabadítod?

A' nyomorult szűkölködőt,
A' kborlótul meg-mentőt,
Hamis tanúk fel-támadnak,
Es fok gonolzt reám fognak.

6. Az jóért ők gonolzt adnak,
Hogy lelkemtől meg-foszszanak,
Noha midőn meg-betegülnek,

Sákban

96 XXXV. SOLTAR.

Sákban őltöztem ő érettek,

ő inségeken bőjtöltem,

Es érettek könyörgöttem,

Mint atyámfiát úgy szántam.

Gyakorta hozzájok szántam.

7. Gyászban jártam le-horgadva,

Mint ki az attyát sirattya,

De ők szomorú esetemen

örülnek, és gyűlnek seregben.

Hát megúl a' gonosz népek

Engemet szörnyen nevetnek,

Artatlan léven nem szánnak,

Sőt tsúfolnak és szaggatnak.

8. A' kép. mutató galibák.

Fogokat rám tsikorgattyák.

Es rajtam nagy tsúfságot űznek,

Kik tsak zabállódást keresnek.

Uram mignézed ezeket?

Jövel tarts-meg én lelkemet,

Egyedül voltom tekénts-meg,

Ez oroszlányoktul ments-meg.

* 9. Ditsérlek téged szüntelen,

Nagy sűrű gyülekezetben.

E nagy roppant sereg nép előtt,

Téged ditsérlek mindenfőltt.

Ne engedd hogy örüllyenek,

A kik ok. nélkül gyűlölnek,

Ellen-

XXXV. SOLTAR.

97

Ellenségimet fordítsd el,

Ne hubyorgassanak szemmel.

10. Mert nem szólnak békeségre,

De álnok szivek néz erre,

Hogy ők azokat háborgassák,

Kik békével ez földet lakják.

Az hitlen népnek soksága

Száját szörnyen reám tattyá,

Kialtnak rajtam hahahát:

Mondván: szemünk jó dolgot lát.

11. Ur Isten látod ezeket,

Fedd-meg vakmerőségeket,

Kezed szájokra ne ereszse,

Es tölem Uram ne légy mezfse.

Serkény-fel Uram és kelly-fel,

Es ments-meg ítéleteddel,

Igyemnek jó-voltát lássák,

Ellenségim noha bannják.

12. Itélly-meg igazságodban,

Ne nevelsenek meg vigan,

Es ne mondgyák nagy hahotával:

Bé nyeltük őtet éh-torkunkal.

Mind meg-szégyenültesse,

Kik örülnek inségemnek,

Örözzenek gyalázatban,

Ellenem kevély voltokban.

13. Es azok énekellyenek,

E

Kik

98 XXXVI. SOLTAR.

Kik igazságnak örülnek,
Mondván: hálá legyen az Urnak,
Ki nyugalmat ad szolgájának.
En nyelvem igazságodat,
Hirdeti nagy jó-voltodat,
Es dicséretedet hiven
Eneklem minden időben.

XXXVI. SOLTAR. C.M. 68

Dávidnak panasza: Isteni dicséret, 68

A Z gonoliz tévőnek dolgán,
Magában fel-fuvalkodik,
Ezzenben vezem azt nyilván,
Bűneitől meg nem szűnik,
Hogy Istenre nints gondgya, ::
Az hiveket utálja.

Hamis és hazug belzede,
Jo tanusághoz nints kedve,
Es nem jár igazsággal.

XXXVI. SOLTAR. 99

Hivságot gondolágyában,
Foglalatos gonoliz útban,
Semmi bűnt ő nem titál.

2. Uram a' te nagy jó-voltod,
Az éig ér igazságod,
Mind a' folyhőkig fel-hat, ::
Mint az hegy te igazságod,
Törvényed mélység, meg tartod
Az embert és a' barmot.

Te kegyesleged melly drága!
Azért a' te szárnyaid alá
Az emherek folyamnak,
Kik jól meg-elégittetnek,
Mint b' vizzel legeltetnek
Javaival háznak.

3. Nálad az élet kút feje,
Világodnak nagy ő fénye,
Melly nekünk szépen fénlik, ::
Bővétsd rajtok kegyesleged,
Az kik jól ismérnek téged,
Neved szível tisztelik.

Ne hadd hogy a' kevély lába,

E 2

Reám

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.18.3./

100 XXXVII. SOLTAR.

Reám rohannyon hatalma,
Ne tapodgyon a' földre,
Adgyad hogy az hitetlenek
Meg-effenek, süllyedgyenek,
Fel se kellyenek többé.

XXXVII. SOLTAR. C. M.

*Vigasztalás Dávidnak az istenszelenségek
szerentségek ellen.*

Ne bolizókodgyál a' gonosz-tévőknek,
Mikön ő nekik jól vagyon dolgok,

Ne nézz buslakodván szerentséjekre,
Ha látod hogy jobbul állapottyok,

Mért mint a' szén-fű le-vágatratnak,
Es mint a' zöld fű hamar el-hulnak,

2. Tegy jól es bizzal erőssen Istenoem,
Es békevel élhet ez országban,
Jó szerentséd lesz minden életedben,

XXXVII. SOLTAR. 101

örvendgy az Urnak nagy jó voltában,
Es valamit kérsz tőle mind meg-nyered,
Mindent meg-ád a' mit kíván szived.

3. Támaszd csak az Istenre mindē dolgod
Es bizzal kétség nélkül ő hozzá,
Mert ő meg-tselekedēdi meg-látod,

Artatlanságod világra hozza,
Hogy igazságod ugyan lássa minden,
Mint a' fényes Nap fénlik dél-fiziben.

4. Bizz Istenre es légy tsendes szivede
Es reménségedet ved ő benne, (ben,
Ne haragudgyál jó szerentséjekre,

Azoknak a' kik élnek kedvekre,
Ne gondoly semmit az ő életékkel,
Hogy vélek edgyütt bűnben ne esse,

5. Mert a' gonoszok mind el törőketnek
De a' kik a' nagy Istenben bíznak,
Ez földnek azok örökösfi lesznek,

A' gonosz-tévők szörnyen el-hulnak,
Majdan ha ő helyeket meg-tekented,
Az hol laktanak üressen leled.

6. De a' földet örökségül a' hűvek
Bírák, es nagy bekeséggel lakják,
Es ő szép tsendességgben gyönyörköd-

De azon olálnak az hamisítak, (nek,
Hogy az igazat ejthessék veszélyben,
Tsikorgattyák fogokat ez ellen.

E 3

7. De

Régi nyomtatványok, Opornice-Zay.
/317.18.3./

102. XXXVI. SOLTAR.

7. De az Isten e zeket meg neveri,
Mert látta hogy napja el-közelget,
Melly napezeknek egyszer végét veti,
Az hitetlen ki-vonsza fegyverét,
Kézivjét meg-vonsza, hogy ő meg-lője,
A' szegényt, és azt szörnyen meg-öllye.
8. De az önnön fejére viszsa-fordul,
Es tulajdon szivét által-járja,
Es az ő erős kéz-ivje meg-romol,
Job az igaznak kisdéd jószága,
Az mellyel ő ékes tsendességben él,
Az hamilaknak gazdag kintseknél.
9. A' gonoszoknak karjok meg-rontat,
I rejeikkel meg nem menekednek, (nak)
De az Ur oltalmok az igazaknak,
Mert idejeket tudgya ezeknek,
Minden napjait nekik fel-jegyzette,
Örökségek meg-marad örökké.
10. Gonosz időben-is károk né lesznek,
Es soha meg nem szégyenültetnek,
Meg-elégítettnek a' szük időben,
De az istentelenek el-vesznek,
A' füstben mennek, és úgy el-olvadnak,
Mint a' kővére a' kisbáránynak.
11. Az istentelen sok költsönt fel-vészen,
De igazán soha meg nem fizet,
Az igaz örömet ad és jól téfzen.

An-

XXXVII. SOLTAR. 103

Annak-okaért ez áldott nemzet
Örökösé lesz a' firos földnek,
De az hitetlenek mind el-vesznek.
12. Mert ő járását az Ur igazgattya,
Es az ő útait jól vezérli,
Tántorodástól ő meg-oltalmazza,
Mert ő ennek életét kedvelli,
Moha esik néha botránkozása,
El nem vész, mert az Ur kezén tartya.
13. Gyermekek voltak, és imár meg vénhet-
De én nem láttam soha szűkséget (tem)
Az igaznak, és én soha nem lettem,
Hogy ő magva koldulna kenyeret,
Öltsön ad és minden napon jól téfzen,
Es ő magvát meg-áldgya az Isten. (jót)
14. Had el hát a' gonoszt és tégy minden,
Hogy mind örökké te meg-maradhass,
Mert az Ur Isten szeret igazságot,
Es az igazhoz igen irgalmas;
De az hamis és istentelen ember,
Mind tselédestül vészedelmet nyer.
15. Az igazak e földet mind meg-nye-
Es lakják mint ő örökségeket, (rik)
Az igaznak szája nem hívilkodik,
Hanem mindenkor szól böltseséget,
Ő nyelve nem szól semmi mulatságot,
De szüntelen beszéli igazságot.

E s

16. Az

104 XXXVII. SOLT AR.

16. Az Urbefizédét ő szívében vészti,
Azért soha el nem tévelyedik,
A' gonosz mint tolvaj az útat leli,
Az igaz emberre olálkodik,
Azen gondolkodik hogy meg-foghassa,
Es mint egy Farkas meg-szaggathassa.
17. De az Isten nem bocsáttya kezében,
Az ítéletben is nem engedi,
Hogy ő végének gonosz vége legyen,
Bizzal hát hozzá és engedgy neki,
Fel-emel téged hogy bírjad a' földet,
Meg-ládd a' gonoszoknak vészreket.

18. En jól meg-szemlélém a' gonosz-
Ki el fel-kele és el-terjede, (tévót
Es hogý mint zöldborsófián-fa úgy fel-
Es hogý mászor el menék mellette; (nő,
Oda lőn az helyét nézéllem,
De őt semmi-képpen ott nem lelém.

19. Elly igazán légy hű és tókéletes,
Es nagy jól leszen tenéked dolgod.
Békeséged leszen nagy örvendetes,
A' gonoszok valnak tsalárdságor,
Mert ők szertelén vagy inségben esnek,
Es végre tellyefféggel el-vesznek.

20. Mert az Ur oltalma az igazaknak,
És őket meg-menti inségekből,
Vélek vagyon és tőlök meg-tartatnak,

Es

XXXIII SOLTAR. 105

Es hogy ő hozzáfolyamnak (zűböl),
A' gonosz tévőktől meg-fabadittya,
Es jelen voltával vigasztallya,

XXXVIII. SOLTAR. C. M.

Dávidnak panasz: és könyörgése.

H Aragodnak nagy voltában,

E 5

3. Fe

Régi nyomtatványok, Opince-Zay.
/317.15.3./

106 XXXVIII. SOLTAR.

3. Testemnek semmi részében,
Epség nintsen,
Te nagy haragod miatt,
Tsontaim el-háborodtak,
Nem nyughatnak,
En nagy bűneim miatt.
4. Mert ez én nagy gyarlóságim,
Es bűneim,
Fejem fellyül halladtak,
Kiknek nehéz terhes voltát,
Súlyoságát,
Tagaim nero birhattyák.
5. En sebeim el-senyvedtek,
Meg-bűszödtek,
Ki miatt nagy siralmom,
De ezeknek indítója,
Szerző oka,
Az én nagy bo'ondságom.
* 6. En nyavalyám gyötrenék,
Le-görbitnek,
Ki miatt nagy kint látok,
Minden napon gyász ruhában,
Járok sirván,
Sérelmimben ohajtók.
7. Mert el-vajadtak ágyékim,
Fájnak belim,
Kik szintén el-száradtak,

Ugy

XXXVIII. SOLTAR. 107

Ugy hogy én egész testemben,
Epség nintsen,
Tagaim el-bágyadtak.
8. Igen el-erőtlenedtem,
Es törődtem,
Ez monohataatlan kénban,
Sirok, orditok szüntelen,
En szivemben,
Ez szertelen nyavalyán.
9. Minden mostani kérésem,
En Istenem,
Vagyon szemeid előtt,
Es minden fohászkodásom,
S' ohajtásom,
Tőled el nem rejtetött.
10. Szivem nyugalmat nem leljhet,
Igen rezket,
Minden erőm el-fogyott,
Szemeim világossága,
Vidámsága,
En tőlem el távozott.
11. Minden én felebarátim,
Es rokonim,
Tőlem el-ízfonyodnak,
Atyám-fiai, szomizédim,
Esmérőim,
Mellőlem távolynak.

E6

*123

Régi nyomtatványok, Opince-Zay.
/317.18.3./

108 XXXVIII. SOLTAR.

* 12. A' kik életemre törnek,
Es kergetnek,
Hálot vetettek titkon,
Es a' kik engem gyűlölnék,
Bűt szereznek,
Ennékem minden napon.
13. Kiben süketnek kellennem,
Es fülelnem,
Noha nagy szitkot hallok,
Szájammal szólni sem merek,
Csak veszteglek,
Mint a' néma halgarok.
14. Mint a' süket olyan vagyok,
A' mit hallok,
Hallatlanná kellennem,
Mint a' kinek mentségére,
Nincs nyelve,
Olyá kell nekemennem.
15. De én az Istenben bizom,
Es el várom,
Hogy kérésem meg-hallja,
Mert szívem hozzá emelem,
Es el-hízem,
Hogy szükségem meg-láttya.
16. Ezt mondom Uram és kérlek,
Hogy im-czek,
Ne neveljenek rajtam,

Mert

XXXVIII SOLTAR. 109

Mert ha lábom meg-báclanék,
Vagy meg-esnék,
Gajdolásnak én rólam.
* 17. Hogy ha így kell sántikálnom,
Es bajlodnom,
Félek azon hogy nékem,
En szívem el-keferedik,
Es meg-sértzik,
Siralmas lesz életem.
18. Hamisságomat meg vallom,
Nem tagadom,
Gonosz teteményimet,
Bűneim mia lött febek,
Kefergetnek,
Es gyötrenék engemet.
19. Az én ellenségim élnek,
Es örülnek,
Erősödnek oránként,
A' kik ok-nélkül gyűlölnék,
Es rám törnek,
Sokasodnak naponként.
20. Ezek reám dühöttek,
Es kergetnek,
Kikkel én sok jót töttem,
De ezt csak azért mivelik,
Mert irigylük,
Hogy én az jót követem.

E7

31.U.

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.16.3./

110 XXXIX. SOLTAR.

21. Uram ne hadgy-el engemet,
Nézd igyemet,
Mert egyedül hagyattam,
Kérlek légy irgalmas nekem,
En Istenem,
Mert csak tebenned bízam.

22. Azért tük-m ne állj meszfze,
Szány-meg végre,
En kegyelmes Istenem,
Segedelmeddel ne késsél,
Sietés jőj el,
En édes idvőflegem.

XXXIX. SOLTAR. T. B.

Vallástétel Dávidnak az ősrhetetlenségéről, és szenvedésében való zúgolódásáról.

M Agamban el-vegezém és mód-m
Hogy dolgom meg tartoztatnám.
Hogy nyelvem oly ígét ne ejtene,
Ki énnékemből szerzene.

En.

317.16.3. (R. 9)
57512
XXXIX. SOLTAR. III

En szájamra zabolát vetőttem,
Mig az hitlen áll előttem.

2. En mint a' néma veszteg halgaték,
Még az jórol tem befzellék,
Sőt fájdalom-is titkolnom kelle,
Kin sérelmem öregbüle,
Eég vala szívem hogy meg-gondolám,
Elűzesülvén ezt mondam.

3. Mutasd-meg Uram élkemnek végét,
Es meddig éltet engemet,
Az napok számrát jelents-meg nekem,
Mig kell e' világon élnem,
Mert időm előtéd csak egy arasznyi,
Előtted életem semmi.

4. Bizonyára mulandó az ember,
Ki magának fokat ígér.
Mint az árnyék az ember el-múlik,
Még-is szorgalmatoskodik,
Sokat gyűjt és fok-marhat rak őszve,
Nem tudja kié lesz végre.

* 5. Uram hát nekem kiben kell bíznom,
Nints kívüled vigaságom,
Ments-ki engem minden vétkeimből,
Es a'

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

112 XXXIX SOLTAR.

Es a' bolondok nyelvétől
Őrizz-meg, hogy ők ne tsúfollyanak,
Midőn ez inségben látnak.

6. Mint a' nema halgatok erőfieu,
Szájam fel-nyitom, mert én
Tudom hogy ezt mind tetselkedted,
Tsapásom roham el-vegyed,
Mert kezdnek kemény volta miatt,
Minden életem el-lankatt.

7. Mert midőn te meg-fedded az em.
Az ő nagy gyarlóságáért, (bert,
Azonnal el-vesz szép ábrázattya,
Mint a' molytul a' szép ruha,
Lám az ember mely igen múlandó,
Senmi dolga nem állandó!

8 Halgadj-meg Uram könyörgésemet,
Kérétemre ne légy süket
Mert előted vendég és szarándok,
Mint atyáim olyan vagyok,
Szűnyel-meg tőlem hadd vegyek erőt,
Az én ki-múlásom előtt.

XL. SOLTAR. T. B.

Jóvendülés a' Christusnak szenvedéséről
és Papi szolgáról.

V Arvan vártam a' felséges Urat,

XL. SOLTAR.

113

Es imé hozzám fordula,,

Kegyemellen meg-halgata,

Es meg-mutatá rajtam jó vol-át,

Ki-vőn a' mely veremből,

Es az sáros förtőből,

Es én lábaimat,

Szép egyenes köre,,

El fel-helyezettette,,

Vezervén útamat.

2. En szájamban ada új éneket,

Menünk ditsiretire,

Hogy a' kik halgatnak erre,

Hid-

Régi nyomtatványok, Opince-Zay.
/317.18.3./

14 XL. SOLTAR.

Hidgyék és félyék ő Isteneket.

Boldog a' ki az Urban
Bizik, szemét el hajtván,
A' kevély népektől,
Kiknek minden dolgok,
Hazugságra hajlók,
Tőlők távoły kerül.

3. Tsuda tételidnek fok ő száma,
Es nagy bölts gondolatidnak,
Hozzank-való jó. voltodnak
Sokságát lenki meg nem mondhattya,
Ha el kezdem számlálni.

Nem tudom ki-mondani,
Mert te nem kívántad,
A' fok áldozatot,
De hogy fogadgyak szót,
Fülemet meg-furtad.

* 4. Az égő áldozat nints kedvedben,
A' bűnért valók sem kellők,
Akkor mondom: Im el jövők,
Rolam irás van a' törvény könyvben.

Hogy akarod tegyem,
En kegyelmes Istenem,
Az te törvényedben,
Gyönyörködik lelkem,
Es örvendez szívem,
A' te szent igédben.

5. Nagy

XL. SOLTAR. 115

5. Nagy fok népek gyülekezetiben,
Igazságod ki-hirdettem,
Meg nem tartoztattam nyelvem,
Jól tudod hogy én minden időben,
Jó-voltod magasztaltam,
Soha el nem halgattam.
Te időfőlegedet,

Hűséggel hirdettem,
Mindennek befeletem
Nagy kegyességedet.

6. Uram tőlem irgalmaságodat
Ne vond-meg: tarts-meg kegyességedet
Igazságod meg-örizzen,
Számítalan gonosz reám áradott,
Sok nyavalya környül-vött,

Reám nagy fok ár-víz jött,
Kiknek nintsen száma,
Mint hajam szálinak,
Kik fejemen vagynak,
Szívem is el-hagya...

7. Könyörűly rajtam kegyes Istenem,
Sietés jőj fegedelmemre,
Es juttasd nagy szégyenségre,
A' kik halálra keresik lelkem,
Szörnyen hátra-térjenek,
Kik káromon örülnek,
Es kik inségemen...

űznek.

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.18.3./

120 XLII. SOLTAR.

3. En lelkem mire tsüggedt-ei,
Mit kefergesz ennyire? ::
Bizzál Istenben, s' nem hágy-ei,
Kiben örvendek végre,
Midőn hozzám ortzáját,
Nyújtja szabadítását,
Oh én kegyelmes Istenem;
Melly igen keferég lelkem!
4. Mert te rolad emlekezem,
Ez Jordánnak földéről ::
Szent helyedre igyekezem,
Ez hermon kis hegy mellől,
Mélység kiált mélységet,
Midőn én fejem felett,
A' fok sebes víz meg-indúl,
Mint egy erős hab meg zudúl.
* 5. Sebessege ár vizednek,
Es a' nagy zúgó habok, ::
En rajtam ö'zve ütőznek,
Még-is hozzád ohajtok,
Mert így meg tartasz nappal,
Hogy éjel vígasággal,
Ditséreteket éneklek:
Néked erős őrizőmnek.
6. Mondván: Isten én kő. szálam,
Mire felejtessz így ei? ::
Ellenségim vadnak rajtam,

Gyász

317.18.3. (R. 9)
57512
XLIII. SOLTAR, 121

Gyászban járok veszeliyel,
Mert az ő hamis nyelvek,
Tsontaimban meg sértnek,
Mert így bősízzontnak ellened:
Látluk hol vagyon Istened,
7. En lelkem mire tsüggedt-ei,
Mit kefergesz ennyire? ::
Bizzál Istenben nem hágy-ei,
Kiben örvendek végre,
Ki nekem szem-látomást,
Nyujt kedves szabadulást,
Nyilván meg-mutatja nekem,
Hogy csak ő az én Istenem,

XLIII. SOLTAR. CL. M.

Könyörgése Dávidnak a' meg szabadítására

Tely-meg engemet Ur Isten,
Es fogadd tel en igyemet,
E' kegyetlen nemzetség ellen,
Az hamis embernek kezében,

F

Ne

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.18.3./

122 XLIII. SOLTAR.

Ne bortsás Uram engemet,

Tarts-meg én fejemet,

2. Uram engem miért hagyál-el,
Lám te vagy én erőfőgém?
Miért járok keferűséggel?
Minden örömöm távozik-el?
Mert nyomorgat ellenségem,
Es fanyargat engem.

3. Igazságodat add értenem,
Világosságot küld alá,
Ki meg-világosítson engem,
Szent hegyedre legyen vezérem,
Bé-menésem igazgassa
Az te hajlékodba,

4. Isten oltárához bé-megyek,
Az én Uram eleiben,
A' ki öröme az én szívemnek,
Hegedűvel néked éneklek,
Eshalát adok szüntelen
Tenéked Ur Isten,

5. Miért vagy szomorú én lelkem?
Mit kefereszt ily szertelen?
Bizzal az Istenben, mert hiszem

Hog

317.18.3. (R. 9)
57512
XLIV. SOLTAR. 123

Hogy még ötet vigan ditsérem,
Midőn engem meg-ment hiven,
En Istenem lévén.

XLIV. SOLTAR. T.B.
Könyörgés az Isten népének a' meg-sza-
badulásért.

Allottuk Isten fülünkkel,

A' mit régenten tseleked el,

Nekünk Atyáink mondották,

Kik nagy dolgaidat látták,

Kezeddel a' pogány népet,

El-vesztet földét el-pulzattad,

Oltán más helyre vöd őket,

Holott ilmet meg-lzaporitad.

F 2

2 Mert

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

124 XLIV. SOLTAR.

2. Mert nem ő fegyverek által lett,
Hogy ők meg-ültek ez jóföldre,
Nem az ő kezek sem karjok,
Vőle nekik szabadítójuk :
De te ortsád tekintése,
Esa' te karod és job kezed,
Őket így meg-leg tette,
Mert ő hozzájuk volt jó kedved.
3. Ur Isten te vagy én Királyom,
Es az én tellyes vigaságom,
Jáknak küld segedelmed,
A' mint régenten mívelted.
Altalad ellenségünket
Meg őkl-ldetzük és meg-rontyuk,
Es a' mi gyűlölőinket
A' te nevedben le-tapodgyuk.
4. Mert én nem bizom kézivemben,
Sem az én eles fegyveremben,
Az engem meg nem szabadít,
Ha az ellenség meg-szorít.
De tetartasz meg bennünket,
Minden mi ellenségünk ellen,
Es a' mi kergetőinket
El-vezted, es ejted szűgyenben.
* 5. Azért az Istent magasztaljuk,
Es szent nevét örökké áldgyuk,
Minden-nap ditsérvén őtet,

Hir

XLIV. SOLTAR.

125

Hirdecsük nagy kegyelmségét,
De minket te meg-vetettél,
Es jutattál nagy szűgyenségekben,
Az hadban velünk nem jövél,
Hogy meg-tartottál volna éppen.
6. Az ellenségtől el-futattál,
Es velünk nagy szűgyent vallattál,
Minden marhánkat el-dullyák,
Kik éltünk háborgatryák.
Hogy minket ők meg-egyenek,
Mint a' juhokat úgy adal el,
Kik minket megszűze kergetnek,
A' pogányok köziben szűllyel.
7. Népedet te semminek tartád,
Es őket csak oltson el-adád,
En kevésre bűtsűlléd,
Esak nem ingyen oda vetéd.
Azt tőd hogy mi ellenségink,
Es a' kik mi környűlünk laknak,
Minden felől mi szomszédink,
Minket nevetnek és tsűfolnak.
8. A' pogányok példa beszédet,
Tsűolnak mi rólunk nevetséget,
Es minden-fele nemzetek,
Tsűfolván fejekkel intnek,
Gyalázat, szűtok szűntelen,
Es szűgyenforog én előttem,

F 3

Ugy

Régt. nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

124 XLIV. SOLTAR.

2. Mert nem ő fegyverek által lett,
Hogy ők meg-ültek ez jó földet,
Nem az ő kezek sem karjok,
Volt nekik szabadítójuk:
De te ortsád tekintése,
Esa' te karod és job kezed,
Őket így meg-leg tette,
Mert ő hozzájuk volt jó kedved.
3. Ur Isten te vagy én Királyom,
Es az én tellyes vigaságom,
Jáknak küld segedelmed,
A' mint régenten mivelted.
Altalad ellenségünket
Meg ökl-idezzük és meg-rontjuk,
Es a' mi gyűlölőinket
A' te nevedben le-tapodgyuk.
4. Mert én nem bízom kézivemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg nem szabadít,
Ha az ellenség meg-szorít.
De te tartasz meg bennünket,
Minden mi ellenségünk ellen,
Esa' mi kergetőinket
El-vezted, és ejted szűgyenben.
* 5. Azért az Istent magasztaljuk,
Es szent nevét örökké áldjuk,
Minden-nap ditsérvén őtet,

Hir

XLIV. SOLTAR.

125

Hirdecsük nagy kegyefségét,
De minket te meg-vetettél,
Es jutattál nagy szűgyenségben,
Az hadban velünk nem jövel,
Hogy meg-tartottál volna éppen.
6. Az ellenségtől el-futattál,
Es velünk nagy szűgyent vallattál,
Minden marhánkat el-dullyak,
Kik eltűnket háborgattyak.
Hogy minket ők meg-egyenek,
Mint a' juhokat úgy adal el,
Kik minket megszűze kergetnek,
A' pogányok között szűllyel.
7. Népedet te semminek tartád,
Es őket csak oltson el-adád,
En kevésre bőrsűlléd,
Sak nem ingyen oda vetéd.
Azt tőd hogy mi ellenségünk,
Esa' kik mi környűlünk laknak,
Minden felől mi szomszédink,
Minket nevetnek és tsűfolnak.
8. A' pogányok példa beszédet,
Sólnak mi rólunk nevetséget,
Es minden-fele nemzetek,
Tsűfolván fejekkel intnek,
Gyalázat, szűtok szűntelen,
Es szűgyenforog én előttem,

F3

Ugy

Régi nyomtatványok, Opulce-Zay.
/317.18.3./

126 XLIV. SOLTAR.

Ugy hogy nagy szegyenletemben,
Az én ortzámat bé kell fednem,

9. Nagy sok szidalmat kell hallanom,
Ki miatt csak el szomorodom,
Midőn szemem előtt nézem,
Boszút-álló ellenségem.

Mind ezek esnek mi rajtunk,
Még-is nem felejtünk el téged,
Kötésed ellen nem járunk,
Mindenben engedünk tenéked.

* 10. A' mi szívünk nem fordul világra,
De gondolatit rajtad tartya,
A' mi lábunk ki nem mozdol,
Ösvényedről el nem hajol.

Még-is így büntet bennünket,
Bé-vétel a' Sárkányok közzé,
Es már minden felől minket,
Halál árnyéka környékeze.

11. Ha el-feledtünk volna téged,
Meg sem gondoltak volna neved,
Ha más Isten szolgálatra,
Kezünk emeltük volna:

Nyilván nem turted volna el,
Sőt igen meg-büntettél volna,
Mert mindent láz szemeiddel,
Minden szívnek előtted titka.

12. De mi te éretted naponként,

Üldöz

XLIV. SOLTAR.

127

Üldöztetünk ez világ szerént,

Miként az ártatlan juhok,

Kik a' mézfár-székre valók.

Kelly-fel azért. mit aluszol?

Es álmodbol már serkeny-föl,

Támadgy-föl, és hatalmadbol,

Ments ki minket ez nagy inségből!

13. Miért fordítod el szemedet?

Miért rejtet el szent színedet,

Minket miért felejtet el,

Nem gondolsz-e inségünkel?

Lelkünk és minden életünk,

Már szintén a' földre le-hajlott,

A' mi hasunk és mi bélünk.

Már szintén a' földhöz ragadott.

14. Kelly-fel azért és oltalmaz-meg,

Irgalmafságod szerént tarts-meg,

Es a' te kegyellegedből,

Ments ki minden inségünkből.

XLV. SOLTAR. CL. M.

Jövedélés a' Christusrol úgy mint az ő
győzelemének emlékeztetőjéről.

E

Gy szép dolgot hoz elő az én szívem,

Az dicső királyról lesz éneklésem,

F4

Kic

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.18.3./

128 XLV. SOLTAR.

Kit nyelvem meg-ditsir szép czifrával.

Mint egy neak az író pennával:

Sokk lizebo vag'te mindé embereknek.

Mindéttellyül műlzte szép természeted.

Ajakidnak nagy ó kecsellege,

Mert meg. áldot az Isten örökké.

2. Te kegyes és erős vitéz készűly-fel.

Vedd fegyvered és oldaladra kösd-fel.

Ugy mint királyi ékeségedet.

Ez ékeségben végy győződelmet.

Az jó igazság vezérlye úadat.

Kegyeslég jóság bírja jírásodat.

Es a'te karodnak erejével.

Nagytsudakat téfz meg-ládd szemeddel.

3. Mert hegyeslek a'te sebes nyilaid.

Kit meg. éreznek minden ellenséged.

Midőn ő sziveket által-lővöd.

Es őket hatalmad alávetöd.

XLV. SOLTAR.

129

Oh Ur Isten a'te királyi széked,

Meg-marad mind örökké ditsőlleged!

Páltzája a'te királyságodnak,

Bizony páltzája az igazságnak.

4. Az igazságot te igen szeretöd,

Az hamisságot viszonttag gyűlölöd.

Azért az Isten mindenek felett,

Vig olajjal meg-kenett tégedet.

Myrrha és Aloeszag jó ruhádrol,

Cátsai illat út' i kamorádbol,

Elefánt reteme. palotádban.

Neked mindenek szolgálnak vigan.

5. A' királyok leányi ékeslégben,

Drága öltözettel jönnek elődben,

Ob felől áll a' kegyes meny-aszfzony,

A' kin szép aranyas ruha vagyon.

Oh te szép leány halgass befzedemre.

Nézz ide füleiddel hajolly erre,

Seletkezzél el te nemzetedről.

Atyád házat-is vedd-ki eszedből.

6. Es a' király a'te nagy szépségedben,

Gyönyörködik, és vigad ő sziveben,

Ő léfzen immár tenéked Urad.

Azért térdet hajtván őt urallyad.

A' Tyrusbéliek és egyéb nepek,

Neked ajándékot hoznak és küldnek.

Király leányi belső szépségedet,

F 9

Tisz.

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.18.3./

130 XLV. SOLTAR.

Tisztelik aranyas öltözeted.

7. Ó szép himmel varrott öltözetiben,
Bé-vitetik a' király eleiben,
Leánytársainak szép serege,
Ó utánna vitetnek elődbe,

Ekképpen gyönyörű ékességekkel,
A' királyhoz vitetnek nagy örömmel,
Bé-mennek királyi palotádban,
Es nagy örömben léfznek mindnyájan.

8. A' te el-hagyott szülőid helyében,
Magzatokat ád tenéked az Isten,
Kiket helyhezített nagy méltóságban,
Fejedelmekké tész fok országban.

A' te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre beszélelm,
Es minden maradéki ezeknek,
Tégedet mind örökké dicsérnek.

XLVI. SOLTAR. CL. M.

Hála adása az Isten népének a' meg-oltalmazásért.

A Z Isten az mi reménységünk,

Midőn reánk tör ellenségünk,

Minden háboruságinkban,

317.18.3. (R. 9)
57512
XLVI. SOLTAR. 131

Meg-tart erős hatalmában.

Azért az mi szívünk nem félne,

Ha az egész föld meg-rendülne,

Es az hegyek a' tengernek,

Közepiben bé-dölnének.

2. Ha a' tenger szörnyen zúgna-is,
Minden viz fel-zavarodnék-is,
Es ha a' sebes szél vész szél,
Az hegyek hányatnak széllyel.

A' szép folyó viz mind az általa,
Az ő szép tiszta folyásával,
Az Istennek szent városát,
Meg-vigasztalná hajlékát.

3. Mert közepin lakik az Isten,
Azértán romlása nem léfzen,
Semmi inségben nem ejti,
Az Isten jókat meg-menti.

A' pogány népek dúlnak fölnek;

F 6

Nagy

Régi nyomtatványok, Opoulee-Zay.
/317.18.3./

132 XLVI. SOLTAR.
Nagy fok országok fel-támadnak,
De az ő haragos szava,
Mind e' földet el-olvastya.

4. De az Isten minden időben,
Mi velünk vagyonségünkben,
Jákok Istene oltalmunk.
A' Zebaoth mi hadnagyunk.

Jertek látsátok e' nagy Urnak,
Tsuda dolgait hatalmának,
Ki mind e' föld kerekiségét,
El-pusztítja ékességét.

5. E' földön széllyel nagy hadakat,
Ő meg-tsendesít háborukat.
Ivet kopjákat meg rontat,
Tár-szekereket fel gyujtat.
Igy szólván: Mindnyájan halljátok,
Hogy én erős Istenetek vagyok,
Es hogy biredalmom vagyok,
Minden népen e' világon.

6. Summa-izerent ez erős Isten,
Velünk vagyons minden helyeken,
Az Jákoknak nagy Istene,
Dolgainknak fejedelme.

XLVII. SOLTAR. T. B.

Hála adása az Izraelitáknak az Istennek
fok fele jó-teleményiért.

No

317.18.3. (R. 9)
57512
XLVII. SOLTAR. 133

N O minden népek, őrvédezzetek
Es tapfolljátok, Istent aldgjátok,

Szép hangosággal, Es nag' fel lzoval,
Mert az Ur Isten, Nagy felségében,
Ő kiráysága, Es nagy országa,

Ki terjed melzize, Ez egész földre,
2. Hatalmunkbá vét Nagy fok népeket,
Esmeg-hodoltat, Sok pogányokat,
Minékünk végre, ő nagy ereje.

Minket ő fel-vött, örökévé tött,
Nékünk engedte, ő kegyessége,
Jákoknak tiltit, Kit igen izeret,
3. Imé az Isten, Szépen fel megyen
Nagy vigaságban, Trombita szokban

Urunk fel-megyen, Nagy ditsőslegben
Enekellyetek, Az Ur Istennek,
Zengő verseket, Szép énekeket.

F 7

E 2

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.16.3./

134 XLVII. SOLTAR.

Ez nagy királynak, Mint mi Urunknak,
4. Ő néki minden, Jól énekeliyen,
Mert minden népek Néki engednek,
Királyi széken ül nagy kegyessen,
A' Fejedelmek Ő hozzá gyűlnek,
Mint Abrahamnak Istener áldgyák,
Alázatosan Néki szolgálván,
5. Ez erős Isten, Ur mindeneken,
Népét meg őrzi, Es jól vezérli,
Nagy ditsősége, Kinek nints vége.

XLVIII. SOLTAR. T. B.

*Hála adása az Jerusalembelieknek a
meg-oltalmazásért.*

Nagy az Ur melóságában ::
Az Isten szent városában,
Holott lakozk ditsősége ::
Es ditsértetik Ő szent neve,
Tudniük az Sionban,
Kizaki tartományban,

Ez

317.16.3. (B. 9)
52512
XLVIII. SOLTAR. 135

Ez gyönyörűséges helyen,
Holott helyhezetett szépen,
A' nagy királynak városa,
Kinek e' földön nints malle.
2. Itt jól ismerik házanként ::
Eős oltalmul az Istent,
Holott Királyok egyben-gyűltek ::
Es űk fereggel elő-jöttek,
Erőslen meg-szállották,
Hogy meg-vegyék el szánták,
De ottan meg-rettenének,
Meg-futamodni kezdenek,
Város mellől el-állának,
Nagy retegve szaladának.
3. Nagy felelme lőn sziveknek ::
Mint gyermek szülő személynek,
Es mint az hajó a' szél-vélben ::
Ha nap-keleti fű szörnnyen,
Ezt mi szemünkkel láttuk,
Mint az előtt halottuk,

Az

Régi nyomtatványok, Opolice-Zej.
/317.18.3./

136 XLVIII. SOLTAR.

Az Isten városa mellett,
Melly ő neki szenteltetett,
Kit magának foglalt Isten,
Hogy neki szolgályn minden.

4. Kit úgy erősített Isten ::
Hogy romlása ne lehessen,
Nézünk itt te kegyeslegedre ::
Szent Templomodnak közepetre.

Mint neved dicsősége,
El-hat a' széles földre,
Akképpen te dicséreted,
Nagy mészze te ki. terjeszted,
Job kezéd mérő igazság,
Minden dolgod irgalmaság.

5. Örül a' Sionnak hegyi, ::
Es a' Judának leányi,
A' te igaz ítéletedben, ::
Szíve szerént örvendez minden.

A' Siont járjátok meg,
Tornyait látsátok meg,
Nézzétek meg ő bátyait,
Es szépen éppült házait,
Hogy ezt meg beszélhesétek,
Következend ő népeknek.

6. Mert csak ez az igaz Isten,
Ki minket minden időben
Meg tart, és verérli éltünkét,
Mind halálig őrizz bennünket.

XLIX. SOLTAR. 137

XLIX. SOLTAR. CL. M.

igazságsága az Isten. felőknek az Isten o-
stora és büntetése ellen, és az istentelenek
gazdagsága ellen.

1. Aigassatok meg ezt minden népek,
Ertsetek meg kike' földön éltek,

Köz n. pek és a' főrenden valók,
Minden szegények és a' gazdagok.

Az en száj m szöll nagy bőltseget,
Es elmém gondol jó érte meket,

Ez példára magam is figyelmezek,
Hegedű szóban szép mesét jelentek.

2. Mit felnék én a' gonosz időben,
Hogy

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

138 XLIX. SOLTAR.

Hogy gyarlaságom engem el-ejtsett,
Midőn ellenségem azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodgyon?

Némelyek igen biznak pénzekben,
Es ditsekednek az ő kintsekben,
De senki nem váltja meg atyafiát,
Nem adhattya-meg Istennel váltságát.

3. Mert drága a' léleknek váltsága,
Eletét senki meg nem válthattya,
Hogy az halált ő el-kerülhetné,
Es a' sirban menni nem kellene.

Mert láttya hogy sem bolond sem eszes
Az halál ellen nintsen mentéses,
Es holtok után minden gazdagságok,
Más emberre marad ő sok jószágok.

4. Ez ő nekik fő gondolattok,
Hogy mind örökké tartson szép házuk,
Hogy az ő nemzetek el ne fodgyon,
Es nevők örökre meg-maradgyon.

Mert noha vagyon pénzek és tisztelt
De nem sokáig tartnak mind ezek,
Mert végre minden jóktul el-szakadnak,
Es mint az oktalan állat meg-halnak.

* 5. Merő bolondság minden ő dolgok
Azon bolondságban maradékjok,
El-mennek. és olyan szokásokban,
Gyönyörködnek attyoknak utában,

Mint

XLIX. SOLTAR. 139

Mint a' barom a' sirban feküsznek,
Az örök halálban legelgetnek,
Majd az igazak rajtuk uralkodnak.
Jó idején ezek alá adatnak.

6. Mert oda leszen minden ő dolgok,
A' koporfo leszen ő hajlékok,
Da az haláltól engem az Isten,
Meg-ment, és kegyessen hozzá vészen.

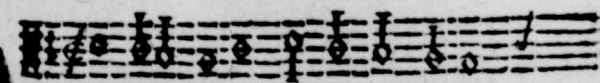
Annak-okáért azzal ne gondolly,
Hogy ha némely igen meg-gazdagol,
Mert mindé ő kintsét málnak kell hadni,
Es nagy ditsőffegétől meg kell válni.

7. Lelkét élteben boldognak vélte,
Es ditsér téged ha jóltész véle,
Végre el-megyén atyai után,
Noha többé világot nem látván.

A' kinek itt nagy ő szerentséje,
Es tisztessége, de nintsen esze,
Hasonló ez az oktalan állathoz,
Es a' veszendő goromba baromhoz.

L. SOLTAR. CL. M.

Tanúság az igaz Isteni szolgálatról.

A Z erős Isten Uraknak Ura,

Szóll

Régi nyomtatványok, Opence-Zey.
/317.18.3./

Szóil esm nd ez földet e ő hívja,
Tamadattól és nap-nyelzettől,
Nagy szépséggel a Sion hegyéről,
El jó az ilyen ő fenységében,
Semmit el nem halgat íteletiben.

2. Emészti ő tűz mégyen ő előtte.
Nagy forgo szél, vész lefzen környüle;
Szólítja az eget és a földet,
Hogy meg-ítéllyé minden ő népét,
Mondván: Gyűjtsetek ide az hiveket,
Kik áldozattal vőrték kötéseimet.
3. Az egek hirdetik igazságát,
Az Istennek mert ítélt igazat,
En népem halgasd-meg, szóllok néked,
Izrael ezt jól etzedben vegyed,
En tenéked erős Istened vagyok,
Aldozatiddal keveset gondolok.
4. Egő áldozatid én előttem,

őkri-

- őlrider ház dbol én nem kértém,
Allodbol bakokat nem kívánték,
Mert minden állatokkal én bírok,
Hegyen, völgyön, erdőkön az vadakat,
Élmezem, és bírom a madarakat.
5. Ha ehez nem, sem mondanám néked
Mert nekem ez föld és minden enged,
Azt veled hogy ökört hűlt el em,
Avagy a Bak ver italom nékem,
Az Istennek aldozzál halá adaft.
ő feisegenek tegy szvből fogadaft.
6. Szuksegeben tőlem segitseget kérsz,
Es meg-segítek, hogy engem dicsérj,
A gonoltnak mond Isten De mire
Vetted törvényem a te nyelvedre?
Köté em izaddal vallod? de gyulolód.
Intelemet és ígémet meg-vetted.
7. Es mikor onte a lopót látod,
Vele edgyütt futsz, dolgát jóvalod,
A paraznákkal örömet mulatsz,
Bujatársasagnak gyakran helyt adsz,
Szajaddal buitalz tok jámborokat,
Nyelveddel szerzes sok háboruságot.
8. Le ülsz, és atyád fiát meg-izolod:
Az anyád fiát is ragalmazod.
Ez miveled, de én tsak halgatok.
Azt veled hogy én is olyan vagyok,

mint

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.16.3./

142 **LI. SOLTAR.**
Mint szintén te, de téged elő. vészlek,
Es szem látomást bűnődről meg-fedlek.
9. Ezt mostan eszetekben vegyétek,
Kik az Istenről el-felekeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül,
A' ki hálát ad, engem az bűnsúl,
Mond Isten: Az ily ember jár jó úton,
Es néki segedelmem jelen vagyon.

LI. SOLTAR. C. M.
Különb. külsőb könyörgése Dávidnak.
V R Isten kegyelmez meg énekem,
Kegyelleged szerént könyörűly rajta,
Bűneimből töled meg-tisztítsam,
Nag' irgalmaddal vegy könyűl engem
Tö: öld-el az én nagy bűneimet,
Mofogals jól meg fertelmeslegimből.
Kik-

317.16.3. (R. 9)
57512
LI. SOLTAR. 143
Kikkel ferteztettem életemet,
Tisztítsad-el nagy kegyelmességedből.
2. Mert jól ismértem gyarló voltomat,
Er bűnöm mindenkor forog előttem,
Mellyet csak te elienedtselekedtem,
Ki miatt téfzek én nagy siralmat.
Vérkeztem a' testzemeid előtt.
Kiért engemet méltén meg-büntethetz,
Rám verhedd kemény ítélteredet,
Mind azáltal igaz ítélő leherz.
3. Mert im látom és nyilván jól értens,
Hogy én a' gyarlóságban fogontattam,
Es bűnhen az én anyámtul ízarmaztam,
Szüleim bűnös vérekből lőttem.
De te az igazságot szereted,
Es igen kedvelled a' tiszta szívet,
Es a' te ritkos böltseségedet,
Nagy kegyelmessen nékem meg-jelentéd
4. Uram hints-meg engemet löppal,
Es én azontul tisztán meg-újulok,
Mof-meg engem és szépen meg-tisztu-
Es fejből leszek a' tiszta hónál, (lok,
Hogy örvendezhesen az én szívem.
Add

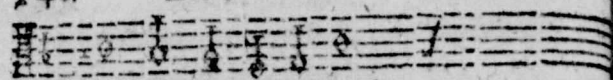
Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

144 **LII. SOLTAR.**
Add ismét értenem nagy irgalmadat,
Es meg-vidúl minden én teremem,
Kiker a' te haragod őszve-rontó r.
* 5. Rejts el színedet vétkeim elől,
Fertelmes bűneimet ne tekéntsed,
Haragos ortz idat rolam el-vegyed,
Szabadíts ki minden bűneimről,
Uram teremts bennem tiszta szívet,
Minden dolgaimat jóra vezérlyed,
Üneds meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves légyen előtted.
6. Ne veds el engemet színed elől,
Es ne völd el tized lelkedet én tőlem,
Sőt teljes örömet szerezz enbennem,
Tegy bizonyosá engedelmedről,
Indets szívémben nagy vigasgot,
Es vidám lelekkel engem erőssits,
Hogy örömmel érsem irgalmadat,
Kegyelmeleggeddel engem bátorits,
7. Es pelda léfzek erről mindenek,
A' bűnösöket útdra tanitom,
Bűnőkből hozzád tereltre inditom,
Hogy ők te benned tsak reménylenek,
Oh én Istenem, én idvősségem,
Szabadíts meg ez vérrel buzgó büntől,
Kiert öröklé téged én nyelvem,
Ditsér és enekel kegyellegedről,
8. Nyisd

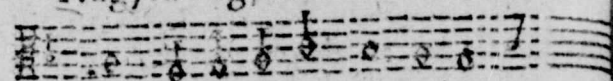
317.18.3. (189)
575/2
LII. SOLTAR. 145
8. Nyisd meg azért az én ajakimat,
Hogy az én szájam ditsérhessen téged,
Ha az áldozat kedves volna néked,
Nem kémelleném áldozatomat,
De nem kell néked égő áldozat,
Az alázatos lelket te szereted,
Az te nálad a' kedves áldozat,
A' töredelmes szívet meg nem veted,
9. Jó voltodból tégy jól a' Sionnal,
Hogy kő-falai az Jerusalemnnek,
Nagy ditsősségesen meg-éppüllyenek,
Ekesüllyenek ékes tornyokkal,
Akkoron áldoznak igazságot,
Az melly kedves léfzen te felségednek,
Es készitnek égő áldozatot,
Azte oltárodra tulkokat téfznek,

LII. SOLTAR. T. B.
Panaszolkodása Dávidnak a' Dorg ellen
M It ditskedel gonolsagban,
Te hatalmaskodo?
Mit fuvalkodol-fel magadban,
G Nagy

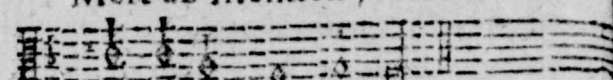
146 LII. SOLTAR.

Nagyra vágyakozó?

Mert az Istennek jó-volta,

Az jókat meg-tartya.

2. Mint színtén az élesberetva,
Olyan az te nyelved,
Mert a' szíveket által járja,
Rágalmazó mérged,
Inkább szeretiz hamisságot,
Hogy nem igazságot.

3. Te tsalárd nyelv szólnak csak nyar
Azértán az Isten,
Téged ki gyomlál és el szaggat,
Házadból ki-vészen,
Es az elők feregiből,

4. Mien az hives és a' szentek,
Látándgyak e' vesélyt,
Ő magokban meg-félemlenek,
Mindenek e' kevélyt,
Meg-nevetik és tsáfollják,
Es vegre ezt mondgyák:

5. Im ez az Isten meg-verette,

LIII. SOLTAR. 147

Es benne nem bizott,
Gazdagsággal magát el-hitte,
Ahoz ragatzkodott,
Es az ő alnokságához,
Bizott hatalmához.
6. De én, a' ki jó hittel bizom,
A nagy Ur Istenben,
Az ő házában plántáltatom,
Es földellem szépen,
Mint az ékes föld olaj fa,
Kimeg nem asz soha.
7. En téged örökké ditsérlek,
Mert meg-tattál engem,
Es a' te nevedben reménlek,
Mig léfzen életem,
Mert te a' te hivednek,
Agy jó fegedelmek.

LIII. SOLTAR. T.B. 14.

Az Soltárnak értelme, és notája edgyez az
XIV. Soltárral, és majd ugyan azon
igékből áll.

Zbolond így szóll az ő szívében:
Nintsen Isten azért gonofságban él,
Tálatos bünt téfzen semmit nem fél,
Az egész földön az ki jót tégyen
Enki nintsen.

148 **LIII. SOLTAR.**

2. Az Ur az égből alá-tekénté,
E földön az emberek fiaira,
Hogy meg-lássa ha kinek esze volna,
Ha az Istent valaki keresné,
Es tisztelné.

3. De azt jól láttya ditsőségében,
Hogy az jó útról el tértek mindenek.
Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek.
A' ki az Istent tisztelné híven,
Tsak egy finszen.

4. De az hamissak meg né gondollya
Hogy népemet mint a' kenyért megélté.
Meg nem térnek, sőt magokat el hiszté.
Az Istent segítségül nem híják,
Sem urallják.

5. A' hol nints félelem, ott rettegnek
Mert meg-töri ő tsontyokat az Isten,
Es bősztút áll a' te ellenségeden,
Töled, Sion, meg-szégyenitetnek,
Kik rád törnek.

6. A' Sionról vallyon s' ki jövend. el,
Ki a' szent Izraelt meg-szabadította?
Ha Isten fogságból népét ki-hozza,
Örvend az Jakob és az Izrael,
Tellyes szível.

LIV. SOLTAR. T. B.
Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.
Tarts

LIV. SOLTAR. 149

Arts-meg Uram Isten engem,

Es szent nevedért vedelmeaz-meg,

Artatlan ügyemet tekints meg,

Hatalmaddal támadgy mellem,

Kérem te szent feltegedet,

Halgass meg én könyörgésemben,

Es kegyessen vedd felseidben

Az én izajamnak beszédét,

2. Mert ellenségim kevélyen,

Reám támadnak es kergetnek,

Es engem halálra keresnek,

Elzéken sem jüt az Isten.

De az Isten meg-tart engem.

G3

Ke-

Régi nyomtatványok, Opuscle-Zey.
/317.18.3./

150 LV. SOLTAR.

Kegyelmességét meg-mutattya,
Es legedelmét hozzám nyújtja,
Jora vezérli életem,

3. Ez nekem szánt nagy nyavalyát,
En ellenségimre téríti,
Es ezt nékiék meg fizeti,
Meg-mutatván igazságát.

Akkoron néked vig szível,
Haláladákokat áldozom,
Es szent nevedet magasztalom;
Mert ő tellyes kegyelsséggel.

4. Mert minden én inségemből,
Te meg-szabadítal engemet,
Meg-bünteted ellenségemet,
Kér én meg-láték fizemmel.

LV. SOLTAR. T. B.

*Dávidnak meg szabadításért való
könyörgése.*

Halgald meg az én könyörgésem,

Ur Isten ne forduly el tőlem,

Imádságom vedd füleidben,

Mert

LV. SOLTAR.

151

Mert nagy kínokat szenvedek,

Szívemben igen keservegek,

Előttem panaszlok reszketven.

2. Mert fenyegtet én ellenségem,
Az hitetlen retteget engem,
Mert én rolam tanácsot tartnak,
En ellenem kötést téznek,

Nagy haraggal rám gerjednek,
Hogy engem meg-nyomorítsanak.
3. Nagy inségben kesereg szívem,
Rettegtem halálos félelem,

Tellyelsséggel el-szomorodtam,
Félek, rettegek, gyötrődöm,
Reszketven szörnyen vesződöm,
Igy hogy immár sokszor kívántam.

4. Oh ha szárnyaim lehetnének!
Mint a' galamb ha röpülhetnék,
En repülnek meszfe földre,
El-mennék ez népek közül.

Pusztát keresnék ezentúl,
Az hol nyugalomom lehetne.
5. El-szaladnék nagy sietséggel,

G 4 .

Ez

152 LV. SOLTAR.

Ez szebes forgó szél-vész elől,
Ez rút zavarból én el-futnék,
Ő nyelveket hafogald-el,
Kik hamis pörldésekkel,
Ez egész várost bé-töltöttek.
6. A' nagy hamisság éjél nappal,
E' város kő-falain nyargal,
Közepette vagy on álnokság,
Ez kőrös-környű az útzák,
Minden gyalázattal rakvak,
El-áradt köztők a' tsalárdság.
* 7. Hogy ha ellenségem volt volna,
Es szem-látomást gyűlöl volt na,
Őrizkedtem volna ő tőle,
Ha rám törött volna nyilván,
Es ha nem illy alattomban,
El-térhettem volna előle.
8. De te a' ki én velem lakrál,
Nálam nagy tisztelességben voltál,
Kivel tanácsomat közlöttem,
Titkaim meg mondtam bátran,
Edgyütt jártunk a' Templomban,
Nagy nyájasságban veled éltem.
9. Bé-esnek az halál kezében,
Es a' föld alá elevenen
A' nagy mélységben bé-vettetnek,
Mert nagy az ő gonofságok,

D

LV. SOLTAR.

153

317.18.3. (9)
575/2
e én Istenhez kiáltok,
Mert ő meg-tartója éltémnek.
10. Mert estve reggel őt ohajtóm,
El-korban is őtet kiáltom,
Es meg-halgattya könyörgésem,
Leg-tart engem békeségben,
Minden ellenségim ellen,
Kik seregben gyűltek ellenem.
11. De az őtök hatalmu Isten,
Leg-halga engem kérésemben,
Es őket meg-bünteti végre,
Mert nem jobbnak éltekben,
Menni gondgyok nekik nincsen,
Es Istennek tisztelessége.
12. Az hitelen kezét emelte,
Es békeséges hív emberre,
Es barátság frigyét meg szegte,
Es széde híkos mint a' vaj,
Elől kegyetlen mint tolvaj,
Nagy ellenséges az ő szive.
13. Mindenben ő tettetes szava,
Mint az olaj lágy és olly sima,
De mérgelebb az éles tőrnel,
Es Istenben reménséged,
Es nyilván meg-segét teged,
Es igazat ő nem hadgya el.
14. De a' gonoszokat Ur Isten,

G 3

Tel

Régi nyomtatványok, Opuscle-299.
/317.18.3.1

154. LVI. SOLTAR.

Te bé tásztod a mély sírben,
Holott nagy veszély rajok terjed,
A' gyilkosok és hamisak.
Eleteket félben hadgyak,
En pengig bizom csak te benned.

LVI. SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak a meg szabadításért

K Egyelmezz-meg néké en Istenem

Mert az ember igen kerget engem,

Nagy hatalommal rímad ellenem,

Hogy engem el-ei hellen,

Sok ellenségim háborgatnak szörnyén,

Elhánták hog bé nyeliyenek hertelem,

Uraiken en ilyen nagy felelmemben,

Beu

LVI. SOLTAR.

155

Benned reménsegem.

2. En az Ur Istenben dítsekedem,
zent igéjében nem kételkedem,
Mire lehetne az ember énnékem,
A' melly kerget engemet?

Vissza fordítyák az én beszédemet,
E naponként abban hánnyák elzeker,
Hogy nekem szerezzenek veszedelmet,
Csak gonolzt gondolnak.

3. En ellenem ők őszve-járulnak,
Hogy meg-kapjanak azon torgódnak,
Es eleteimtől meg-fosztahassanak,
Ez minden ő szándékok,

A' gonoltságban őb zodalimok,
Azt velük hog' jól léfzen minden dolgok,
De ha Uram haragod elik rajtok,
Ket mind le-vered.

4. Minden futásimat meg emlited,
Köny hullatásim tömlődben szeded,
A' telástromodban fel-jegyzed,
Minden én inségemet,

Midőn hozzád nyúgom könyörgése-
Dtan futni látom ellenség met, (met,
Velem vagy, és te meg-tartasz engemet,
Segyelmek Istenem.

G6

5. Ura

156 LVI. SOLTAR.

5. Ur Isten főliségedet dicsérem,
Es szent igédet nagynak bősüllem,
Aldom az Urat mig lesz életem,
Bizván ő befzedében.

Reménségemet vetem az Istenben,
Irgalmasságra nézek szüntelen,
Azért felelmem senkitől nem leszen,
Ki árthatna nekem?

6. Fogadálom tartya azt énnékem,
Hogy jó voltodért neved dicsérem,
Mert kegyelmessen meg mentéd lelke,
Az halál köteleből,

Es lábaimat meg tartád esztől,
Hogy én elhessek teneked kedvesől,
Az elők világosságán, es szentől,
Járjak te előttd.

LVII. SOLTAR. T. B.

*Megszabadításért való könyörgés
Dávidnak.*

1. Rg. Innazz Uram irgalmazz nekem,

Mert te benned bizk az én lelkem,

Töb fejedelmének nintsen sohó,

Szár

LVII. SOLTAR. 157

Szárnyad árnyékában nyugizik fejem,

Miglen a' nép gonoltsága el romol.

2. En a' felséges Istenben bizom,
Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá inségemben,
Az ellen kisen nekem oltalmam,
A ki engem kergét hogy be-nyelhesen.

3. Az én lelkem oroszlányok közt ül,
Kik sebes lángal vőtenek környül, (da,
Fogok oly hegyesek mint a' nyil es dár-
Naponként nyelvek úgy meg-elesül,
Mint az jól meg-köszörült éles szablya.

4. Magasztaltsál Uram az égre,
Nagy dicsőlséged ez egész földre,
Mert én járásomra halokat hántak,
Szegény lelkemet el-nyomták szinte,
Es én előmben ők mely vermet ástak.

5. De önnön magok belé-estenek,
Kin tellyes szivemből örvendezek,
Az én szivem kész mindennek előtte,
Hogy dicséretit szent felségednek,
Szüntelen éneklje életembe.

6. En nyelvem lantom már serkeny fel,
Mien

G 7

Régi nyomtatványok, Opontse-Zoy.
/317.18.3./

158 LVIII. SOLTAR.

Ilten ditséretre zendülly-fel,
Jó hajnalban én ágyamból fel-kelek,
Es éneklek nagy ditsőflegedről,
Uram téged minden népnek hirdetek,
7 Merr mind az égig fel-hat jó-voltod
Az folyhőkezéri igazságod,
Ditsőflegedet láttaid meg az égen,
Es jelents meg nagy hatalmadságod,
Minden embereknek ez egész földön.

LVIII. SOLTAR. T. B.

Panofa Dávidnak a' Saul tanátsófi ellen.

Tanátsban űő izomelyek,

Kik zúgolodtak ellenem,

Mondgyátok iz-meg énnékem,

Ha igaz a' mit belizetek,

Es ha igazat ítélek,

Adámtul izarmazott nepek?

2. Sól

317.117 (R. 9)
575/2
LVIII. SOLTAR. 591

Sőt ha ember jól meg tekénti,
Iverek jár alnoksággal,
Ezerek már hamis fontal,
Ints dolgotoknak tőkelletti,
Gonoszok el tévedtek,
Helyt annyokiul szűllettek.
3. Az ő annyok méhétől fogva,
Sak hazugságot belzelnek,
Z ő rágalmazó nyelvek,
Terő kigyó méreggel rakva,
Inek siket Aspis módra,
Z melly fűlelt bé-dugja.
4. Hogy bűvölését ne halhassa,
Böls bűvölő mesternek,
Ötd-meg fogokat ezeknek,
Taragod Ur Ilten meg-rontsa,
Záp fogokat ezeknek,
Z eh orofalány kölykőknek.
5. Adgyad hogy izellyel lottsánnyanak,
Mint a' viz mellyet ki-őrtnek,
Mint nyilak kiket fel lönek,
Z ordorjanként törve le-hulnak,
Mint az olvatt nyálas tsiga,
El-follyon ezeknek dolga.
6. Mint az idétlen gyermek meg hal,
Si nem látta a' nap fényét,
Mint az éretlen gyümöltsets.

Kl.

160 LXXIII. SOLTAR.

El-veszti Isten nagy haraggal,
Mint a' rőviskek el-vesznek,
Minek előtte fei-nőnek.

7. Ezen az igaz és hű ember,
Igen örül őszívében,
Midőn látja hogy az Isten,
Afféle népet igen-meg-vér,
Labait mossa az illyen,
A' gonoszoknak vérében.

8. Vegre innen mondhattya minden,
Hogy jó az igaznak dolga,
Sok és nagy az ő jutalma,
Azt minden itt veszti eszében,
Hogy Isten mindent meg ítél,
A' ki jót vagy gonoszúl el.

LIX. SOLTAR, T.B.

Könyörzése Dávidnak a' meg szabadításért

S Zabadíts meg engem Ur Isten,

Esarts meg ellenségim ellen,

Ments meg azoktól életem,

Kik, tel támadtak ellennem,

LIX SOLTAR. 161

Óltalmaz-meg az hamis néptől,

Ki én veszedelmemnek örül,

Melly Izzom-juzik ártatlan vért,

Ments meg attul szent nevedért.

2. Mert szörnyen életemre rőrnek,
Es én ellenem kötést tesznek,
Hatalmasnak vadnak rajtam,
Kiknek soha nem ártottam,

Azok készűlnék én ellenem,
Kik ellen semmit nem vétettem,
Kély-fel azért Uram láts meg,
Es kegyelmessen őrizz meg.

3. Zebaoth Isten téged kérlek,
Oh Istene az Izraelnek!
Látogasd meg a' népeket,
Vigály meg minden nemzeter.

Ne vedd azokat kegyelmedben,
A' kik élnek hitelenségben,
Éltve mint az eb ugatnak,
A' város körül futosnak,

4. Mint:

162 LIX. SOLTAR.

4. Mint az éles kard az ő nyelvek,
Mordáltság minden ő beszédnek,
Sőt még szólnak illy bolondol:
Ki hallja a' mit nyelvünk szól?
De őket Uram meg-neveted,
Es őket mind meg-szégyenited,
A' pogányoknak jutalmot,
Adtz izégyent és gyalázatot.
5. En ellenségimnek ereje,
Kezében minden rehersége,
Benned bízom én Istenem,
Mert te vagy én segedelmem,
Az Isten jó-vóltat jelentő,
Nyavalyáimnak eleit vészti,
Es meg-láttattya én velem,
Hogy el-vész én ellenségem.
* 6. De őket Uram ne veszeld-el,
Hogy népem ezt ne felejtse el,
De meg említsd ezeket,
Hánem teak kergesd-el őket.
Uram, mi pailunk, kergesd el,
Szélezd-el őket nagy erőddel,
Azt érdemli hamisságok,
Kevélységek, szükös szájak.
7. Önnön hálojokban esznek,
Veszelle álnok kevélységek,
Fogja meg átkozódások,
Es ő gyalázatos szájak,

Ha-

LIX. SOLTAR. 163

Haragod azért gerjedgyen fel,
Es őket bűnökért vezesd-el,
Töröltesselek-el szörnyen,
Hogy még teak hírek se legyen.
8. Ugy tégedet ismérjenek,
Kit hívnak Jákob Istenének,
Hogy néked hatalmad legyen,
Ez egész föld kerékségén.
Eltve midőn ők vízfőz-térnek,
Nagy haraggal fenekedgyenek,
Mint az eb úgy ugassanak,
A' városon futóssanak.
9. Es végre meg-lásák mindenek,
Hogy ők tutva kenyért keresnek,
Es fektünni mennek későn,
Morgolódnak nagy éhségben,
De én dicsérem hatalmadat,
Eneken áldom jó-vóltodat,
Es én fel kelek jó reggel,
Magasztallak nagy örömmel.
10. Mert te vagy Uram én oltalmam,
Reménységem és bizodalmam,
Azért oh én erőlfegem,
Mindennit neved dicsérem,
Hogy nekem az én szükségemben,
Segedelmem vagy inségemben,
Te vagy én erős kő-váram,
Kegyelfeged nagy én hozzám,

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.3./

LX. SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak az Izrael népe
jó állapotjáról.

Minket Ur Isten el-hagyál,

Es reánk meg-haragudtál.

Tüled iz-lyel el-özlátánk,

Terj kegyellen ismét hoz-ánk,

Mind e' földet meg-indítád,

Nagy hatalmaddal meg-rontád,

Epíts meg az ő nagy romlását,

Mert romlás miatt alig alhat.

2. Népedet keményen tartád,
Es igen meg-sanyargatád,

Minket mint edgy tsipós borral,
tatál keferű búival.

De a' kik tégedet félnek,
'záfzlót adád nekik,
mellyet ők fel emelnek bizván,
'te igaz fogadásodban.

3. Hogy a' nálad kedves hivek,
égre meg-menekedgyenek,

oh kezddel tarts-meg engem,
algaft meg és tégy jól velem.

Szólla Isten szentségében,
vendek ígéretiben,

Sichemet részöl el-vélszem,

'Suchet völgyét meg-mérséldem.

4. Galaádot-is ezennel
eg-vélszem erőflegemmel,

Manassé-is ekképpen,

phraim is-enyim lélsen.

Ezek a' nagy sereg népek,

ejemnek ereje lélsz nek,

Juda-is én örökségem,

störvény szerzőm lélsen nekem.

5. A' Moáb-is az én népem,

int edgy láb mosó edényem,

iben lábaimat mosom,

oben én nem gyanakodom.

Es azt én nyilván el-hílszem,

Edom

Régi nyomtatványok, Opouice-Zápy.
/317.18.3./

LX. SOLTAR. T.B.

Könyörgése Dávidnak az Izrael népének
jó állapotjáról.

Minket Ur Isten el-hagyal,
Es reánk meg-haragudtal.
Tüled íz-lyel a' oízlatánk,
Terj kegyellen ismét hoz-ánk,
Mind e' földet meg-indítád,
Nagy hatalmaddal meg-rontád,
Epíts meg az ő nagy romlását,
Mert romlás miatt alig alhat.
2. Népedet keményen tartád,
Es igen meg-sanyargatád,

min-

Minket mint edgy tsipős borral,
Itatál keserű búval.

De a' kik régedet félnek,
A' zászlót adád nékiek,
Mellyet ők fel emelnek bizván,
A' te igaz fogadásodban.
3. Hogy a' nálad kedves hivek,
Végre meg-menekedgyenek,
Jobb kezddel tarts-meg engem,
Halgass meg és tégy jól velem.
Szólla Isten szentségében,
Örvendek ígérteiben,
A' Sichemet részül el-vélszem,
A' Suchet völgyét meg-mérséldem.
* 4. Galaádot-is ezennel
Meg-vélszem erőflegemmel,
A' Manassé-is ekképpen,
Ephraim is-enyim lélsen.
Ezek a' nagy sereg népek,
Fejemnek ereje lélszenek,
A' Juda-is én örökségem,
Estörvény szerzőm lélsen nekem.
5. A' Moáb-is az én népem,
Mint edgy láb mosó edényem,
Kiben lábaimat mosom,
Ebben én nem gyanakodom.
Es azt én nyilván el-hílszem.

Edom-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.J./

166 LX. SOLTAR.

Edomra faramat verem,
Es kik Philistea-ban laktok,
Győzödelmemen vigadoztok.

6. Ki vihetne engem bátran,
A' nagy keritet városban?
Utamat ki igazgatná,
Az erős Edom országra?

Nem te tészed-e Ur Isten,
Ki minket úsz helyből helyben?
Hogy el nem jövel sereginkel,
Meg-űzetél ellenséginkel.

7. Légy minékünk segítségül,
Őrizz meg ellenséginktől,
Mert az emberi segítség,
Hejában való epe-ség.

Az Isten által minékünk,
Létszen erős győzödelmünk,
Es ő meg-szabadít bennünket,
Meg-tapodgya ellenségünket.

LXI. SOLTAR. T. B.

Könyörgés Dávidnak a' meg-szabadításért.

Kis lakasom hald meg Isten,
Vedd rüledben.

Az

1317.117 (R.9)
575/2
LXI. SOLTAR. 167

Az en könyörgéletem.

Mert én szívem nagy inségből,

Melz ze földről,

Kiáltya felsegedet.

2. Végy fel engemet kö-fzálra,
Magasságra.

Hol bátorságom legyen,
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigaságom.

En ellenségim ellen.

3. Te hajlékodon lakásom,
En kívánom,

Es ohajtom szüntelen,
Szárnyaidnak árnyékában,

Kiváncozván.

Vagyok jó reménységben.

4. Mert meg-halgatz kérésemben,
Oh Ur Isten.

Nyújtván kegyellegedet,
Őrökségeket meg-adod.

Es meg-áldod.

Az

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.3./

168 LXII. SOLTAR.

A' kik felik nevedet.

5. Naphoz napok adaflanak,
A' királynak,
Nagy fok nemzetségekre,
Sok firsad esztendeit,
Nyújs életit,
Végheetlen időkre.

6. Országa érjen fok időt,
Isten előtt,
Szép tsendes békeségben,
Igazságnak hívsége,
Előlvége,
Es őrizze kegyessen.

7. Es osztan vigan éneklek,
Szent nevednek,
Mostan és mind örökké,
Es a' melly fogadált töttem,
Meg-fizetem,
Naponként ő nékie.

LXII. SOLTAR. T.B. 24.95-III
Pavašza Dávidnak a' Saul szolgái előtt
Az XXIV. SOLT. notájára.

AZ én lelkem szép tsendelen,
Nyugtzik tsak az Ur Istenben,
Mert tsak az én idvősségem,
Ő nékem erős kő-váram,

Meg

1317.317 (18.9)
575/2
LXII. SOLTAR. 169

Meg-tartóm és én oltalmam.

Minden gonosztól meg-ment engem.

2. Mig intselkedtek ennyire,

Az ártatlan hű emberre.

Meg-jövendőltöm tinéktek,

Logy mint a' régi romlott fal,

Az melly már dülő felben áll,

Mind le-rohantok és el-veztek.

3. Azon vadnak minden képpen,

Logy a' kit fel-emel Isten,

Az ő k viszontag le-nyomhafsák,

Lazugság minden elméjek,

Tokkal rakva ő szivek,

Joha jó szavokat mutattyák.

4. Azért szivem reménséged,

Tsak az Ur Istenben vesséd,

Melly tsak az ő segedelmével,

Nékem magas kő-szálam,

Oltalmam és erős bástyám,

Logy soha ne tántorodgyam el.

5. Az Isten én idvősségem,

Idvősségem, ditsősségem,

Ézzatok azért tsak ő benne,

Ölte ti sziveteket,

Öltsétek ki lelketeket,

Legyen lelkünk hiedekne!

6. De lám a' földi emberek,

H

Tsak

Régi nyomtatványok, Opontice-Zay.
/317.18.3./

170 **LXII. SOLTAR.**
Tsak hazugok minden rendek,
Hogy ha valoha meg láttatnak,
Es a' mértékbe vetetnek,
Nintsen semmi nehézségek,
A' fontban egy tseppet sem nyomnak.
7. Ne bizzatok hívságtokban,
Hamis ragadozásokban,
Múlándó dolgon ne kapjatok,
Hogy ha fokasul kintsetek,
Ahoz ne bizzék szívetek,
Mert nem állandó gazdagságtok.
8. Az Isten egy szót szólt egyszer,
Mellyet én hallottam kétféle,
Hogy nagy ereje vagyok néki,
Uram a' kegyelmed tiéd,
Es te nyilván meg-fizeted,
A' kinek dolga mint érdemli.

LXIII. SOLTAR. T. B. 17. 70.
*Könyörgése Dávidnak az Isteni szolgálás-
ban jelen-létre való szabadságért.*
Az XVII. SOLT. notájára.
Isten te vagy én Istenem,
Jó reggel kereslek tégedet,
Hozzád ohajtván el-epedett.
Szomjúság miatt én lelkeim.
En testem hozzád áhétozik.

Szom-

317.117 (R. 9)
57.5/2
LXIII. SOLTAR. 171
Szomjúságban el-holt szintén,
E' pulzta és száraz földön,
Hol semmi viz nem találhatik.
2. Mert látni igen kívánnya,
A' te erős ditsősségedet,
Es Isteni tiszteletedet,
A' te ditső templomodba
Mert nékem ked vesb életemnél.
A' te nagy kegyelmességed,
Kiért én ajakim téged,
Ditsérjenek szép énekléssel.
3. Magasztallak én tégedet,
Életemnek minden rendiben,
En kezeimet fel-emelvén,
Aldom te ditső nevedet:
Órúl mint ha drága étkekkel,
Jól lakott volna én szívem,
Szent felségedet ditsérem,
Eneklek rólad nagy örömmel.
* 4. Rólad el nem felekezem,
Még ágyamban-is emlegetlek,
Es midőn reggel én fel-kelek,
Tsak te rólad emlekezem,
Mert te én velem sokszor jól tál,
Es meg-szabadítál engem,
Azért most-is én életem,
Szárnyaid árnyékában örül.

H 2

5. Hoz

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.1E.J./

172 LXIV. SOLTAR.

5. Hozzád ragaszkodik lelkem,
Soha el nem szakad te tőled,
mert meg tart engem te jób kezűd,
midőn kerget ellenségem,

Es a' kik engem háborgatnak,
Hogy engem el-töröllyenek,
Azok hirtelen el-vesznek,
mélyen a' föld aláborulnak.

6. Ellenség miatt el-hulnak,
Eles fegyver által el-vesznek,
ő tettek el sem temettetnek,
Kikkel a' rokák osztoznak.

De a' király az Ur Istenbe,
örvendez e' győzödelmen,
Es dítsekedhetik minden,
A' ki eskűszik szent nevére.

7. Mikoron minden tsalárdok,
A' kik h zugságot beszélnek,
Valóban meg-izégyenítettnek,
Bé-dugatik az ő szájok.

LXIV. SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak meg-oltalmazásán
AZ V. SOLTAR notájára

HAlgald-meg Uram könyörgésem,
Tarts-meg ellenségim ellen,
A' melly reám dúhott (zörnyen,

örizz.

LXIV. SOLTAR. 173

örizz-meg félelmétől engem,
ments-meg életem.

2. Rejts-el engem a' gonoszoktól,
A' kik reám fenekednek,
Tsak gonosfzra igyekeznek.
Tarts-meg ő hamis tanátsoktól,
Háborgásoktól,

3. A' kik nyelvőket élefitik,
mint öldöklő fegyvereket,
mint a' nyilat belzédeket,
Az ártatlan emberre lövik,
Es azt meg sértik.

4. Lövöldözik rejtek helyekből,
Az ártatlant és igazat,
Hirtelen az ő nyilokat,
El reá lövik kegyetlenül,
vakmerőségből.

5. Hamisságban hánnyák eszeker,
Es tsak azon igyekeznek,
Hogy őt tört titkon vessenek,
Dítsekedvén szólnak illyeket :
Ki látna minket?

6. Ez dologban szorgalmatosok,
Járnak okos ravaszsággal,
Elméjek sok fortélyt talál,
Sok az ő álnok találmányok,
Kikre nagy gyorsok

H3

7. De

317.15.3. /
Hégl nyomtatványok, Opouice-Znoj.

374 LXIV. SOLTAR.

7. De a' boszszu-álló Ur Isten,
Hirtelen őket meg. lövi,
Nyilaival meg. rettentí,
Nagy sebeket ejt ő testeiken,
Kit meg-lát minden.

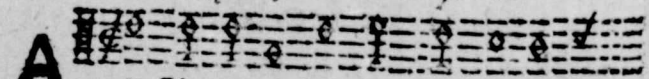
8. Őket az önnön gonosz nyelvek,
Ejti a' veszedelemben,
Es kik ezt vészik eszekben,
Ez dolgon igen meg-ijednek,
Es el-rémülnek.

9. Es nagy félelemmel mindenek,
Hirdetik az Isten dolgát,
Beszélik annak nagy voltát,
Melhet innen eszekben vésznek,
Es meg-értének.

10. Deszive az igaz embernek,
Örvend az erős Istenben,
Ki őt vőtte kegyelmében,
Örülnek az jó szívű hivek,
Es dicsőítenek.

LXV. SOLTAR. T. B. 72.

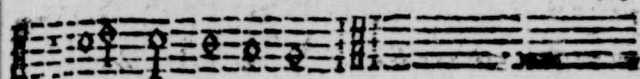
Hála-adása az Izrael népének az Istennek
sokféle jó tevékenységéről

A 2 Sionnak hegyén Ur Isten,
Fogadást téstnek néked itten,

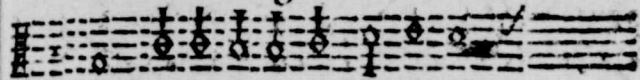
Tied

575 12
LXV. SOLTAR. 175

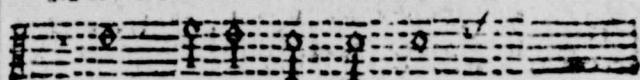

Tied a' dicsőeret ::

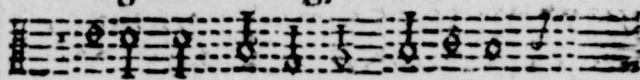
Tisztelvéntegedet.

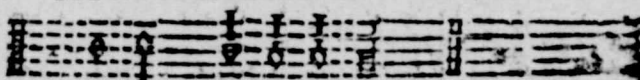
Mert kéréseket az hiveknek,

Meg-hallod kegyellessen,

Azért te hozzád az emberek,

Jönek mindenünne.

2. Rajtam a' bűn el-hatahazék,
Terhelvént engemet ::
De nagy volta kegyellességednek,
El-törli vétkeinket.

Boldog a' kit te el-választál,
Fogadván házadban,
Hogy előtted nagy búzgosággal,
Járjon tornáztodban.

3. Javaival a' te házadnak
Meg-elégítetünk ::
Szép dolgainté Templomodnak,
Gyönyörködik szívünk.

Az te tsuda igazságodból,

H 4

Meg-

Régi nyomtatványok, Opontice-Zay.
/317.18.1./

176 LXV. SOLTAR

Meg-felcisz minékünk,
Halgass-meg Isten velünk tégy jól,
Oh mi segedelműnk!

4. Mindenek csak te benned biznak,
Ez föld kerek ségen ::
A' kik széllyel mesz sze lakoznak,
A' tengernek szélén.

Te mondatatlan hatalmaddal,
A' magas hegyeket,
Környül-fogod mint egy abrantsal,
Erősítvén őket.

5 A' tengeri habok zúgását
Te meg-tesendíted ::
A' pogány nép zúgolódását,
Ottan el-enyészted.

Nagy félelmekben el-bádogyadnak,
Mindenek e' földön
Nagy voltán a' te tsudáidnak,
Kiknek száma nintsen.

* 6. Te meg-vigasztal sz mindeneket,
Reggela' nap-fénnyel ::
Biztat minden élő rendeket,
Tsillagokkal éjjel.

Aldásiddal meg-látogatod,
A'z el-szárat földet,
Hafznos esőkkel meg-lágyítod,
Gazdagétván őket.

7. A

LXV. SOLTAR.

177

7. Az te kútáidból a' vizek,
Ha el nem fogynak ::
Hogy a' szép földi vetemények

szaporodhassanak,
A' barázdákat meg-ítatod
szántó földéken,
A' vetett szép esővel áldod,
Hogy bővön teremjen.

8. Meg-koronázod az esztendőt,
Nagy fok javaiddal ::
A' baid nyoma kövérséget
szépéget nagy sűrű.

Lako helyei a' pusztáknak
szólnak kövérséggel,
A' hegyek és h. Imok vigadoznak,
Hogy bőv termésekkel.

9. A' szép sík mezők ékesednek
k barom tsordákkal ::
Szógnak a' szép szántó földek
szű gabonákkal.

Az hegy oldalak, mező földek,
Szép buza növeffel,
Szóvendeznek és énekelnek,
Hogy gyönyörűséggel.

LXVI. SOLTAR. T. B. 98. 118.

Hála adása az Izraelitáknak a' meg-
szabadulásért.

H s

ör-

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

176 LXV. SOLTAR
Meg-felelsz minékünk,
Halgals-meg Isten velünk tégy jól,
Oh mi segedelmünk!
4. Mindenek tsak te benned biznak,
Ez föld kereksgén ::
A' kik széliyei meszfe lakoznak,
A' tengernek szélén.
Te mondhatatlan hatalmaddal,
A' magas hegyeket,
Környül-fogod mint egy abrongsal,
Erősítvén őket.
5 A' tengeri habok zúgását
Te meg-tsenedesíted ::
A' pogány nép zúgolodását,
Ottan el-enyészted.
Nagy félelmekben el-bádogyadnak,
Mindenek e' földön
Nagy vóltán a' te tsudáidnak,
Kiknek száma nintsen.
* 6. Te meg-vigasztalsz mindenedet,
Reggela' nap-fénnyel ::
Biztatsz minden élő rendeket,
Tsillagokkal éjjel.
Aldásiddal meg-látogatod,
Az el-szárazt földet,
Hasznos esőkkel meg-lágyítod,
Gazdagítván őket.

7. AZ

317.18.3. (9)
575/3
LXV. SOLTAR. 177
7. Az te kútáidból a' vizek,
Soha el nem fogynak ::
Hogy a' szép földi vetemények
Szaporodhassanak,
A' barázdákat meg-ítatod
A' szántó földéken,
A' vetést szép esővel áldod,
Hogy bővön teremjen.
8. Meg-koronázod az esztendő,
Nagy sok javaiddal ::
Lábad nyoma kővérségöt
Tsöpöget nagy firra.
Lako helyei a' pusztáknak
Folynak kővérséggel,
Hegyek és h. Imok vigadoznak,
Nagybőv termésekkel.
9. A' szép sík mezők ékesednek
Sok barom tsordákkal ::
Villognak a' szép szántó földek
Sűrű gabonákkal.
Az hegy oldalak, mező földek,
Szép buza nővessel,
Örvendeznek és énekelnek,
Nagy gyönyörűséggel.
LXVI. SOLTAR. T. B. 98. 118.
Hála-adása az Izraelitáknak a' meg-
szabadulásért.

Hs

ör-

178 LXVI. SOLTAR.

Orvendgy egész föld az Istennek,

Es énekely szép zengéssel,

Nagy dicsőséget szent nevének,

Mindenek dicsérjék szelíyyel

Mondgyátok ezt az Ur Istennek,

Tudalarotok dolgaid,

Erőseged nagy hozzád elnek,

Hizelkedvén ellenséged.

2. A' te Isteni felségedet,
Ez földön mindenek aldgyák,
Es dicsőséges szent nevedet,
Éneklel magasztalják.
Jertek, és ezt jól meg-lásátok.

Min

179 LXVI. SOLTAR.

Minden jól ide figyelmezz,
Istennek melly tudalarotok,
Dolgai az emberekhez.

3. A' tengert és a' folyó vizet,
Meg-száraztya hogy a' népnek
Lábok szárazon által mehet,
Kin sziveink örvendeznek.

Országá meg-marad örökké,
Szeme lat minden népeket,
A' kik fel-támadnak ellene,
Elő menetek nem lehet.

4. Aldgyátok a' mi Istenünket,
E' földön minden emberek,
Dicsérjétek az ő szent nevét,
Nagy zengéssel minden népek,
Mert életünket ő meg-adá,
Az ő nagy kegyességéből,
Lábaiukat meg-gyámolétá,
Oltalmazván el-eséstől.

5. De minket igen meg-probálál,
Es meg-kefergetél Isten,
Meg-olvasztál es meg-tisztétál,
Mint az ezüstöt a' tűzben.

Te minket szegény szolgaidat,
Adál ellenség töriben,
Kik hevederrel ágyékinkat
Meg-kötözték nagy erősséget.

El 6

* 6. Mi

Régi nyomtatványok, Opornice-Zag.
/317.18.3./

180 LXVI. SOLTAR.

* 6. Mi fejünkre népet űltetél,
Mint a' tevék terheltevék,
Nagy ár vizeket ránk eresztél,
Sebes tűzön által menénk.

De te ki vezérlél bennünket,
Meg-enyhítél, meg nyugotál,
Templomodban azért tégedet,
Ditsérlek szép áldozattal.

7. A' melly fogadást néked töttem,
En siralmas ajakimmal,
Inségemben mire feltekem,
Eledzvé én szájjammal.

Sok hizlalt szép kővér barmokat,
Aldozatra adok néked,
Kosokat, ökröket, bakokat,
Meg-égetek te előtted.

8. Jerrek haljátok, hadd beszélljem,
Tinéktek Isten-teleknek,
Az miket Isten töt én velem,
Melly kegyessen tött lelkemnek.

Hogy szájjammal hozzá kiálték,
Ottan meg-halgata engem,
Azért beszédével nyelvemnek,
Mindenkor ötet ditsérem.

9. Hogy ha hamiúságot szivemben,
Valaha gondoltam volna,
Soha engem könyörgésemben.

6 meg

575/2
LXVII. SOLTAR. 181

6 meg nem halgatott volna.
De bizonyára az jó Isten
Kérésemben meg halgata,
Es panaszimat jól meg-értvén,
Könyörgésemnek helyt ada.

10. Legyen áldott a' nagy Ur Isten,
Az ő nagy kegyességéjért,
Ki meg halgatott kérésemben,
Es kegyelmessen hozzám tért.

LXVII. SOLTAR. T. B. 33.

*Könyörgése az Izraelitáknak, az Istennek
kegyelmes vételeklokozásáért.*

AZ XXXIII. SOLTAR notájára.

V R Isten aldigy-meg jó-voltodból,
Es kegyessen forduly hozzánk ::
Oltalmaz-meg minden gonosztól,
Szent sztnedet fordits reánk.

Hog'e földön mindé, megismérje szépé
A' te útadat, Esa' pogány népek,
Téged tiszteljenek, Meg-tartójokat.

2. Es akkoron ditsérnek téged,
Ditsérnek téged a' népek, ::
Nagy tisztelgetésnek néked,
A' pogányok-is örülnek.

Midőn mindeneket, Es a' pogány népet
Szent igazsággal, Birod és itéled,
Es jora vezérled, Nagy hatalmaddal.

H 7

3. D L

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.1./

182 LXVIII. SOLTAR.

3. Ditsérjen téged minden nemzet,
Ur Isten téged ditsérjen, ::
A' föld teremtsen bőv gyümöltset,
Aldgyor meg minket az Isten. (sát,
Adgya sz malyasztyát. Nyújtsa áldomá-
Es őfelségét, Feliye és rettegje,
E' föld kereksege. Mint ő Istenét.

LXVIII. SOLTAR. T. B. 36.

*Könyörgése Dávidnak az Izrael népeért,
Isteni ditséretre intéssel egybe.*

Az XXXVI. SOLTAR notájára.

Hogy ha fel. indul az Isten,
El-kergettenek szertelen,
Minden ő ellenségi, ::
Es el-futamodnak izélllyel,
ő haragos szine elől,
Minden ő gyűlölői.

Ugy el-űzetnek hirtelen,
Mint a' füst semmivé leszén,
El-vész minden ő dolgok,
Mint viasz olvad a' tűztől,
Ugy az ő kemény szinétől,
El-vezzenek a' gonoszok.

2. De az igazak mindnyájart,
örvendeznek nagy vigságban,
A' kegyes Isten előtt ::

Es vig

317.117 (B. 9)
575/2
LXVIII. SOLTAR, 183

Es vig izivel énekelnek,
Hogy ő kevély ellenségek,
Meg-szégynűlt, el-vezett.
Nagy örömmel az Istennek,
Enekellyetek nevének,
Ditsérjétek áldgyátok,
Ki a' szép földökön mégyen,
K nek neve erős Isten,
őtet magasztallyátok.

3. ő előttre vigadgyátok,
Mert ő az árváknak attyok,
Kiket táplál kegyessen ::
Az özvegyeknek oltalma,
Az ő Isteni hatalma,
Lakván ő szentségében.

Meg-áld kegyes emberek,
Ad nékik széptselédeket,
Ház nép tenyészésére,
A' foglyokat ő ki-menti,
A' párt útőket rekeszti,
Pulzta és parlag földre.

* 4. Hogy a' te néped ki-vivéd,
A' pulztán által vezéried,
Es ő elöttök menél, ::
A' föld rőndüle tsópőze,
Az egeknek veriteke,
Hogy haraggal tekiniél,

A' Si-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.J./

184 LXVIII. SOLTAR

A' Sina hegy meg-rendüle,
Hogy az Izrael Istene
Rá-szálla di-sősséggel,
Ur Isten a' te földedet,
Meg-látod örökségedet,
Harmattal és esővel.

5. Ez örök földet meg-áldod,
Mihelyt pusztlását látod,
Kint te feregid laknak ::
A' szegényeknek jószágát,
Meg-örögbited maradványát,
Hogy ők meg-tartassanak.

Ur Isten a' szűz sziveket,
Fel-indítad elméjeket,
Hogy erről befelgyenek,
Kik hogy az ellenség futna,
Es ő feregek szaladna,
Ekképpet éneklének:

6. A' királyok nagy sereggel,
Gyalázattal szegénységgel,
Meg futamának szörnyen ::
A' kik otthon maradának,
A' prédával otztozának,
Mert aklek részt vőn minden.

Hogy ha meg-nyomorodtok-is,
Es ha minden gyalázna-is,
Es lanyargatna szörnyen,

Hogy

LXVIII. SOLTAR 185

317.18.J. (R. 9)
575/2
Hogy ha a' kő-falromlásban,
Ekképpet is bádgyadván,
Kormos szennyességben.
7. De mind-azáltal ti léftek,
Mint a' galamb szárny oly szépek,
Melly mint ezüst fejtérlik ::
Es tollaink szépsége.

Mint aranynak fényessége,
Oly ékeksen tündöklök.
Hogy a' királyokat Isten,
Meg-győző nagy erejében,
Nagy diadalmat szerze,
A' föld fejtérlik oly szépen.

Mint a' Salamon hegy környékén,
Az hóvak fejtérsege.

8. Az Istennek ditső hegye,
A' gyümölcstős Basán hegye,
Kifelhát a' földhőkre ::
Ti egyéb, és kisebb hegyek,
Ez hegyre mit fenekedtek.
Mit törtök e' nagy hegyre?

Mert e' szent hegyet az Isten,
El-választá jó kedvében,
Minnon lakó helyének,
Es ez helyen mind örökké,
Lakozásra vagyon kedve,
Menni felségeink.

9 A'

186 LXVIII. SOLTAR.

9. A' mennyei szent Angyalok,
(Sok tömény ezer ő szánek)
Seregi az Istennek, ::
Vőlek vagyon az Ur Isten,
Mint néha a' Sina hegyén,
Lakoja a' szent helynek.

Uram fel-menél magassan,
Es fogva vőd hatalmassan,
A' te ellenségidet,
Kegyességednek nagy volta,
Az embereknek ki. olzta,
Szép préda nyereséget.

10. Ellen-ségidet meg-bírod,
Kősztok helyhervén hájlékod,
Lakozol dűtsősséggel ::
Aldott legyen az Ur Isten,
Ki velünk illy nagy jól tészén,
Látogat kegyességgel.

Isten a' mi segedelmünk,
Kegyessen lakozik velünk,
Őriz minket népeit,
Halál és élet kezében,
Ő az erős őrdök Isten,
Meg-tartya ő hiveit.

* 11. Az Isten ő ellenségét,
Meg-veri, meg-tőri fejét,
A' gonosz ellenségnek ::

Es

1317.117 (R.9)
57.5.12
LXVIII SOLTAR. 187

Es mind agyon veri őket,
Kik nem jobbitták élteket,
Hanem csak bűnben élnek,
Mond Isten: Az én népemet,
Meg-hozom én seregemet,
A' Bászannak földéből.

Meg-látom nagy irgamammal,
Ki hozom nagy hatalmammal,
A' tenger mélységéből.

12. Hogy olztán az ő vérekben,
A' kik le-vágnak szörnyen,
Moshassad lábaidat ::
Ugy hogy a' fok ellenségnék,
Véres sebeket az ebek,
Nyallyák sebes ragjokat.

Oh én Uram erős Isten!
Kilakozol a' szent helyen,
Látrák el-menésedet,
Elől mentek az éneklők,
Az után az hegedűsök,
Ekesítvén szép rendet.

13. Középpen mennek a' szűzek,
Dobot vernek zengedeznek,
Enekelnek mindnyájan ::
Ti a' kik mint edgy kút-főből
Szarmaztok az Izraeltől,
Istent áldgyátok vigan.

E' szép

188 LXVIII. SOLTAR.

E' szép feregnek közepin,
Vagyon a' kiéd Benjámín,
A' felségesb táborral,
A' Juda és a' Zabulon,
A' Naphtalim-is itt vagyon,
Egyéb fő Hadnagyokkal.
* 14. Az Isten téged Izrael,
Szeretett ez erősséggel,
Nagyobb erőt adgy Isten! ::
Hogy a' miként el kezdetted,
Es dolgunkat elő-vitted,
Vidd véghez kegyelmessen.

Az Jerusalemi városért,
Es a' te izent templomodért,
Néked szép ajándékot,
A' királyok vigan hoznak,
Seregít a' kopjafoknak,
Veszeld-el hatalmokat.

15. Töröld-el a' fereg tulkot,
űzd-el az erős borjúkot,
Uram kik rád támadnak ::
Verd-meg mind a' párt-űtőket,
Es holdoltasd alád őket,
Hogy adó pénzt adgyanak.

Az Egyiptomi nagy Urak,
Es a' Szeretsenek nyújtják,
Az Istenhez kezeket,

Orszá-

1317.117 (R. 9)
57.5.12
LXVIII. SOLTAR. 189

Országok és Fejedelmek,
Istennek énekellyetek,
Es ditsérjétek őret.
16 Enekellyetek Istennek,
Kilakoja az egeknek,
Kiket teremett régen, ::
Holott nagy hatalmával ül,
Honnan izava ugy meg-dördül,
Hogy zöng és harfag minden,
Ditsérjétek nagy hatalmát,
Ki felséges méltóságát,
Izraelen láttattya,
Kinek nagy erejét ott fön,
Az egeken és folyhőkön,
Senki nem tagadhattya,
17 O tsudálatos az Isten,
Az ő ditső szentségében!
Az Izrael népének,
Erőt ad nagy kegyelmessen,
Azértán minden időben,
Mi tőlünk ditsértések.

LXIX. SOLTAR. T. B. 51.
Jövendölés a' Christos szenvedéséről.

Az LI. SOLT. notájára.

VR Isten segits ésarts meg engem,
Mert a' vizek szintén lelkemig érnek
Kőze-

190 LXIX. SOLTAR.

Közepin vagyok a' sáros mélységnek,
Kiben csak nem el-sílyed én fejem.

Az ár-vizek öszve-ütnek rajtam,
A' kiáltás miatt torkom el-rekert,
En szemeimben meg-fogyarkoztam,
Midőn várom a' te tegedelmedet.

2. En hajam szálánál többen vadnak,
A' kik engemet ok nélkül gyűlölnék,
En ellenségim szertelen erőflek,
Es engem el-törteni akarnak.

Noha semmit nem vóttem senkitől,
De még-is énnekem kell meg-fizetnem.
Nints Uram el-rejtve színed elől,
Az én bolondságom és minden vétkem.

3. Seregeknek Ura, erős Isten,
A' ki vezérel a' te seregedet,
Kik benned vetették reménsegeket,
Ne hadd miattam esni szégyenben.

Izrael Istene, kik te benned
Szívől biznak, ne szégyeníts meg őket.
Mert nagy szidalmat izenvedek érted.
A' gyalázat el-borítja színiemet.

* 4. En rokonim idegennek tartnak,
Anyám gyermeki nem esmérnek engem.
Mert Sz. Templomodban gerjede szíve,
Meg-emélt nagy szerelme háznak.

Téged gyalázóknak sok szidalnak
En

317.18.3. (19.9)
575/2
LXIX. SOLTAR. 191

En reám esének: En pedig sirtam,
Es bőjtöltem: De ők csak tsúfolták
engemet, noha minden jót kívántam.

5. Bánat miatt én sákban öltözttem,
De ők en rólam mesét költözttenek,
A' kapun ülők és a' részegesek,
Tsúf éneklelssel nevetnek engem.

De én te hozzád nagy buzgó szívből,
H kegyes Isten, könyörgök oránkent.
Seggess meg Uram kegyelmességedből,
Es kegyelmezz-meg fogadálod ízerént.

6. Végy-ki engemet e' fertős sárból,
Hogy el ne süllyedgyek, gyűlölöimtől.
Tarts-meg e' nagy vizeknek örvényiből,
Tarts-meg ellenségim haragjától.

Hogy a' mely viz engem el ne nyelje,
Se pedig földyül reám ne boruljon,
Ne merüllyek tengeri mélységben,
A' kiútnak szája engem bé ne zárjon.

7. Ur Isten nagy a' te kegyelleged,
Seggess meg azért a' mit tőled kérek,
Seggess meg szemeid reám nézzenek,
Hadd láthassam nagy kegyelmeffleged.

Ne rejtse el Uram kegyes ortzádat,
Seggess szolgádat, mert meg nyomorod-
tál, hadd meg kiálálomat. (tam
Hadd meg kéresem, vigasztaly meg Uram

8. Uram

Régi nyomtatványok, Opontze-Zay.
/317.18.J./

192 LXIX. SOLTAR.

8. Uram hajolly szomorú lelkemhez,
Ez nagy inségből ments meg életemet,
Ellenségim ellen tarts meg engemet,
Mert csak bizom kegyelmességedhez.
Miként gyaláznak engem jól erted,
Látod engem mely szörnyen rutolnak,
Ellenségem nimsrejtve előted,
Minden ellenségim előted vadnak.

9. E' gyalázatban elszakatt szívem,
Kesereg lelkem ez nagy ohajtásban;
Várván ha találhatnék ez nagy kénban,
A' ki szíve szerént szánna engem.

Dcime' sohol egy ember fin sen,
A' ki engemet szánna nyavalyámban,
Epével életnek éhségemben,
Etzettel itatnak szomjuságomban.

10. Adgya Isten, hogy ő ásztalokon
Az őnnön érkektől meg-fúladgyanak,
Ő magok hálojában akadgyanak,
Békeségek veszélyre fordullyon.

Setérüllyenek meg az ő szemek,
Hogy azokkal egy tseppet se lássanak,
Törd meg derekokat ő nékiek,
Hogy egyenessen fel se állhassanak.

* 11. Büfult haragodat onts ki rájuk,
Es nagy haragodban ragadd meg őket,
Töröld el minden ő lakó helyeket,

Hog

57.542
LXIX. SOLTAR. 193

Hogy éppen ne maradjon ő házok,
Mert ágen kergetnek mindeneket,
A' kiket Uram te immár meg-vertél,
Ha kire bortsáttál vereséget,
Annak sérelmit beszéllik örömmel.

12. Szedd őszvemindé gonosz bűnöket
Hogy kegyelmedben bé ne véreessenek,
Az élő könyvből ki-töröltesse nek,
Ne ird az igazak közzé őket. (gyok,

Mivel hogy én most nyomorult va-
Emely bátorságos helyre engemet,
Es néked tellyes szívből vigadok,
Hála-adással mondok dicséretet.

13. Es az inkább tetszik az Istennek,
A' szarva indúlt és kőrmős tuloknál,
Kita' szegények meg-látnak vigszággal,
Es az ő szívekben örvendeznek.

Örvendez azoknak-is ő szívek,
Kik az Ur Istent ohajtván keresik,
Mert meg halgattatnak a' szegények,
A' foglyokról ő el nem felelkezik.

14. Meny, föld, tenger az Istent dicsérte,
Es minden benne való: Mert meg-menti
A' Sion hegyét, Judát meg-éppíti,
Szép városokkal lakó helyekre,
Ez helyet meg-ülük ő szolgálai,
Békével lakják mint örökségeket,

Es

194 LXX. SOLTAR.

Es azoknak minden maradéki
Birják, a' kik szeretik te nevedet.

LXX. SOLTAR. T.B. 17.6

*Jövendőlés a' Christum szenvedéséről
Dávid személye által, mint a' 40. Soltar végében.*

Az XVII. SOLT. notájára.

Síets ments-meg Uram Isten,
Mert benned bizom tellyes szível,
Azért hamar légy segítséggel,
Minden ellenségim ellen,

A' kik törnek én életemre,
Mind meg-szégyenítettessenek,
Kik nyavalyámon örülnek,
Térjenek meg nagy szégyenekre.

2. Szégyennek egyen futások,
A' kik szédalmazznak engemet,
Es reám kiáltnak hehebet,
Gyalázat legyen jutalmok.

Hogy azok benned örvendgyenek,
Kik segedelmedet várják,
Es magokat reád bizák,
Mondván: Dicsőfleg Istennek.

3. En nyomorult szegény vagyok,
Tarts-meg azért oh én Istenem!
Mert csak te vagy én segedelmem,
Ne késej, mert majd el-fogyok.

LXXI

LXXI. SOLTAR. 195

LXXI. SOLTAR. T.B. 31.

*Dávidnak szabadításra való könjörgése.
Az XXXI. SOLTAR notájára.*

TE benned bizom én Istenem,
Kérlek oltalmaz-meg,
Gyalázattól ments-meg.

Hogy örök szégyenben ne essem,
A' te nagy jó-vóltodból,
Tarts-meg minden gonosztól.
2. Hajts én hozzám füled, tarts-meg en-
Mutaíld segedelmed, (gem,

A' mint meg ígérted,
Hogy segítség lesz ennékem,
Légy azért én kő-sziklám,
Es erős kő-váram.

3. Ments-ki az hamisnak kezéből,
Es annak markából,
A' ki éltsalárdul,
Oltalmaz-meg a' kegyetlentől,

Benned bizom Uramban.
Gyermekegemtől fogván,
4. Hogy származám anyám méhéből,
Leg-ottan ennékem,

Valál reménségem,
Anyám méhéből engem ki-vól,
Azért néked éneklek,
Es szüntelen dicsérlek.

12

* 5. En-

Régi nyomtatványok, Opontse-Zay.
/317.18.3./

196 LXXI. SOLTAR.

* 5. Engem tsudának tartnak sokan,
De te vagy énnékem,
Erős reménységem.
Adgy éneklést az én szájamban,
Hogy hirdessem nevedet,
Aldgyam ditsősségedet.

6. Ez én nyavalyás vén koromban,
Erőtleniségemben,
Ne vels. el Ur Isten,
Ne hadgy. el nyavalyáimban,
Midőn Izegény tőstemben,
Semmi erősség nintsen.

7. Mert én ellenségim beszélnek,
Rólam tanátskoznak,
Alattomban járnak,
Es a' kik lelkemben kergetnek,
Noha nints semmi vétkem,
Kötést téstnek ellenem.

8. Mondván: Jeretek fogjuk-meg őtet,
mert Isten el. hadta,
Nints semmi oltalma,
Várom a' te segedelmedet,
Ur Isten ne légy mezfize,
Siet's segedelmemre,

9. Szegyenits-meg, kik életemet
Kergetik szertelen,
Borits nagy szégyenben,

A' kil

575/3
LXXI. SOLTAR, 197

A' kik várják veszedelmemet,
mert én csak téged várlak,
Es ditsérettel áldlak.

* 10. Szüntelen hirdeti én nyelvem,
Szent igazságodat,
Es nagy jó-vóltodat,
Jó-tétid minden nap beszéllem,
Sokságát nem utkolom,
Noha számát nem tudom.

11. Az Urnak erejére térek,
Es ő nagy hatalmát,
Szemlélem jó-vóltát,
Nagy igazságát az Istennek,
mindenkor emlegetem,
Soha el nem felejttem.

12. Gyermekségetől fogva engem,
Híven tanítottál,
Tsuda dolgaiddal,
Es hogy immáron meg-vénhedtem,
Es az hajam meg őszül,
Légy most is segítségül.

13. Miglen a' te karod erejét
Hirdetem mindennek,
Jövendő nemzetnek,
Es igazságodnak hűségét,
mellyet nyilván lát minden,
Magasztalom szüntelen.

13

* 14

198 LXXI. SOLTAR.

* 14. Hozzád hasonló ki lehetem,
Engemet Ur Isten,
Ejtél nagy inségben,
De a' föld mélységéből végre,
Ismét ki-vonál engem,
Es meg-adád életem.
Ditsőflegemet öregbitéd,
Es fel-magaltatál,
Ditsőflegre hozál,
Hozzá tére Uram felséged,
eg vigasztala engem,
Midőn vala inségem.
16. A' te hűségedet, Ur Isten,
Bírdetem, éneklek,
Mindennek beszéllem,
Ditsérlek eithera zengésben,
Ch szentek ditsőflege,
Izraelnek szentsége!
17. Ajakimmal vigan ditsérem,
A' te hatalmadat,
Es nagy irgalmadat,
Lelkemet te hozzád emelem,
Kinek meg.tartád éltét,
Hogy ditsérjen tégedet.
18. Szüntelen néked az én nyelvem,
Vigan énekellyen,
Nagy kegyellegedben.

LXXII. SOLTAR. 199

Mert te, a' kik gyűlölnék engem,
S' várják veszedelmemet,
Meg szegzenitőd öker.

LXXII. SOLTAR. CL. M. 65.

Jövedőlet a' Christus országáról a' Salamon szentélyének példázatában.

Az LXV. SOLT. notájára.

V Ram a' te isleledet,
Adgyad a' Királynak, ::
Igazságnak add értelmét,
A' Király fiának.
Hogyd a' te nagy seregedet,
Igazán itéllye,
Es a' te sok szegény népedet,
Törvénnyel vezérlye,
2. A' nép meg-lattya az hegyeken,
A' békeség sirjat ::
Az halmokon meg-lattya minden,
Az igazság hasznát,
Erdő szaktul meg-oltalmazza,
A' szegény közösséget,
Es nagy hatalmával meg-rontya,
A' kegyetleneket,
3. Ditsér és retteg téged minden,
Tenéked engedvén ::
Mig a' Nap és Hold tart az Egen,
Mert Szép fényességében, 14. Alá-

200 LXXII. SOLTAR.

Alá-botsát szép kedves első,
A' kaszált mezőre,
Tsöpögtet nagy szép nedvességet,
Az el szárat földre.

4. Az igazaknak jól lesz dolgok,
Mert meg-virágoznak ::
Szép békeségben lesz lakások,
Jártáig az Holdnak.

Uralkodik a' tenger szélén,
Mind'a' más tengerig,
Az Euphrates vize környékén,
A' föld határáig.

5. Előtte térdeket fejet hajtnak,
Az idegen népek ::
A' földet előtte tsokollyák,
Minden ellenségek.

A' tenger mellyeki királyok,
Es szigetbéliék,
Es az Arabiai dufok,
Ajándékkal jönnek.

* 6. Nagy alázatosan imádgják
Őt minden királyok ::
Minden népek őtet szolgálgják,
Es ő léfzen Urok.

Mert ő a' szegényt meg-segíti,
A' ki őtet hívja,
Es a' nyomorultat meg-menti.
Kinek nincs gyámola.

LXXII. SOLTAR. 201

7. A' szűkölködőket meg szánja,
Nagy kegyességében ::
A' szegényt hozzá fogadgya,
Meg-őrizvén hiven.

Erő-szaktul meg-tartya őket,
Es a' tsaládságtul,
Nagyra bőtsüllí ő véreket,
Meg-menti gonosztul.

8. Eltében ajándékoztatik
Ebar arannyal ::
Ditsősséggel kőszöntetik,
Nagy szép áldatokkal.

Teremnek szép sűrű gabonák,
Az hegy oldalokon,
A' szép vetések ingadoznak,
Mint fak a' Libanon.

9. A' város-béliék nagy szépen,
Nőnek virágoznak ::
Mint a' szép zöld pást mezőben,
A' füvek villognak.

E' királynak nagy ditsőssége,
Mind őt őke meg áll
Kiterjed felségének neve,
Míg a' Nap fény szolgal.

10. E' földön minden nemzetségeket
Őt áldgják vigari ::
A' szivek szert né ditselkednek,
7. A' kegyes királyban.

200 LXXII. SOLTAR.

Alá-botsát szép kedves első,
A' kaszált mezőre,
Tsöpögtet nagy szép nedveséget,
Az el szárat földre.
4. Az igazaknak jól lesz dolgok,
Mert meg-virágoznak ::
Szép békeségben lesz lakások,
Jártaig az Holdnak.
Uralkodik a' tenger szélén,
Mind a' más tengerig,
Az Euphrates-vize környékén,
A' föld határáig.
5. Előtte térdet fejet hajtnak,
Az idegen népek ::
A' földet előtte tsokollyák,
Minden ellenségek.
A' tenger mellyeki királyok,
Es szigetbéliék,
Es az Arabiai dufok,
Ajándékkal jönnek.
* 6. Nagy alázatosan imádgják
Öt minden királyok ::
Minden népek ötet szolgálya,
Es ő lelzen Urok.
Mert ő a' szegényt meg-segíti,
A' ki őtet hívja,
Es a' nyomorultat meg-menti.
Kinek nincs gyámola.

7. A'

LXXII. SOLTAR. 201

7. A' szűkölködőket meg szánnya,
Nagy kegyességében ::
Es a' szegényt hozzá fogadgya,
Meg-örizvén hiven.
Erő-szaktul meg-tartya őket,
Es a' tsalárdságtul,
Nagyra bősüllő véreket,
Meg-menti gonosztul.
8. Eltében ajándékoztatik
Sebai arannyal ::
Ditsőségesen köszöntetik,
Nagy szép áldásokkal,
Teremnek szép sűrű gabonák,
Az hegy oldalokon,
A' szép vetések ingadoznak,
Mint fak a' Libanon.
9. A' város-béliék nagy szépen,
Nőnek virágoznak ::
Mint a' szép zöld pást mezőben,
A' füvek villognak.
E' királynak nagy ditsősége,
Mind öröke meg áll
Kiterjed felségének neve,
Mig a' Nap fény szolgál.
10. E' földön minden nemzetsége,
Öt áldgják vigant ::
Es szivek szertnt ditselkednek,
E' kegyes királyban.

11.

A'

202 LXXIII. SOLTAR.

A' pogányok-is így ditsérik:
Dicsőség Istennek,
A' ki nagy tudakát tselekezik.
Ura Izraelnek.

1. Az ő neve nagy dicsőséggel,
Mindenütt áldatik ::
Szentségének dicséretivel,
Mind e' föld el-telik.

LXXIII. SOLTAR. T. B.

Vigasztalás az istentelenségek jó szeren-
tés állapotjok ellen.

B izonyára jó az Isten,

Az Izraelnek jelen,

A' kik szívüket tisztán tartják,

Az ő jó-volat azok láttak,

De ennsak nem félén-hajlék,

Ugy meg-tanorodék lábam,

Jára-

LXXIII. SOLTAR. 203

Járatomban úgy meg-botlám,

Hogy csak nem szörnyen le-dőlék.

2. Mert búsíszonkodom a' népre,

Kinek nagy esztelensége,

Midőn látom hogy az hitlenek,
Ily nagy jó szerentsében élnek,

Az halállal nem bajlódnak,
Semmi fájdalmat nem látnak,

Erős kővérek testekben,
Élnek nagy jó egészségben,

3. Nints nekik mint egyebeknek,
Semminémű gyötrődések,

Midőn más embert vér az Isten,
ők élnek nagy jó békeségben,

Azért kevelység nyakokon,
Mint arany-lántz környül vagyoni,

öltöznek mint szép ruhában,
Negédségben, erő-szakban.

4. Fénlik szemek kővérségtől,
Ki düllyettek a' fejeikből,

Nagyob az ő jó szerentséjek,
Hogy nem mint kívánhatná szivek,

Azért gonoliz az ő dolgok,

Lo

Ke

204. **LXXIII. SOLTAR.**
Kevélység minden szándékok,
Gonoszságokkal kérkednek,
Nagy göggel tönnyen beszélnek..
* 5. Szájukat nagy káromlással,
Az égre tattyák szitkokkal,
Gyalázatokkal rakva nyelvek,
Kik az egész földre ki űnek..
Azért az hivek gyakorta,
Esnek nagy mély gondolatba,
Mert pohárjok ő nékiek,
Keserű vízzel töltetnek..
6. Mondnak végre: Az Ur Isten,
Láttya-e ez a' mennyekben?
Mi nyavalyáinkat tudgya-e?
Keserűségünket szánja-e?
Imé az isten telének,
Láttátok élnek örömben,
A' mint kívánniak szívekben,
Gazdagok, jó szerentsélek..
7. Mit használ tehát énnekem,
Hogy tisztántartom én szívem?
Es mitoda hasznom van abban,
Hogy kezem mosom tisztaságban?
Imé mind keábau marad,
Hogy én így kesergettetem,
Ottan rajtam büntetésem,
Reggel mihelyen meg virrad.

8. Tsak

575/3
LXXIII. SOLTAR. 205
8. Tsak nem én-is ilyen szólék,
De látám hogy nem jól elnök,
Es ártalmas lenne azoknak,
Kik te fíaidnak mondatnak,
Azért jobban meg gondolám,
Magamban meg hányám vetém,
De sokkal nehezbnek lelém,
Hogy nem végét találhatnám..
9. Miglén el bé-menék végre,
Az Istennek szent helyére,
Es végezetre vőm eszemben,
A' gonoszok vége mi legyen..
Az is jól meg-értém osztán,
Hogy őket te meg-bünteted,
Sikamló helyre helyheted,
Es vered a' pusztaságban..
* 30. Ugy hogy tsudallyák mindének,
Hogy illy hamar oda-lésznek,
Vésznek és esnek nagy inségben,
Szégyenségben és rettegésben..
Minden ő gazdagságokat,
Műlandó álommá téfzed,
Kiből ha ember fel-ébred,
A' lelt jókban semmit nem lát..
11. Ezen vala nagy bánatom,
Es szívemben nagy fájdalom,
Kínozám szörnyen veséimet,

17

EL

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

206 LXXIII. SOLTAR.

El-hagyám hátni elmémet.

Olly tunya és bolond valék.

Mert ez dologhoz nem értek.

Előtted lők olly tudatlan.

Mint a' barom, melly okatlan.

12. De én te nálad maradok,

Noha sok nyavalyát látok,

Mert te meg tartál job kezeddél.

Nagy inségemben nem hagyál el.

Tanátsoddal vezérly engem,

Igazgatsz te ösvényedre,

Olztán végig fel' ditsőfégre.

Tégy illy kegyeslen én velem.

13. Az mennyégben te vagy nékem,

Tsakegyedül én Istenem,

Ez egész földön senki nintsen,

Ki kívüled lelkem kedvellyen.

Ha el-fogy testem és lelkem,

Még is vigasztal szivemben.

Egyéb részem nékem nintsen,

Te náladnál én Istenem.

14. Mert kik tőled el-távoznak,

Azok el-veznek romlanak.

El-vezted azokat hirtelen.

Kik biznak bálvány istenekben.

Azért én hozzád folyamom.

Fő boldogságom az nékem.

Hoz

LXXIV. SOLTAR. 207

Hogy benned én reménségem,

Es jó teted magasztalom.

LXXIV. SOLTAR. T. B. 16.

Könyörgése az Izraelitáknak a' meg-sza-
badításért.

Mert vez minket így el Ur Isten,

Mire haragzol mi reánk ennyire?

Miglen gerjedsz haragodnak tüze,

Juhaidnak nyájára illy igen.

2. Emlekezzél meg te seregdről,

Mellyet régenten magadnak ízerzettél.

Eől-vött örökségedről emlekezzél,

A' Sion hegyén lakó hely dről.

3. Kelly-fől és végre jövel Ur Isten,

A' gonoszokat töröld és pusztítsd el,

Kik vakmerő-képpen ő seregekkel,

Pusztaságot tesznek szent helyeden.

4. Holott ditséreted hirdettetett,

Molt ellenségid ott orditnak szörnyen,

Es a' tenéked szenteltetett helyen,

Az ő

208 LXXIV. SOLTAR.

Az ő záfzajok fel'emeltetett.

5. A' te templomodra nagy erővel,
Főhágtnak hogy őt le-törjék,
Török, vágják, fénlenek ő fejszéjek,
Mint ha erdőt vágnának lereggel.

6. A' templom, melly élékékes vala,
Szép táblákkal és czifra deszkázattal,
Vagd. Itatik fejszékkel és bárdokkal,
Es dorongokkal hánnyák tétova.

7. Ez te templomodat fő gyújtották,
Te szent helyedet tűzzel meg-égették,
Drága lakó helyét te szent nevednek,
Tövestől fogva mind el-rontották.

8. Nosza hozzá, mondgyák ő magokba
Pusztítsuk el őket nagy szörnyűséggel,
Az Istennek szent-egyházait széllal,
Mind meg-égették e tartományban.

* 9. Nem láttuk már jeleit erődnek,
Közöttünk immáron nintsen Propheta,
Nints jóvendő mondó a' ki tudhatná,
Ha léfzen vége e' nagy vesztelynek.

10. Oh Ur Isten ezt meddig engeded,
Hogy ellenségink minket nevéssenek?
Örökké hagyod-e gyűlöldödni,
Hogy ekképpen ingerlyek szent neved?

11. Miért fordítod el kezidet?
Job kezéd mit dugod kebeledben?

Vaj

LXXIV. SOLTAR. 209

Tajha egyszer ki nyújtánád ismétlen,
Kutatván nekünk segedelmedet!

12. De az Isten én királyom régen,
Ki engemet birt és jól vezérlött,
Hatalmát jelentvén e világ előtt,
Hogy a' segedelem mindenben.

13. Te választád két-felé a' tengert,
A' Sárkának te rontottad meg fejét,
A' Cet-halának meg törted fejét,
Nagy tagjok széllal a' parton hevert.

14. Kiket osztán eledellül küldél,
A' népeknek a' nagy pusztá helyekben,
Patak vizet és forrást tsuda-képpen,
Az erős kő-sziklából csefátél.

15. Meg-száraztád a' folyó-vizeket,
Tied a' nap és tied az éjszaka,
Hogy a' sötétséget világossítsa,
Arra teremted a' Napnak fényét.

16. Te nagy Isteni böltseségeddel,
Bizonyos határt vetettél a' földnek,
Es külömbséget a' nyártul' a' télnek,
El osztád hévséggel és hideggel. (got

* 17. Emlkezzél meg, lásd meg e' dol-
Ellenségid mint rutolnak nevetnek,
Melly szörnyen e' tunya és bolond népek
Szent neveden térsnek gyalázatot.

18. A' te gerlice galambotskádat,

Ne

Régi nyomtatványok, Odonice-Zay.
/317.18.3./

210 LXXIV. SOLTAR.

Ne hadd a' gonosz vadaknak meg-enni
A' szegényeket eszedből ne vedd ki,
Hanem kegyessen viseld gondgyokat.

19. Emlekezzél Uram kötéledről,
Mert ez egész föld merő sötéttséggel,
El-tölt, és rakva tsalárd gonosz néppel,
Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

20. Ne hadd hátra térni szégyenséggel
A' te szegény nyomorult szolgaidat,
Fordíts hozzájuk te nagy jó. vótkodat,
Hogy nevedet ditsérjek vig szívé.

21. Kelly-fel Uram, és forgasd igyedet,
Te nagy gyalázatodról emlekezzél,
Ez bolond népnek ezt ne engedgyed el,
Kik naponként rutólnak tégedet.

22. Ne felejtse el üvöltéseket,
Ellenségidnek kik rád támadnak,
Es ellened erőssen patvarkodnak,
Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. SOLTAR. T. B.

Fogadás tétele Dávidnak az 8 regnálásáról.

Dítsérünk téged Isten,

Ditséret legyen neked,

Mert

1317.18.3. (R)
57513
LXXV. SOLTAR. 211

Mert az te ditsó neved,

Hozzánk közel jött hiven.

Mi azért tsudáidat,

Hirdettyük jó-vótkodat.

2. Ha időm lesz valaha,
En igazán itélek,
Ha fenke e' földnek,
Egyfzer s' mind le-rohanna,
Demég-is ő oszlopját,
Jól állatnám gyámolát.

3. A' bolondokat intem,
Ne bolondoskodgyatok,
A' kik penig gonolozok,
Térjete meg, ugy kértém,
Szarvat ne emellyetek,
Illy fön ne beszéljete.

4. Mert a' tisz és az erő,
Nem a' Nap-kelet-felől,
Sem a' Nap-nyelzetről,
Sem nem a' pusztaból jó

Min-

212 LXXVI. SOLTAR

Minden az Istenen áll,
Ő aláz, s' ő magasztal.

5. A' pohár ő kezében,
Kiben vagyon vörös bor,
Kit ő teli tölt sokszor,
Minden népnek e' földön,
De végre a' gonoszak,
A' seprejét meg. ízlizák.

6. En örökké ditsérem,
Az Jákobnak Istenét,
Hirdetem ditsősségét,
Es szarvokat meg. ízezem,
Az istenteleneknek,
Hogy az jók fel-keljenek.

LXXVII. SOLTAR. T.B. 30.139.
Hála-adása a' Juda népének a' győze-
delmére.

Az XXX. SOLT. notájára.

Esméretes az Ur Isten,
A' Judában és szent neve,
Az Izraelnek földjében,
Mefiszto terjedt ditsőssége,
A' Salemben szép ő sátora,
A' Sionon lakó hajléka.

2. Ott meg. láttya minden ember,
Hogy Isteni hatalmával,

Meg:

317.117 (B)
57513
LXXVI. SOLTAR. 213

Meg-török ij, pais, fegyver,
Hadat meg. szállit azonnal,
Nagyobb felségednek ereje,
Hogy nem a' koborók sok hegye.

3. Az ellenség el. dúlaték,
Reájok mély dom esék,
Kiket vitézeknek vélték,
Tudatlan lőn az ő kezek,
Mihelyen feddésed hallarik,
Mind szekér s' mind jó el. aluszik.

4. Ki álhatna. meg el. őtted,
A' ki illy rettenetes vagy?
Midőn haragod fel. gerjed,
Menybeli sententiád nagy,
Mellyet hallatz az emberekkel,
A' föld meg. rémültsendeléggel.

5. Midőn fel. kél az Ur Isten,
Tartván kemény ítéletit,
Hogy a' szegényeket itten,
E' földön meg. tartsa népit,
Ditséretedre fordul néked,
Ha a' nép haragszik ellened.

6. Még egylzer nyilván el. veszted,
E' maradék dulót fulót,
Jer ditsérjük Istenünket,
Meg. álván fogadástokor,
Kik mindenkor vadtok ő véle,

Es

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.15.1./

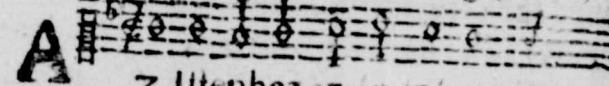
214 LXXVII. SOLTAR.

Es el nem távoztok ő tőle.

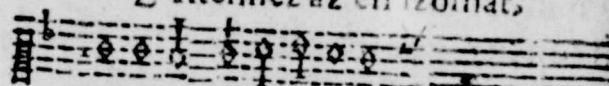
7. Adgyatok szép ajándékot,
Ez rettenetes Istennek,
Ki meg-őri hatalmokoſt
A' gonosz fejedelmeknek,
A' nagy királyok itt a' földön,
Előtte léfznek rettegésben.

LXXVII. SOLTAR. T.B.

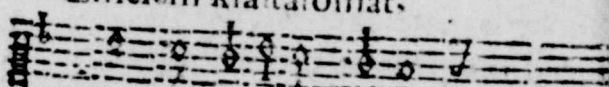
Tanusága kíséretben való vigasztalásra

A

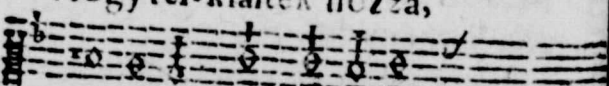
Z Istenhez az én izómat,

Emelem kiáltómat,

Hogy fel-kiálték hozzá,

Beszédem meg halgatá.

Mindennemű szűkségemben,

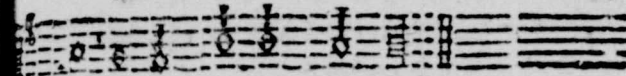

Remenségem tsak az Isten,

Ejel kezem fel-tartom,

LXXVII. SOLTAR. 215

Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatban esett.

Minden vigasztalált meg. vét.

Az Isten rettent engem.

Ha róla emlékezem.

Noha Istennek szivemben.

Panaszlok nagy inségemben.

Lelkem még sem találhat,

Se mmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod,

Alunni éjel sem hagyod,

Erőmben úgy el-fogyék,

Hogy egy szót sem szólhaték.

Gondolám a' régi időt,

Es forgatám szemeim előtt,

Az el-múlt esztendőket,

Hányám és vetém őket.

4. Meg-emlitém hegedűmet,

Néhai énekleltem,

Szivem egész étszaka,

Ezt mind elő-forgatya.

Ennek hogy értelmét lellyem,

zon igyekezik lelkem,

Imélkedvén erőssen,

Égre szóllek ekkeppen,

5. Es

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.J./

216 LXXVII. SOLTAR.
5. Ez harag mindenkor tart-é.
Az Ur örökké el-vét-é.
Nintsen-é ő nékie,
En hozzám semmi kedve?
El-fogyott-é nagy kegyelme,
Es ő Atyai szerelme?
Es immáron hátra tért,
A' mit minékünk ígért?
* 6. Tellyességgel el-fogyott-é,
Hozzánk való nagy szerelme?
El-alutt-é irgalma,
Az ő nagy haragjába?
Végre mondék: Oda vagyok,
Az én életem immáron,
Isten meg-vonta kezét,
Nem nyújtja segedelemét.
7. De meg-gondolám ismétlen,
Miket mivelél régenten,
A' te nagy tsudáidot,
Kiket sok ember látott.
Tsudáidról gondolkodván,
Kiket láték dolgaiban,
Elmélkedvén erőssen,
Végre szólék ekképpen:
8. Oh erős és kegyes Isten!
Szent vagy tselekedetidben,
Es sohol senki nintsen,

Hoz

1317.18.J. (R)
575/3
LXXVII. SOLTAR. 217
Hozzád hasonló Isten,
Tsuda Isten a' te dolgod,
mint gyakran meg-mutatod,
inden népek jól látják,
nagy voltát hatalmadnak.
Népedet te ki-mentetted,
nagy inségéből ki-vőtted,
Móknak és Josephnek,
nemzetét mind kettőnek.
Hogy a' viz réged meg-láta,
ottan nagy felelme juta,
a' tenger mélysége,
eg-ottan meg-rendüle.
10. Az folyhők esőt ejtének,
s nagy menydörgések lönek,
magas ég harfoga,
tellyel minden tsattoga.
Sűrű nyilak röpülének,
heves kő-esők esének,
s villámások lönek,
hogy az egész föld fénlék.
11. Az föld meg-rendüle szörnyen,
stad lön a' nagy tengeren;
altal-menél a' vizen,
abad nyoma még fintsen.
A' te Isterelmes népedet,
mint egy nyáját vezérletted,

K

Ki-

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

218 LXXVIII. SOLTAR.

Ki-hozod hatalmadal,
Moses és Ááron által.

LXXVIII. SOLTAR. T. B.

Elő-számlálása Istennek az Izrael népének
különb különb jó-téteményinek és
féle ostarinak.

Halgass én népé az én törvényemre,
Füledet hajtsad az én beszédemre,

A' mellyek az én szájamból származnak,
Hog' jól megérthetd mi voltát azoknak.

Mert én néked oly dolgot beszéllek,
Kütiroknak tarthatnak mindenek.

2. Olly dolgot, a' kit a' mi atyáinktól
Hallottunk és meg-értettünk azoktól.

Né hog' csak mi arról meg emlekeztünk,
De fiainknak-is meg-beszéllenénk,

Hirdelsük azért nagy dicsősséget,

LXXVIII. SOLTAR. 219

Az ő sok tsuda téteményét.

3. A' Jákobbal ő erős kötést szerze,
Az Izraelt törvénnyel köteleze, (lyék,

Magyván hogy az atyák ezt meg-beszél-
selelő-számlálják ő gyermekeknek,

Hogy ezt azok-is nyálván tudhassák,
Kik az ő nemzerekből származnak.

4. Hogy ők az Istenben reménlenének,
S ő dolgait el ne felejtének,

Törvénye-szerént életeteket szabnák,
Hogy ők végezetre úgy ne járnának,

Mint az ő rossz természetű atyok,
Az Istenből hirtelen el-hajlók,

5. Mint az Ephraim fiai régenten,
Egyverrel nyíllal fel-készültek szépen,

Mindazáltal semmit nem használnak,
De nagy szégyenséggel hátra adának,

Mert Istennek köteleit nem tarták,
S ő törvénye szerént nem jártak.

6. Hamar el felekeztek az Istenről,
S az ő nagy sok tsuda tételiről,

Kiket az előtt láttatott ő vélek,
S a' mellyek az Egyiptomban lőttek,

A' Zoán mezőn melly tsudákat tőtt,
Az ő atyoknak szeméi előtt.

7. Látták hogy a' tenger két-felé válék,
Hogy azon által szárazon mehe-tek,

K. 2

A'

210 LXXVIII. SOLTAR.

A' tengert ő két felől fel emelé,
Nappal őket kőd oszloppal vezérlé,
Esmidőn nagy sötétség volt éjél,
Őket vezette világos tűzzel.

8. A' pusztán a' kősziklát meg-hasítá,
Esa' vízzel a' melly abból ki-folya,
Népét meg-ítatá, és azon helybe,
A' kősziklából kút-fejet ereszte,
Kiből olly bőséges víz buzdula,
Melly mint a' patak sebessen folya.

* 9. Gonofságokat de még sem hagyá,
Az Ur Istent ingerlék nagy bűnökkel,
Es a' pusztában meg-kisérték őtet,
Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget,
Etelte kívánván ő nagy éhségekben,
Kiért zúgodnak az Isten ellen.

10. Mondván: Eredgy hid-el te magad,
Hogy az Isten nekünk e' pusztaságban,
A'fzalt készítsen: Mert láttuk jollehet,
A' kősziklából hogy vizet eresztett,
De a' kenyér és a' hús hol vagyon,
Ez népnek illy étket hogy adhaßon?

11. Hogy az Isten ezt hallá meg-bűfűl,
Tűzes haragja Jákobra buzdula,
Meg-indula az Ur nagy haragjában,
Az Izrael népére-is azértán,
Hogy ők az Ur Istenben nem bíztak,

Sőt

LXXVIII. SOLTAR. 221

ő ő segedelmét meg-utálták.

12. Mert mihelyé ezt a' néptől meghallá,
Z fölhőknek leg-ottan parantsola,
s meg-nyitá a' mennyei kapukot,
onnan a' manna mint eső le-omlott,
ogy a' nagy éhségben kiáltának,
mennyei eledelt találának.

13. E' népnek itt nag' lőn ő szerentséje,
nygali kenyért eledelül lele,
gy hogy ebben minden eleget évék,
arantsola a' nap-keleti szélnek,

Melly onnan felgyűl alá zúdula,
déli nagy szél-is meg-indula,

14. Az hús mint egy eső alá rohatá,
mint a' sűrű por kinek mintsén számas,
adarak hullanak nagy sűrűséggel,
mint a' fővény a' tenger parton szellyel,
zámatalan sok a' sátorok között,
gyan el-lepte az egész mezőt.

15. Ekképpen ők olly igen el-telének,
ogy nem csak az éhség ellen évének,
anem gyönyörködtették-is magokat,
ég sem hadták-el erköltsős vóltokat,
e hogy a' hús még szájokban vólna,
s az hasok még meg nem tölt vólna.

16. Ottan az Ur haragja fel-gerjede,
a' népnek javát, kőszikrők meg-emészte,

K 3

16

210 LXXVIII. SOLTAR.

A' tengert ő két felől fel emelé,
Nappal őket kőd oszloppal vezérle,
Esmidőn nagy sötétség volt éjél,
Őket vezette világos tűzzel.

8. A' pufztán a' kősziklát meg-hasítá,
Esa' vízzel a' melly abból ki-folya,
Népét meg-ítatá, és azon helybe,
A' kősziklából kút-fejet ereszte,
Kiből olly bőséges víz buzdula,
Melly mint a' patak sebessen folya.

* 9. Gonofságokat de még sem hagyák,
Az Ur Istent ingerlék nagy bűnökkel,
Es a' pufztában meg-kisérték őtet,
Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget,
Etel kívánván ő nagy éhségekben,
Kiért zúgodnak az Isten ellen. (ban)

10. Mondván: Eredgy hid-el te magad,
Hogy az Isten nekünk e' pufztaságban,
Afiztalt készítsen: Mert láttuk jól lehet,
A' kősziklából hogy vizet eresztett,
De a' kenyér és a' hús hol vagyon,
Ez népnek ily étket hogy adhasson?

11. Hogy az Isten ezt hallá meg-búfula,
Tűzes haragja Jákobra buzdula,
Meg-indula az Ur nagy haragjában,
Az Izrael népére-is azértán,
Hogy ők az Ur Istenben nem bíztak,

Sőt

1317.117.16.3.
575/3
LXXVIII. SOLTAR. 221

ő ő ségedelmét meg-utálták.

12. Mert mi helyé ezt a' néptől meghallá,
Z főlhőknek leg-ottan parantsola,
s meg-nyitá a' mennyei kapukot,
Honnan a' manna mint eső le-omlott,
Hogy a' nagy éhségben kiáltának,
Mennyei eledelt találának.

13. E' népnek itt nag' Ión ő szerentséje,
ngyali kenyért eledelül lele,
Igy hogy ebben minden eleget évék,
arantsola a' nap-keleti szélnek,
Melly onnan fellyül alá zúdula,
A' déli nagy szél-is meg-indula.

14. Az hús mint egy eső alá rohatá,
Mint a' sűrű por kinek nintsen száma,
Madarak hullanak nagy sűrűséggel,
Mint a' fővény a' tenger parton szellyel,
Zámptalan sok a' sátorok között,
Gyan el-lepte az egész mezőt.

15. Ekképpen ők olly igen el-telének,
Hogy nem csak az éhség ellen évének,
Hanem gyönyörködtek-is magokat,
Még sem hadták-el erkölcsös vőltokat,
De hogy a' hús még szájokban volna,
Es az hasok még meg nem tölt volna.

16. Ottan az Ur haragja fel-gerjede,
A' népnek javát, kősztrők meg-emészte,

K 3

J 6

Régi nyomtatványok, Óporice-729.
/317.18.J./

222 LXXVIII. SOLTAR

Jó iffiait el-veszté Izraelnek,
De ők ez után ismét vétkezének,
Előbbi erköltsőkben el-mentek,
Az Isten tsudáinak nem hittek.
* 17. Azért sok tsapás miatt ő életek,
Meg-rövidüle napjok esztendejek,
Midőn az halak szemek előtt néznek,
Az Istenhez ők ismétlen térének,
Ő berne veték reménségeket,
Jó reggel kérvén tőle kegyelmet.
18. Ez inségben az Isten meg-enliték,
Őtet erős kő-szátoknak esmérék,
Es őtet hatalmas Istennek vallák,
Egyedül őtet meg-tartónak mondák,
De csak hamis szó jöve szájokból,
Es nyelvvel szólnak tsalárdul.
19. Mert az ő szívek né valának tiszták,
Es az ő kötése szerint nem jártak,
De még is kegyelmessen tőn ő vélek,
Nem hagyá hogy e' bűn ártson nékiok,
Kedveze nékik szűnék haragja,
Es ő büntetésit hátra hagyá. (tek,
20. Meg gondolván hog' az ő természe-
Gyarló test, el-múlándók az emberek,
Mint a' szél, a' melly hirtelen el zódul,
Es ő fuvallása hátra nem fordul,
De ők még-is haragra indíták,

A' pusz-

LXXVIII. SOLTAR. 223

A' pusztaban őtet meg-búsíták. (nek,
* 21. E' hitlen és gonosz nép meg né szű-
Az erős Istent gyakran meg-kisérték,
Az Izraelnek ő szent Istenének,
Majd ugyan parantsolnia kezdének,
Ő erős karját meg nem gondolták,
Mellyel ehenségtől meg-tartattak.
22. Esa' ki Egyiptomban tört tsudákat,
Es a' Zoanban mivel nagy dolgokat,
Tsnda tétellel hatalmát mutatá,
Mikor a' vizet vérré változtatá,
Azt mivelé minden folyó viznek,
Hogy azokból senki ne ihatnék.
23. Sok nindok fergeket küldé rájok,
Márdosák őket legyek és szunyogok,
Közikben orefzte sok rút békákat,
Es gyümöls vesztő tserebogarakat,
A' sáskák mind el-lepék a' földet,
Es el-veszték a' vereményeket.
24. A' izölők kő-eső miatt vesztének,
A' füge-fák-is nem teremhetének,
Barmokat el-veszté a' kő-esőkkel,
Ő tsordájokat tüzes fergereggel,
Minden haragját rájok ki-önté,
Haragiának tüzet rájok dőjté.
25. Meg fizete nékiek valósággal,
Meg veré ő gonosz angyali által,

K 4

K. ket

Régi nyomtatványok, Opouce-Zay.
/317.18.3./

224 LXXVIII. SOLTAR.
Kiket öldöklésre rájok botsáta,
Az ő nagy haragjának útát nyitá,
Még élteket is nem kémellé,
Minden barmokat dögget el veszté.
* 26. Minden első szülött az Egyiptom.
Meg-öleték a' Chámnak sátorában, (ban)
Az első nevendéken kedves iffiak,
Kik erejekben már nőni indultak,
El-hozá a' pusztán az ő népit,
Vezérlé őket mint nyáj juhait.
27. Bátorsággal ő seregét ki-vivé,
A' ellenséget a' tengerben veszté,
Mindenűt szabadon vifeltetének,
Míg a' szent föld határában érének,
Mind a' nagy hegyig a' dűtsért földön,
Mellyet erős job kezével meg-vőtt.
28. A' népeket ő előle ki-hajtá,
Hogy e' földet népe örökül bírná,
Ő sátorokat adá Izraelnek,
Még-is ellene jártak az Istennek,
Kisérték és bűsíták az Istent,
Nem őrzék az ő tőle vőtt törvént.
29. De gonosz erkölcsöknek engedének,
Es mint az ő attyok hátra esének,
Mint egy rossz kéz-iv vízfőz fordulásnak,
Es fel-inditák haragját az Urnak,
Bálvány imádással őt bűsíták,

Bofz.

1317.18.3. (R.)
575/3
LXXVIII. SOLTAR. 225
Boszfű-álló voltát meg-indiák.
30. Mihelt Isten ezt felőlők meg-érté,
Ő nagy haragja ottan fel gerjede,
Es meg-gyűlölé az Izrael népet,
El hagyá Silót ő választott helyét,
Holott az ő szent sátora állott,
Kiben ő az emberek közt lakott.
31. Ő erejeket fogva el-viteté,
Es az ő dűtsőségeket erefűzé,
Az ellenség kezében, és ezeknek,
A' véres tört adá a' hirteleneknek,
Ugy meg-haragvék örökségére,
Es meg-bűsítá az Izraele.
32. Az iffiú népek tűz miatt vesznének,
Es a' szép szűzek nem tiszteltetének,
Tisztelleggel fenniek nem adatának,
A' papok tegyver által el-hullának,
Kiknek özvegygyé lőtt feleségek,
Erettek gyázban nem öltözhettek.
33. De az Ur Isten fel-kele ismétlen,
Mint a' ki a' mely álomból fel-terken,
Es mint a' ki fok bört ivott és kiált,
Akképpen ő az ellenségre talált,
Es hátul raktok nagy lebet vágott,
Rajtök őök gyalázatot hagyott.
* 34. Oltsán a' Joseph sátorát meg-veté,
Az Ephraim nemzetét sem kedvellté,

Ks

De

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.13.3./

226 LXXVIII. SOLTAR.

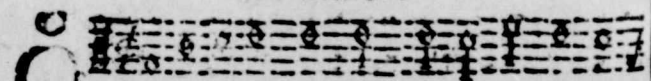
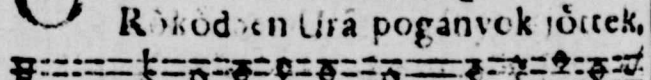
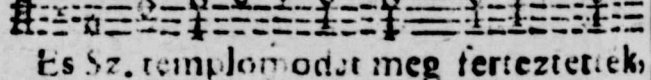
De el-választá a' Juda nemzetét,
Vele edgyütt a' kedves Sion hegyét,
Az ő palotáját ott építé,
Ő felségének dicsőségére.

35. Ez lesz mint a' föld olly erős palota,
A' mely helyéből ki nem mozdul soha,
Az után el-választá a' Dávidot,
Ő szolgájának szegény rendből valót,
A' jah nyáj mellől hívá szolgáját,
Nem utálá szegény állapotját.

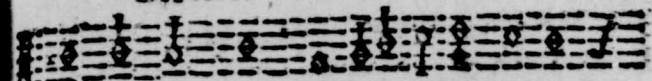
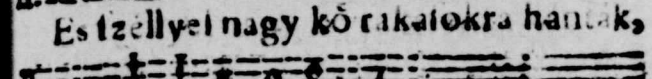
36 A' szoprtatók közül hozatá őtet,
Hogy legeltesse a' Jákóknak népét,
Az Izraelt mint őrkét rá bizá,
A' mint osztán arra volt neki gondgya,
Hogy őket legeltesse birkájára,
Es kezével híven igazgassa.

LXXIX. SOLTAR. C. M.

Könyörgése a' Sida népnek a' meg-sza-
badására.

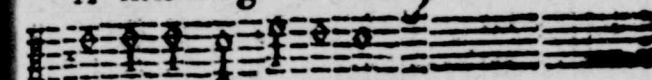

Röködven Ura pogányok jöttek,

Es Sz. templomodot meg fertezteték,

Jerusalem városát el romolták.

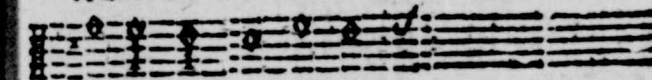
1317.13.3. (R)
575/3
LXXIX SOLTAR. 227

Es szellyel nagy kő rakatokra hantak,

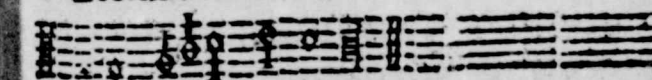
Szolgaidnak testek.

A' kik meg-ölettek,

Adattak az hollóknak,

Husok te szentidnek,

Eteül vettettek,

A' mezei vadaknak.

2. A' városon nagy fok vért ki-ontán,
A' fok vér mint vizek szellyel folyanak,
Tövének olly szörnyű öldökléteket,
Nem lón ki el-temetné a' testeket,
A' mi szomszédagunk.
Tűzfágot úz rakunk,
A' kik kőnyúlunk laknak,
Munka nem bőszülnek.

Es

K6

38r

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

218 LXXIX. SOLTAR.

Sótsak meg-nevetnek,

Tsúfolnak és rúfolnak.

3. Mig haragszol Urami reánk ekképpé,

Haragod miglen gerjedsz illy igen?

Meddig terjesztetd boszszú-állatodat,

Ki minket mint a' sebes tűz el-fogyat;

Boszszúdat azokra,

Onts a' pogányokra,

Kik téged nem esmérnek,

Dőjts az országokra,

Hol nevedet soha,

Nem tisztelik a' népek. (ték)

4. Mert Jákobot ők meg ölték, el-nyel-

Az ő nemzetségét meg-emésztették.

Minden házaik földre le-rontották,

Kietlen pusztaságra fordították.

Botsáld-meg bűnünket,

Ne emlétsd-meg őket,

Nagy haragod szűnnyék meg,

Mert igen gyötretünk,

Jóvel mi Istenünk,

Es kegyelntessen tarts-meg.

* 5. Tekénts meg Urá kegyelmességedet,

A' te szent nevedért segeds-meg minket,

Szabadíts és tarts-meg minket kegyessen

Bűneinket botsáld-meg szent nevedben,

Hogy ne nevelésünk.

Kérd.

LXXIX. SOLTAR. 219

Kérdvén: Hol Istenünk?

Verd-meg a' pogány népet,

Vérét szolgálidnak,

Kit ők ki-ontának,

Nekik el ne engedgyed.

9. Jusson eszedben siralmok azoknak,

Kik a' rabságban ohajtnak és sirnak,

Sieks ments-meg, hogy ők el ne vesztse-

Kik immár halálra ítéltettek, (nek,

Szomszédinknak éppen,

Fizeld-meg hét-képpen,

A' mit rajtunk miveltek,

Hogy téged Ur Isten.

Szidalmaztak szörnyen,

Fizeld-meg ő nekik.

7. Es miugy mint te nyájad és seregéd,

Magasztalljuk és dicsérjük szent neved,

Dicséretedet mindenkor hirdettyük,

Es nemzetről nemzetre ki-terjesztyük.

LXXX SOLTAR. T. B.

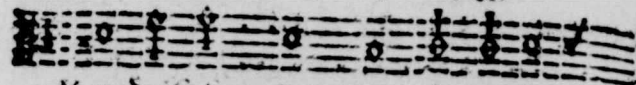
Könyörgése a' Sidorának a' meg-sza-
badításért.

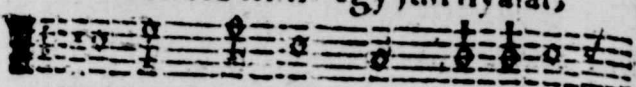
Es Josephnek vezető Ura,

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.3./

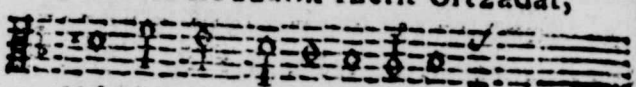
210 LXXX SOLTAR.

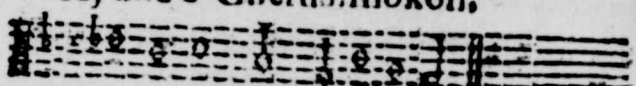
Ki őrizsz mint egy juh nyáját,

Fordíts hozzánk szent országodat,

Kjűltz a' Cherubimokon,

Jelennyel-meg világosson,

2. Mutasd-meg Uram nagy erődöt,
Látsd-meg az Ephraim előtt,
Mutasd-meg Bénéminnak is,
Igy tégy a' Manassénak is,
Tarts-meg minket teljességgel,
Nagy inségünkben ne hadgy el.

3. Ur Isten térj hozzánk ismétlen,
Őrizz meg minden gonoliz ellen,
Világosságot nyújtsd,
Jegaimadat ránk fordítsd,
Térts hozzánk szent országodat,
Es semmi nekünk nem árthat.

4. Oh Ur Isten vallyon mig tartod,
Mi rajtunk a' te nagy haragod?
Ha adod-meg keresünket
Köny-hullatát kenyér helyett

Adal

LXXX SOLTAR. 211

Adal nekünk, es iratál,

Minket nagy köny-hullatással,

5. Te minket feddődésben ejtél,

Szomszédunkat nem börtönytetél,

Az ellenségnek lőnk tsúfia,

Tarts-meg seregeknek Ura,

Világosíts színed rajtunk,

Es nem lesz semmi bántásunk.

* 6. A' szőlő-tövet Egyiptomból,

El-hozád a' sovány orizagból,

Es a' jó földben plántálád,

Honnan a' népet ki hajád,

Es tagas helyen nagy mészsze,

ő gyökere ki terjede.

7. ő tizeles árnyéka ki-terjett,

Bé fedte a' magas hegyeket,

Az ő vez'fzei magastak,

Fel-nőttek mint a' Cedrus.fák,

Agait mind a' nagy vizig.

Ki-terjeszté a' tengerig.

8. Miért tördeléd-el gyöpűjét,

Hogy eresztél bele más népet,

Ki szőlőt le-azaggatá,

Az erdei kan ki-turá,

A' vadak ki nyövek szörnien,

Hogy ergeiéd ez. Ur Isten

9. Uram ismétlen térj mi hozzánk,

men-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

232 LXXX SOLTAR.

Mennyégből szemed fordíts hozzánk,
Es látogald meg a' szőlőt,
Melyet job-kezed ültetött,
Nézd meg e' tsemetét végre,
Kiszerezd ditsőségedre.

10. Tűzzel megint meg-égettetik,
Teljesleggel el-pusztítottatik,
Haragodnak nagy tűzében,
Nyújsd kezedet, oh Ur Isten,
Az emberre, kit kezded
Magadnak erősfítettél.

11. Es mi el nem térünk te tőled,
Tsak életünket erőfíjtsed,
Es ditsérjük szent nevedet,
Ur Isten vigasztaly minket,
Világosítsd színed rajtunk,
Es mi nyilván meg-tartatunk.

LXXXI. SOLTAR. T. B.

*Hála-adása az Izraelnek a jó tetteiért
és meg-vallása az bála-darlanságuk.*

Örvendezzetek, Az erős Istennek,

Énekellyetek, Ditséreteket,

Szép énekeket, Jakob Istenének.

575/3
LXXXI. SOLTAR. 233

2. Szép ditséretet Neki mondgyon min-
Lantokban ötet Es citerákban, (den,
Ditsérjük vigan, Neki zengedezvén.

3. Most ez új hóban, Neki örvédezzünk,
Trombita szóban, Rendelt időnkben.
Vig innepünkben. Hlik énekelnünk.

4. Mert Izraelnek Isten parantsola,
Es a' Josephnek, Hogy ök ekképpen
Elnének hiven, Jelül nekik hagyá.

5. Illy kötelet szerze Isten a' Josephvel,
Midőn ki-jöve Az Egyiptomból
Holott a' nép szól, Esméretlen nyelvel,

6. A' terehalól En ki-hozám ötet,
Hogy sár gyurástol, Tégla vermekből,
Es inségekből Ki mentsek kezeket.

7. Hozzám kiáltál, Te nag'inségedben,
Es meg-tartatál. Imádságodat.
Meg-halgtám ot, A' nagy mendörgésbé.

8. A' Meribánál, En meg-késértélek,
Látám azonnal, Nagy keménységed,
Még-isteneked, Illyen szóval szóllek:

9. Halgald meg népé, Es közlöm te ve-
Erős kötélem, Hald meg Izrael, (led,
A' mit szám beszél, Es azt jól meg értsed.

10. Neked ne légyeti, Idegen Istened,
De egyedül én, Tsak engem tisztely,
Senkitől ne féllj, Nevemet bősülljed,

11. En

Régi nyomtatványok, Opornice-Zay.
/317.18.3./

234 LXXXI. SOLTAR.

1. En vagyok néked, Istened egyedül,
Inségben téged, En meg tartálak,
Es ki-hozálak, Egyiptom földéből,
* 12. Tátsfeltsak szádat, es megtöltöm bõ
Memé meg látod, Hog' nag' bõséggel, (vé
Lefz az eledel, Tsudálatos-képpen.
13. De az én népem, Engem né halgata,
Noha intettem, Gyakor beszédrel,
De az Izrael, Füleit bé-dugta.
14. Kin megbúsulék, Es õket el hagyám
Hogy bár mennyenek, õnnön kedvekre,
Es õsvényekre, Szabadon botsátám.
15. Ha népem szível, Szót fogadot volna
Es ha Izrael, En útaimban,
Es tanátsomban, Jární szokot volna,
16. En-is leg ottan, Az õ ellenségét,
Nagy hatalmomban, El-vertem volna,
Vettem volna, Rájok én-kezemet.
17. Õ ellenségét, Néki adtam volna,
Jó szerentséjét, En õ nékie,
Nagy sok idõkre, Terjesztettem volna.
18. Buzát nékie, Szépet adtam volna,
Eledelére, Es nagy bõséggel,
A' kőfzi klából, Mézet adtam volna.

LXXXII. SOLTAR. T. B. 46.

*Pócsfű az Istennek a' Birákra és
regnálókra.*

Az

1317.18.3. (B)
575/3
LXXXII. SOLTAR. 235

Az XLIV. SOLT. notájára.

Az Isten áll õ seregében,
A' Birák gyülekezetiben,
Közöttök igazat itél,
Es nékiek igyen felel:
Miglen itéltek ti ekképpen,
A' törvényi igazság ellen?
Hogy személyét az hannisnak.
Nézitek kedvezvén annak?
2. Szegényt itéllyetek igazán,
Es könyörüllyetek az árván,
Ügyét a' szűkölködõnek,
Erõ szaktul meg-mentsétek,
A' nyomorultat a' hamillol,
Ki szabadítsátok márkából,
Hogy a' szegény erõt végyen.
Az hatalmaskodo ellen.
3. De intésemet nem fogadgyák,
Sõt értetlenül meg-utállják,
Nagy setéségben mennek-el,
Kin a' föld tsak nem fillyed-el.
Imé én mondom hogy ti vadatok,
Kik isteneknek hivattatok,
Es a' magasságos Urnak,
Ti mondatok fiainak.
4. De mindnyájan meg kell halnotok,
Mint egyebek ti-is ki-múltok,
Végre

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.J./

236 LXXXII. SOLTAR.

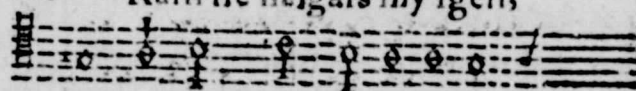
Végre ti mind oda léftek,
Ugy mint egyéb fejedelmek.
Támadgy-fel azért oh Ur Isten,
Es ítél-meg mindent e' földön,
Mert néked hatalmad vagyon,
Minden népen e' világon.

LXXXIII. SOLTAR. T.B.

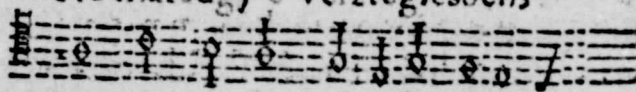
*Könyörgése az Isten népének az ellenség
ellen.*

V

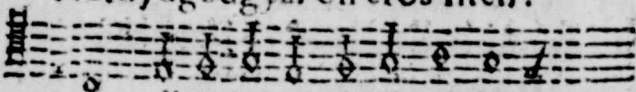
Ram ne halgals illy igen,

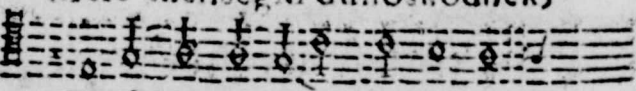
Ne maradgy e' veszteg lesben,

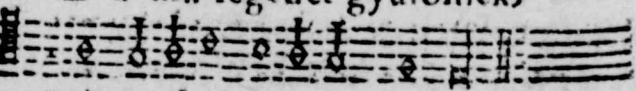
Ne nyugodgyal oh erős Isten!

Mert ellenségid dühösködnék,

Es a' kik tegedet gyűlölnék,

Fel.emeltek fejeket fönnyen,

2. Kiválképpen néped ellen,
Tsalárd árulatas-képpen,

Sok

1XXXIII. SOLTAR. 237

Sok álnok tanácsokat lelnek,
Es a' kikre te gondot tartasz,
Es rejték helyedben oltalmaz.
Azok ellen ölve-esküsznek.
3. Mondván: Jertek im ezeket,
Veszelsük-el e' nemzeter,
Töröllyük-el őket e' földről,
Fogyassuk-el e' népet szintén,
Hogy emlékezet se lehessen,
Az Izrael népe nevéől.

4. Gonosz tanácsot végeztek,
Te ellened kötést tőtek,
Az Edomi Ismaeliták,
A' Moábnak és a' Hágárnak,
Nemzeti te ellened járnak,
Gebaliták és Ammoniták.

5. Philisteus és Amalek,
Es mind a' Tyrusbéliek,
Nagy erővel tel-készültenek,
Az Assur-is ezekkel edgyütt,
Segíteni a' Loth fiait,
Minden erővel igyekeznek.

6. Ez népekkel-is azt tegyed,
Mint a' Midiánt el-vesztéd,
A' Kisson patakánál régenten,
Mint Sifar és Jabin el-vesze,
Az Edornál éltek el-kele,

Ollyak

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

238 LXXXIII. SOLTAR.

Ollyak lőnek mint sár a' földön,

7. Ó fejedelmek mint Oreb,
Ugy járjanak mint a' Zeeb,
Mint ama' Zebah és a' Salman,
A' kik mondották nagy kevélyen,
Az Istennek hajlékát menten,
El-foglallyuk nagy hatalmunkban.

8. Tedd forgó kerékké őket,
Mint szel a' pozdorja tsöpöt,
Mint a' sebes tűz meg-égeti,
A' nagy erdőt, és el-pulztittya,
Es mint a' sebes tűznek lángja,
A' magas hegyet meg-eméltzi.

9 Kergesd-meg forgó szeleddel,
Nagy rettegéssel ijelzd el,
Szél-vészszel háboríts-meg őket,
Ó ortzájokat szégyeníts-meg,
Hogy tégedet ismérjenek-meg,
Es bősüllyék-meg te szent nevedet.

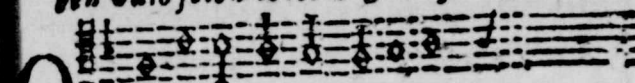
10. Talzitsad őket nagy szégyenben,
Es ejts-bé nagy felelemben,
Töröld-el hogy innét mindenek,
Esmérjék-hogy te az Isten vagy,
A' kinek hatalma igen nagy,
A' kit felségesnek neveznek.

LXXXIV

575/3
LXXXIV. SOLTAR. 239

LXXXIV. SOLTAR. T. B.

Kívánsága Dávidnak az Isteni tisztel-
ben való jelen lételre Jerusalemben.

O H feregeknek Istené,
Melly kedves gyönyörűsége,

A' te Izerelmes hajlékodnak!

Az én lelkem fohászkodik,

Tornáztodban kívánczik.

Oh Istené a' magalságnak,

Ahétozik restem lelkem,

Te hozzád élő Istenem.

2. A' verébnek vagyon fészke,

Es honnyában költ a' féske.

En.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

240 LXXXIV. SOLTAR.

En királyom Zebaoth Isten,
Hol vadnak a' te oltárid,

Es te szentséges hajlékid?
Hol ditsértetel felségeffen?
Bizony boldog az olly ember,
Ki téged házádban ditsér!

3. Oh boldog az ember nyilván,
A' ki a' te út idban,
Kéván járni szível lélekkel,
Menven a' firalom völgyén,

Az hol merő száraz minden,
Ott-is ő nagy hiedelemmel,
Kutat ás, tsinál tsatornát,
Kiben eső vizet borsát,

* 4. Nyereségről nyereségre,
Mennek erőről erőre,
Mig hozzád jutnak a' Sioura,
Oh erős Zebaoth Isten,

Hajts hozzám füled kegyessen!
Figyelmezzél imádságomra,
Jákob Istene, nagy Isten,
Halgass-meg én szűkségemben,

5. Mi paifunk oh Ur Isten,
Kenettődre nézz kegyessen,
mert jobb egy nap te házádban,
Hogy nem ezer nap egyébőtt,
Az Isten tornátza előtt,

LXXXV. SOLTAR. 241

Kapun álló lennék inkábblan,
Hogy nem mint sok időt élnék,
Házokban az hitleneknek.

6. Mert minékünk fényes napunk,
Az Isten, és mi paifunk.

Nagy ditsőfeggel szeret minket,
Zokkal kegyelmet téfszen,

Kik járnak a' jó ősvényen,
Sok javaival áldgya őket,
Boldog az ember életében,
Ki bizik az Ur Istenben.

LXXXV. SOLTAR. T. B.

Könyörgése az Sidó népnek a' meg-szá-
badításérs.

Nagy kegyessen től Urá földeddel,

Jákob nemzetivel az fogságban,

Kiket rabságból haza erefztél,

Meg-engeded nekik irgalmassan,

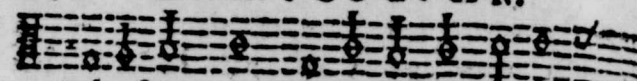
Ka

L

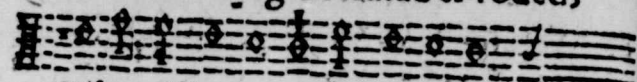
Bü.

Régi nyomtatványok, Oponece-Zay.
/317.18.3./

242 LXXXV. SOLTAR.

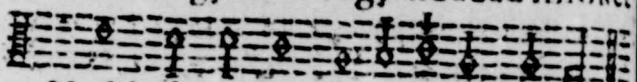
Bűnöket meg-botsátád el-födéd,

Ellenek haragodat enyhited,

Uram kegyessen végy hozzád minket

Vedd.el rolunk haragodnak tüzet.

2. Nem de mind örökké haragszol-e?
Mind éltig nyújtod-e haragodat?
Népedet már meg nem enyhited-e,
Hogy benned lelhesse vígaságot?
Es noha nagyok a' mi bűneink,
Még-is mutasd kegyelmed minékünk;
Es noha töltünk sok gonofságot,
De tőled kérünk irgalmaságot.
3. En meg halgatom mit szől az Isten,
Az ő népének és ő szentinek,
Békeséget beszéll kegyelmessen,
Hogy boldonságból ne vészessenek;
Kik őtet félik minden meg-hidgye,
Közel azokhoz ő segedeime,
Hogy dicsőffége lakják földünkben,
Minden inséget rolunk el.vészen.

4. Jó-

LXXXVI. SOLTAR. 243

4. Jóság hűséggel őszve-békéllik.
Békeség igazság egymást szépen,
Tsokollyák, e' földön nevededik,
Az hit, látzik igazság az égen.
Minden-némű jót ad az Ur Isten,
Es sok jó gyümöls terem e' földön,
Az igazság mégyen ő előtté,
Es ő járása tart mind örökké.

LXXXVI. SOLTAR. CL. M. 77.

Könyörgése Dávidnak a' meg-sabadításért
Az LXXXVII. SOLTAR notájára.

Hajts hozzám Uram tőledet,
Es halgasd meg kérésemet,
Mert igen szegény vagyok,
Az én szükségim nagyok.
Tarts meg testemet lelkemet,
Nézd ártatlan életemet,
Szolgádhoz térjen kedved,
Kibizik csak te benned.

2. Hozzád minden-nap ohajtok,
Nagy szükségemben kiáltok,
Te nagy irgalmad szerént,
Kegyelmezz meg oránként.
Szolgád lelkét vigasztald meg,
Uram kiáltásom hald meg,
Mert szívemet e' végre.

L 2

Emel-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

244 LXXXVI. SOLTAR.

Emeltem fel az égre.

3. Uram jó kedvű s' édes vagy,
A' te irgalmaságod nagy,
Minden emberhez pedig,
Ki hozzád esedezik.

Halgasd-meg azért kérésem,
Es nézd-meg esedezésem,
Tekéntvén kegyelmedre,
Figyelmezz beszédemre.

4. Nagy szükségemben ohajtók,
Te hozzád szívből kiáltok,
Es engem te meg. halgatz,
Nyavalyámban el nem hadtz.

Ugyan fints sohol több Isten,
Ki hozzád hasonló legyen,
Nints több erős Isten,
Ki illy dolgot teheszen.

* 5. E' világon minden népek,
Kiket teremtel el-jőnek,
Es imádnak tégedet,
D tsőitik nevedet.

Mert te nagy es hatalmat vagy,
Tsuda tételed sok és nagy,
Te vagy egyedül Isten,
Sohol Isten több nintsen.

6. Vezérly Uram útaidban,
Hogy járjak igazságodban,

1317.117 (R)
575/3
LXXXVI. SOLTAR. 245

Estsak arra hajts szívem,
Hogy szent nevedet sellyem.

Neked Uram hálát adok,
Estellyes szívből vigadok,
Mind örökké nevednek,
Ditséretei éneklek.

7. Mert meg. kegyelmezél nekem,
A' pokolból ki-vöd lelkem,
Fel-támasztál újjonniat,
A' mélységből ki-hozván.

Imé az istentelenek,
Uram reám dühöttek,
Kik tsak hatalmaskodnak,
Semmit rajtad sem adnak.

8. De te irgalmas Ur Isten,
Igaz vagy természeteden,
Jó, hiv, és engedelmes,
Haragra késedelmes.

Tekénts reám kegyelmezz-meg,
Uram szolgálás-segítsd-meg,
Szolgáló leányodnak,
Fiát toglald magadnak.

9. Add jó jelet mi. vóltomnak,
Kit ellenségim lássanak,
Es szégyenlyék hogy engem,
Meg-segítesz Istenem.

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

246 LXXXVII. SOLTAR

LXXXVII. SOLTAR. T. B.

Egyre az Sion népnek az új templom.

A Z Ur Isten az ő lakó hajlékát,

Az ő szentséges helyén helyheti,

Es a' Siont ő inkább szereti,

Hogy né Jákobnak akar mely sátorát.

2. Te felőled nagy dicséretet lesznek,
Oh Isten várasát Egyiptomat.

Mond Isten, és a' Babyloniát,
Azokhoz tudom kik ismérnek.

3. A' Philisteusok még így beszélnek,
A' Tyrusrol és a' Szeretsenről,

Ekképpen szólnak és egyéb népről:
Ezek a' Sion hegyén születtenek.

4. Az Isten jól meg-erősíti őket,
Mikor népeit elő-számlálja,

Akkor ezek felől is azt mondgya:
Ez nép is a' szent Sionról született.

5. Azért ott énekelnek szép éneket,
Mond az Isten, és itt örvendeznek,

Mert

LXXXVIII. SOLTAR. 247

Mert én dicsőségére ez helynek,
Támasztok nagy szép élő kút-fejeket.

LXXXVIII. SOLTAR. CL. M.

Könyörgés a' kísértetben és lelki harczban.

V R Isten én idvőségem,

Ejel nappal kiáltok hozzád.

Könyörgésemet meg halgassad,

Es rekints meg nagy inségem,

Kegyessen hajts hozzám füledet,

Erts meg én esedezésemet.

2. Az én lelkem nyavalyákkal,
Teljesleggel el-áradt, el-tölt,

Mint a' ki már a' sírban készült,
Es a' pokolra alá-szál,

Vagyok ahoz szinte hasonló,
A' kinek már kész a' koporló.

3. Meg-fosztattam életemtől,

L 4

Mint

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

248. LXXXVIII. SOLTAR.

Mint a' kiker agyon vertenek,
Kik az halottak közt hevernek,
Kikről már nem emlékezöl,
Kik eltemetvén feküsznek,
Es te kezedből ki-estenek.

4. A' koporsóban től engem,
Bé verél a' fetét mélységben,
Holott haragod nyom keményen,
Elburitád szegény fejem,
Nagy ár-vizednek habjaival,
Kik rám rohannak nagy zúgással.

5. Engemet meg utáltatál,
Es tölem én ismérőimet,
Mészze vánd, el-hadtak engemet,
Es a' tömlőtzen taszítál,
Holott kemény fogságban vagyok,
Kiből ki nem szabadulhatok.

* 6. Elkeseredtek szemeim,
Fájdalom miatt el-bágyadtak,
Naponként Uram téged hívlek,
Hozzád terjesztvén kezeim:
Halottaknak téfz-é tsudákat,
Né kik mutat-é nagy dolgokat?

7. De fel-támadé az halott,
Hogy tsuda rételed hirdesse?
Es a' koporsóban vagy-on-é,
Ki emletse jó-voltodat?

1317.117 (B)
575/3
LXXXVIII. SOLTAR. 249

Es igazságodat a' firben,
Ki ditsérné veszedelmében?

8. A' fetétben ki ismérné,
A' te tsuda réteményidet,
Az hol el-feledtek tégedet,

Igazságod ki értené?
De én tsak te hozzád üvöltök,
Minden reggel neked könyörgök.

9. Uram miért vetz-el engem,
Miért rejted-el szemeidet?
Szegény vagyok, erőm el-veszett,

Aj melly igen gyötrettetem,
Ez én régi nagy inségemben,
Előtted vagyok rettegésben.

10. Nagy haragod reám borult,
Nagy rettegés engem környül-vőtt,
Estellyeséggel el-merítött.

Miut az ár-víz reám todukt,
Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly én környülem forog.

11. Te víszéd távol-é tőlem,
Mindent esmérő barátimat,
Akar mint hijam rokon-mat,
Nintsen semmi hű emberem,
Régi társaim ez inségben,
Szönyödnek jöni előmben.

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

250 LXXXIX. SOLTAR.

LXXXIX. SOLTAR. T. B.

Panaszszó a' Sídóknak az ő nyomorult
lapostyokról az Istennek előbbeni jó-
seményinek előszámlálásával egyen-
ben.

A Z Urnak irgalmat örökké énekle-
Es hűséges voltát mindenkor hirdete-
Mert mondom hogymeg-áll mind
örökké irgalma, Mellyet úgy meg-
eppit hogy meg-álljon mindenha-
Es hog' mind az égig erősítet megártat-
Te szent igallagod és a' te fogadálod.

2. Mond' Isten: Az én el-választott
szolgámmal;
Erigyet sz. zsettem és kötél a' Dáviddal
Kint

LXXXIX. SOLTAR. 251

Kinek erőssen meg-eskütté én nevemre,
Hog' az ő magvának örökké tart nemze
Es az ő királyi székinél firól fira, (te,
Mindenkor meg marad a' királyi korona.

3. Az egek beszélik tsuda dolgaidat,
A' szent gyülekezet te igazságodat,
Mert vallyon s' kitsoda volna ott fenn az
égben, (gyen?

Ki nagy hatalommal hozzád hasonló lé-
Az erős Angyalok seregében vagon-é,
Kie' ditsó Urhoz hasonlatos lehetne?

* 4. Igen rettenetese' felséges Isten,
ötet féli minden a' szent gyűlésekben,
Oh Zebaoth Isté minden enged tenékcő?
Te nagy erős Isten vallyon ki érne veled?
A' te igazságod melly lakozik te nálad,
Soha el né mulik, de örökké meg marad.

5. Az háborús tenger vagon hatal-
madban,

Fel-támadt habjait le-nyomod leg ottan,
Egyiptó országát levágád fegyvereddel,
Te ellenségidet el-kergetéd erőddel,
Tied a' meny és föld, és e' széles világot,
Te fundalád, szerzed, és a' benne valókat.

6. Tőled tsináltatott az észak és a' dél,
Hermon és Thábor heg' nevedről énekel
Erős a' te karod, hatalmas a' te kezed,

46

Jobb

252. LXXXIX. SOLTAR.

Job karod fel indúlt, és széked előtt néked,

Igazság kegyesség hajlékodon rád néz.
Kegyele és hűség te színed előtt mennek.

7. Boldog a' nép az, mely tenéked ör-
vendez,

Minden dolgot Uram ez vízi jól véghez-
fűnyes ortzád előtt ezek járnak mérésze.
Es a' te nevedbő örvendeznek szüntelen.
Mert nagy dicsőségre, őket felmagas-
talod,

Es jó tetteim nyed rajtok meg szaporitod.

8. Te vagy ékessége az ő erejeknek,
Minden hatalmokat te adtad nekik,
A' te kegyelmedből izarvunkat fel-emel-
tyük,

Te töled Ur Isten mi paifunkat vőrtük,
Esa' mi királyunk a' te fegyvered nélkül.
Oh Izrael Ura, nem lehet segítségül!

* 9. Szent végezedből mert te egy szer-
szóllál,

A' te hű szolgáddal fényes látás által,
Midőn kegyelmed néki mondál ilyen
szót:

Egy embert választék, néki adék hatal-
Az én népem közzel választám én e' sze-
melt,

Dávi-

LXXXIX. SOLTAR. 253.

Dávidot szolgámat, kit az én szívem ked-
velt.

10. En őtet meg kené szentséges olajjal,
Hogy hatalmas legyen az én kezem által.
En erős karomtól ő oly hatalmot vészen.
Hogy minden ellenség az ellen semmi-
lészzen,

Semmi ellensége erőt nem vészen rajta,
Es a' gonosz tévő őtet né nyomorgattya.

11. Az ő ellenségét előtte meg töröm,
Minden gyűlöletét e' földről el-töröm.
Az én kegyellegem és hűségem lesz vele.
Hogy az én nevemben ő szarvát fel-e-
mellye,

Mért én edgyik kezét téfzem a' nagy ten-
Es az ő job kezét a' nagy folyó-vizekre.

12. Es ő ily beszéddel szól o'fatáné nékem:
Te vagy az én Atyám és erős Istenem,
En őtet fel-vészem első szülött fiammá,
Es ez egész földön téfzem erős királlyá.
Irgalmamat néki mind örökké meg-tar-
tom,

Es én kötésemet ellene fel nem bontom.

* 13. Es én az ő magvát örökké terjeszté,
Es királyi izékit jól meg erősítem,
Valamig az Ég tart: De ha az ő fia
Törvényem el-hadgyák, és nem enged-
nek néki.

En.

Régi nyomtatványok, Opouce-Zay.
/317.18.3./

254 LXXXIX. SOLTAR.

En rendezésem t. hogy ha ők meg. ve-
téndik,

Parantsolat mat és hanem követendik.

14. En veszfömmel őket az ő nagy
bűnökért,

Meg-látogatom, és meg-sújtó vétkekért,

De én kegyelmemet ő tőle meg nem
vonídom,

Es fogadásomat ő neki meg né másom,

Mert szent kötelemet nem akarom meg
szegni,

A' mit szájam mondott nem szoktam
vissza-vonni.

15. Az én szentségemre egyszer meg-
esküttem, (dem,

Dávidnak szolgámnak, nem hazud beszé-

Hogy az ő nemzete meg-tart minden
időben,

Es királyi széki meg marad azonképpen

Mint a' Nap és a' Hold az égen meg. ma-
radnak,

Tiszta bizonyági az én fogadásomnak,

16. Dete megutálád és szinte megvetéd

Es nagy haragodat kenetődre öntéd,

Szolgádnak kőtefit telzinte meg utálád,

Ekes koronáját a' földre le-tapodád,

Falait el-töréd, el-romád el-össégit,

Tö-

LXXXIX. SOLTAR. 255

Tövéből ki-hányád' szép ékes épületit.

* 17. Az úton járóknak őt sákmányul
hagyád.

Es ő szomszédinak nevetségül adád,

ő ellenséginek fel-emeléd kezeket,

Es meg-vidámitád gyűlöli sziveket,

Az ő fégyverének élit hegyit el-vővéd,

Es őtet a' hadban egy szálné sem segitéd.

18. Mindn ékeslegét nevének el-törled

Es királyi székit a' földre le-vetéd,

Es meg-rövidítéd napjait ifjúságának,

Nagy szégyen gyalázat ő reá borulának,

Mig rejtéd el magad? Örökké harag szolár

Haragodnak tüze mind eliggerjedezé?

19. Gondold meg életemnek rövid idejét

Hijában szerzedé mind az embereket?

Kitsoda az ember a' ki halált ne lásson?

Es a' koporsóból el ki szabadulhaflon?

Urá hol vagy ő most a' te régi kegyelmed

Kiról a' Dávidnak től eskütt ígéretet?

20. Gondold szolgáidnak nagy gyalá-
zattyokat,

Es hog' sok nepeknek ifzenyű szidalmát

Keblemben hordozom, kik régedet bofz-

szontnak,

Gyalázván nyomdokát fel-kenőt kirá-

lyodnak,

Di-

Régi nyomtatványok, Opince-Zag.
/317.18.3./

256 XC. SOLTAR.
Ditsőfeg tenéked, és áldásál Ur Isten,
Kire minden néptől mondállek, Amen.
Amen.

XC. SOLTAR. T. B. 78.
Tanúság az életnek meg-gondolattjáról.
TE benned biztunk eleitől fogva,
Urá téged tartottunk hajlékunknak,
Mikor még semmi hegyek nem voltak,
Hogy még sem ég sem föld nem volt for-
Te voltál és te vagy erős Isten, (málva
Este meg maradiz minden időben.
2. Az embereket te meg hagyod halni,
Esezt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá kik porból lőttetek,
Mert ezer elztendő előtted annyi,
Mint a' tegnapiak ő el-múlása,
Es egy éjnek rövid vigyázása.
3. Ki-múlni hagyod őket olly hirtelen,
Mint az álom melly el-múlik azontul,
Mihelyt az ember fel-serken álmából,
Es mint a' zöld füverske a' mezőben,
A' melly nagy hamarsággal el-hervad,
Reggel virágzik s' elve meg-szárad.
4. M' d'én Urá haragodban verisz min-
Quámeg halunk és földre le esünk, (ket-
A' te kemény haragodul rettegünk,
Hogy ha meg-tekinted nagy bűneinket,
Tit.

1317.117 (B)
575/3
XC SOLTAR. 257
Titkos vétünkét ha elő-hozod,
Es színed eleiben állarod.
Haragod miatt napja életünknek,
Menten el-múlik olly hirtelenséggel,
Mint az mondott szót el-ragadgya a' szél.
A' mi napink kiker nekünk engedtek,
Mint egy heven elztendei idő,
Hogy ha több tehát nyolizvan elztendő.
6. Es ha kedves volt is valamennyire,
De többire volt munka és fájdalom,
El-két életünknek minden ekelege,
El-múlik mint az árnyék és az álom,
De ki érti a' te haragodat?
Tlak a' ki féli hatalmadat. (sen-
7. Tanits meg azért minket kegyelmes-
Hogy rövid voltát életünknek értsük,
Es elzelességgel magunkat vífélyük.
Oh Ur Isten fordully hozzánk ismétlen,
Mig hagyod hog' életünk nyomorogjon?
Könyörülly már a' te szolgaidon.
8. Tölts-bé minket reggel nagy irgal-
maddal,
Hogy jó kedvel vigyűk véghez életünket,
Neterheltecsünk szorgalmatossággal,
Vigasztalyminket és adgy könnyebséget.
Es haragodat fordits elrolunk,
Mellyel régulta ostromoztatunk.
9. Szol-

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.3./

258 XCI. SOLTAR.

9. Szolgaidon láttassad dolgaiddat,
Ditsőffegedet ezeknek fiain,
Add értenünk felséges hatalmadat,
Mi kegyes Urunk, oh irgalmas Isten!
Minden dolgunkat birjad, forgassad,
Kezeink munkáit igazgassad.

XCI. SOLTAR. T.B.

Vigasztalás a' veszedelemben.

A Z ki az felséges Urnak,
Es e' nagy hatalmátságának,

Lakozik oltalmában ::
Nyúgofzik árnyékában.

Ez ilyen nyilván mondhattya:

Isten az én kő.várom.

Eő életemnek oltalma,

Es csak ő benne bizom.

XCI. SOLTAR. 259

2. A' vadásznak ő törétől,
Téged meg-ment feltedben ::
Az hamis nyelvek mérgétől,
Meg-oltalmaz kegyessen.

Téged ő kedves szárnyával,
Takargat és be-fedez,
Es az ő igazságával,
Mint paissal védelmez.

3. Nem léfzen-néked felelmed,
Ejeli irtozástól ::

Szived nappal meg nem ijed,
A' repülő gyors nyiltól:
Nem árt néked semmi-képpen,
Az ejeli dőglelet,
Az halálos dög dől színben,
Néked semmit nem teher.

4. Ha te mellőled egy felől,
Ezeren el-esnének-is ::
Estiz ezren job kéz felől,
Nem árthat néked még-is.

Sőt meg-nézélled kedvedent,
Őket szemeid előtt,
Mondván: ő érdemek szerént,
Ez veszély rajtok esett.

5. Summa szerént az Istenben,
Verem hiedelimemet ::
A' ki ül a' magas helyben,
Ebben vesd reménségedet.

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

260 XCI. SOLTAR.

Es semmi kár téged nem ér:
Sem nem esel veszélyben.
Es minden gonosz hátra tér,
Házad felé sem megyen.

6. Mert az ő szent Angyalinak,
Meg-parantsolta nyilván ::
Hogy téged oltalmazzanak,
Minden te titaidban.

Ezek tégedet nagy szépen,
ő kezekben hordoznak,
Hogy lábod ne űfd a' kőben,
Olly hiven igazgatnak.

7. Oroszlányon és Sárkányon,
Minden kár nélkül járhatz ::
Oryslán kőlykőn és Kigyon,
Lábaiddal tapodhatz.

Mond Isten: őtet meg tartom:
Mert engem szivbal szeret,
En őtet meg oltalmazom,
Mert ditséri nevémet.

8. Mihelyt hív könyörgésében,
őtet menten segítem ::
Vele lészek szükségében,
Kiből hamar ki vészem.

Es nagy ditsősségre őtet,
Emelem, magasztalom,
Es az én segedelmemet,
ő néki meg mutatom.

XCII.

XCII. SOLTAR. 261

XCII. SOLTAR. T. B.

Hálaadás az Istennek gondviseléséről.

E

Kes dolog ditsérni,

Uram felségedet,

Es az te nevedet,

Enekkel magasztalni.

Hogy ember áldgya reggel

Te nagy jó. vóltodat,

Es igazságodat,

Ditserje minden ejjel.

2. Lantban és hegedűben.

Es szép cymbalmokban,

Hängös citerákban,

Ditsértessél zengésben.

Dol-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zag.
/317.18.3./

262 XCII. SOLTAR.

Dolgaidon örvendek.
Hatalmadat látván,
Kézednek tsudájan,
Örömben énekelek.

3. Sok és nagy tsudálátos,
Te tselekedeted,
Melység hőtseséged,
Beszéded drágálátos:

E' dolgot az esztelen,
Egy-szálné sem érti,
Es meg sem tekénti,
Hogy ez miképpen légyen:

4. Hogy a' gonoszok nőnek,
Mint a' fű a' mezőn,
Virágoznak szépen,
A' fok istentelenek.
Hogy örökké essenek,
A' veszedelemben,
Te vagy örök Isten,
Fölötte mindeneknek.
* 5. Mert im az hitetlenek,
A' te ellenséged,
Minden gyűlölőid,
Szörnyű-képpen el-vesznek.

Szarvamat fel-emeli,
Mint az egy szarvunak,
Hogy én vigadhaszak.
En Istenem te benned.

6.

XCII. SOLTAR. 263

6. Meg-kenik én fejemet,
Zöldellő olajjal,
Hogy diadalommal.
Látlam ellenségimét.

Végre én fűleimmel,
En ellenségimről,
Es gyűlölőimről,
Új hirt hallok örömmel.

7. Virágoznak az hivek.
Mint a' szép pálma-fák,
Es mint a' cedrus-fák.
Kik a' Libánon nőnek.

Es az Ur hajlékában,
Ezek plántáltatnak,
Szépen virágoznak,
Az Isten tornáczában.

8. Hogy ha meg-őszülnek is,
De mindazontál,
Nagy szaporasággal,
Gyümölsőt hoznak még-is,

Hogy igazságát hiven
Mindenütt hirdessék,
Az én Istenemnek,
Kiben hamisság nintsen.

XCIII. SOLTAR. CL. M.
Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

Nagy

Régi nyomtatványok, Opornice-Zay.
/317.18.J./

264 XCIII. SOLTAR.

N Agy hatalommal regnál az Isten,
Öközvé tetséges erejében,

Ez föld kerekiségét úgy helyhette,
Hogy mozdulása nem lesz nékie.

2. A' rezséked kezdettől fogván völt,
Istenséged örökké országolt,
A' folyó vizek erőssen zúgnak,
A' magas habok igen harognak.

3. De bár a' tenger zúgjon erőssen,
Es a' habok hátkodgyanak fönnyen:
De ők mind semmik az Isten ellen,
Mert ő hatalmas a' magas menyben.

4. Uram meg-marad a' te mondásod,
Merő hűség a' te tudományod,
Házadnak izentség ő ékessége,
Kinek örökké nemí léfzen vége.

XCIV. SOLTAR. T. B.

Könyörgés az kegyetlenek ellen.

Oh

1317.18.J. (R.)
575/3
XCIV. SOLTAR. 265

O Herős boszítu álló Isten,
Ki bűnünkért büntet erőssen!

Jelents-meg már hatalmadat,
Mind e' világnak birája,

Támadgy-fel add-meg valóba,
A' kevélyeknek jutalmát.

2. Miglen marad ez büntetetlen,
Mig fuvalkodnak-fel kevélyen,
A' gonosz istentelenek?
Mig élnek illy vigasággal,
Es az ő gonoszságokkal,
Vallyon meddig dítsekednek?

3. Uram a' te népedet rontyák,
Örökségedet sanyargattyák,
Minden irgalmaság nélkül,
Özvegyet árvát meg-ölnek,
Szegény jövevényt el-vesztnek.

M

Még

266 XCIV. SOLTAR.

Még ezt mondgyák szemtelenül?

4. Az Isten e' dolgot nem látta,
A' Jákob Istene nem tudgya,
A' miket mi szerzünk mostan.
En tsudálok ti rajtatok,
Hogy illy oktalnok vadtok,
Hánnyátok meg magatokban:

5. A' ki a' fület teremte,
Esa' látó szemet szerzette,
Hogy nem látna sem hallana,
A' pogányok büntetője,
Egyebet hogy ne bünterne?
Ki mást tanít hogy ne tudna?

* 6. Az Isten minden szívnek titkát,
Jól tudgya minden gondolattját,
Hogy semmire kellők látta,
Boldog a' kit te igazgat,
Estörvényedre tanítasz,
Es kinek vagy oktatója.

7. Hogy ha gonoszul léfzen dolga,
Es érkezik háborúsága,
Mindent el-szenved ssendesen,
Miglen az istentelenek,
Vermet koporsót készítnék,
Hol örömében vég léfzen.

8. Mert nem hadgya Isten ő népét,
El nem felejtí örökseget,

1317.18.J. (R)
575/3
XCIV. SOLTAR. 267

Trájak vagyon nagy gondgya,

Midőn ideje el-jő,

Indent igazán itél ő,

A' hiveket meg-tartya.

9. Ki ment a' gonoszul meg engem,

ki támad-fel én mellettem,

Gonosz tévő nép ellen?

A' Isten nem őrzött volna,

ár régen meg-holtam volna,

most fekünnem a' sírben.

10. Midőn mondom: Im el kell esnem

meg ottan meg-segítesz engem,

te nagy irgalmaságból,

ikor nagy bánatban volnék,

s szívemben kesergenék,

meg-vigasztalál azöntől.

11. Ítéletedhez hogy férhetne,

az istentelenek törvénye,

ik jót hamisra fordítanak?

Nagy sereggel őszve gyűlnek,

hogy az igazat meg öljék,

s ártatlan vért ontsanak.

12. De én csak az Istenben bízom,

énnekem erős kő-várom,

s ezeket meg-bünteti,

az ő számtalan bűnökért,

s gonosz természetekért,

Sőt az Isten őket el-vezti.

M 2

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

268 XCV. SOLTAR

CXV. SOLTAR. T.B. 24 62. III

Intés az Isteni dicséretre és sz. fogadásra.

Az XXIV. SOLTAR notájára,

Ertek örvendgyünk mindnyájan,

Az Urban mi kösziklánkban,

Vigadozzunk szép énekekkel,

menyünk színe eleiben,

és magasztaljuk kegyessen,

örvendetes dicséretekkel.

2. Mert ő az hatalmas Isten,

és nagy király mindeneken,

ő a' fejedelmeknek Ura,

és egész földnek mélységét,

és az hegyeknek erejét,

Hatalmas kezében foglallya.

3. Övé a' tenger, a' mellyet

erős kezével teremtett,

A' szárazt is ő szerzé szépen,

Az Urnak jer imádkozzunk,

Néki térdet fejet hajtsunk,

A' ki minket teremtett böltsen.

4. Mert ő Istenünk és Urunk,

mi pedig juhain vagyunk,

ő legeltet minket mint nyáját,

Lágyítsátok szíveteket,

Hogy ha hívánd ma titeket,

Leg ottan hogy halljátok szavát.

S. M.

XCV. SOLTAR,

269

5. Mint a' Meribánál régen,

Ma' Massa pusztá helyen,

Mond Isten: A' népek mint jártak,

Holott a' ti eleitek,

engemet meg-kisértettek,

és tsuda dolgaimat látták.

6. Holnegyven esztendeiglen,

engem búsítottak szörnyen.

Az ő kemény természetekkel,

mondék végre: Imé ezek.

Gonoszságokban el-mennek,

Az én ösvényim nekik nem kell,

7. Kiért rájok meg-haragvám,

Hogy tőlök így bősztontatám,

mivel hogy ők meg nem térének,

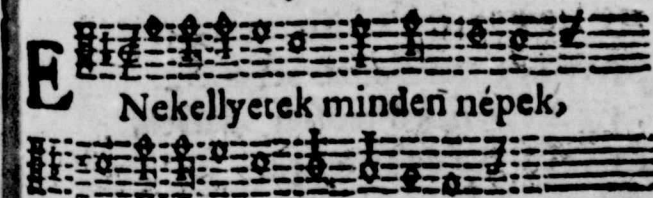
én meg-esküvém nekik,

Hogy soha örökké ezek

Nyugodalmomban bé nem mennek.

XCVI. SOLTAR. T. B.

Intés az Isteni dicséretre.

Nekellyetek minden népek,

Új éneket az Ur Istennek,

M3

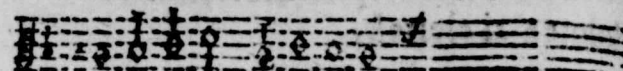
E' föl-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

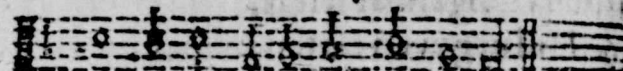
270 XCVI. SOLTAR.

E' földön ő néki minden,

Ditséretet énekeljen,

Jó-vóltát hirdesse mindennek.

2. A' pogányok közt ditsősséget,

Hirdessétek jó-téteményét,

Mert nagy és erős az Isten,

Hát inkább tisztelje minden,

Hogy nem mint egyéb Isteneket.

3. A' pogányok lok Istenük,

Merő bálványok ha meg-nézzük,

De Isten mennyet teremte,

Nagy hatalom jár előtte,

Minden dolgai felségessék.

4. Nagy ditsősséget láttya minden,

Az ő tiszteletes szent helyén,

Jertek tehát minden népek,

Adgyunk hálát az Istennek,

Mert nagy az ő ditsősségében.

5. Az Urnak ditsősség adassék,

Es az ő neve ditsértessék,

Adgyunk ő néki hálátot,

Minden kedves ajándékot,

Kapui előtt szent helyének.

XCVI. SOLTAR. 271

6. Jer mennyünk az Ur eleiben,

Es imádjuk figyelmetesen,

Templomában szentségének,

Öle mindenek félyének,

Ez egész föld kerekiségében.

7. Ne rejtsetek a' pogányoktól,

Hogy e' nagy Ur Isten országol,

E' földet meg-erősíti,

Hogy ne lehessen eseti,

Népet itéli igazsággal.

8. Örüllyön az ég hangolsággal,

A' föld örvendgyen vigasággal,

A' tenger zúgjon, a' mező

Zengedezzen és az erdő,

Az Ur előtt nagy háladással.

9. Az Isten el-ő törvént tenni,

Es e' földön mindent itelni,

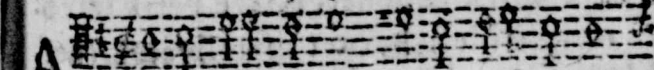
E' világot igazsággal,

A' népeket tisztasággal,

Itéli, s' az jókat meg-menti.

XCVII. SOLTAR. T. B.

Intés az Christusnak tiszteletére.

Az Ur Isten regnál, ő az erős király,

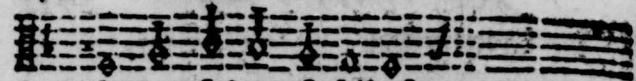
Kinn mind e' föld örvendgyen,

M 4

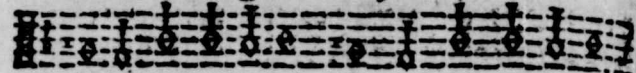
Min-

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

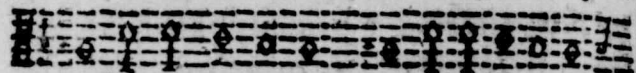
272 XCVII. SOLTAR.

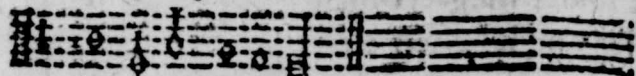
Minden sziget örüljön,

Fölhő áll előtte, Es homály környüle

ő törvény székinék, Es ítéletinek.

igazság ereje.

1. Tűz mégyen előtte, mellyel ellensége
Szörnyé meg-égettetik, Es hamuvá tété.
Hirek sem lesz soha, Az ő villámása, (tik
Fénlik világoson, ez egész világon.
A' föld fél ha látta.

3. Az Isten színének, előtte a' hegyek,
Mint viasz elolvadnak, mert Ura e' világ.
Hirdetik az egek, Mindé féle népnek (nak
Az ő igazságát, es nagy ditső voltát,
Az ő hatalmának. (mdának,

* 4. Hát pironkodgyanak, Kik bálvánt i-
Estisztelnék képeket, Kikre vetik szive-
Ti mindé istenek, őtet tisztellyétek, (ket,
Alván széki előtt, Kit a' Sion hallott,
Es örült ez hirnek.

5. Uram a' Judának, Leányi vigadnak,
Ditsré.

XCVII. SOLTAR. 273

Ditsérvén ítéleted, mert magassan fel-vi-
A' te ditsősséged, mindé népek felett (véd
Minden isteneknél. Fellyebb emeltetel,
Nagy a' te felséged. (tek,

6. Ti Isten szeretők, Gonofzt gyűlöllye:
Hamistselekedetbé, Hog' részerek ne lé-
Mert az ő szolgait, meg menti hiveit (gyé
Gonofzok kezéből, ő nagy erejéből,
Meg-tartya népeit. (galmár,

7. Szentéhez világát, Nyújtja nagy ir-
Es a' tiszta szivűek, Tőle örömet nyernék
Szent hivek ez Urban, örüllyetek vigan,
Es az ő szentségét, Ditsősséges nevét,
Aldgyátok mindnyájan,

XCVIII. SOLTAR. T-B. 66. 118.

Intés a' Christusnak ditséretire.

Az LXVI. SOLTAR notájára.

E Nekellyetek új éneket,
Az Ur Istennek örömmel,
Mert nagy tsudákat tselekedett,
Erős karja erejével,
Mi velünk az ő idvősségét,
Kétség-nélkül meg-értette,
Igazságát és kegyelségét.
Minden népnek ki-jelenté!

2. Meg-gondolá irgalmaságát,

M 5

18

274 **XCVIII. SOLTAR.**

Es kegyességét tekinté,
Es az ő nagy hűséges vóltát,
Az Izraelhez téríté,
A' nekünk küldött időfűséget,
Ez egész föld kerekűségén.
Nyilván meg-látta minden nemzet,
Örvendgyen hát néki minden!
3. Örüllyetek és vigadgyatok,
Mondgyatok szép énekeket,
Cimbalmokkal hangitalllyatok,
Zenditsétek hegedűket!
A' trombitákat fújátok-meg,
E' király előtt zengjétek,
Tsendüllyetek zudullyatok-meg,
Tengeren földön mindének.
4. Az Ur előtt a' folyó-vizek,
Örvendezzenek mindnyájan,
A' magas hegyek az Istennek,
Tapfollanak vig vóltokban,
Mert imé el-jő törvént tenni,
Meg-ítél e' földön mindent,
Mindent világot jól rendel,
A' tisztá igazság szerént..

XCIX. SOLTAR. T. B.

Imé az Urnak dicsőretire és imádatára

XCIX. SOLTAR. 275

A Z Ur országol, Es regnálnag j, l,
A' nép meg remül, Hogy ő ott fenn ül,
A' Kerubimon, Kielőtt nagy on,
Félnek es rettegnek, E' földön mindének
2. Nagy az Ur Isten, ő erejében,
A' Sion hegyén, minden népeken,
Vagyon hatalma, őt minden áldgya,
Mert nagy az ő neve, es ditső szentsége.
3. Ez erős Urnak, Mint jó királynak,
Nem kell hamisság, Tsak kell igazság,
Jó ítéletet, A' Jákobval tőtt,
Kit ő igen szeret, mint választot népét.
4. Istent áldgyatok, magasztalllyatok,
Hajtsatok térdöt, Sámolya előtt,
Mert a' szentséges, Aron es Moles,
Az ő szent papjai, Könyörgöttek néki,
5. Es a' Samuel, Könyörgésével,
Istent keresé, Nagy izűkségebe,
Es keresekben, meg hallá Isten,
Meg-adá nekik, A' mit tőle kértek.

M 6. 6. Fődal

276 XCIX. SOLTAR.

6. Fónna' földhőben, Oszlop képében,
Őket vezérlé, A' pusztá helybe,
Kik ő törvényét, és szent igéjét,
Hivé meg-őrizték, Frigyét kedvellették,

7. Meg-hallád Isten, ő kérésekben,
Hozzájok térél, Es meg-engedél,
Kegyességedből, De hogy bűnőkből,
Ők ki nem térének, meg-bűntettetének.

8. Aldgyátok őtet, mint Istenünket,
Térdet hajtsatok, és imádgjátok,
A' Sion hegyén, ő lakó helyén,
Ditsértetik tten, mett Sz. az Ur Isten,

C. SOLTAR. T. B.

Hála-adás a' lelki jó-téteményekért.

E Z földön ti minden népek,

Az Istennek őrvendgyetek,

Előtte szép énekekkel,

Szolgályátok őt vig szível.

2. Tudgyátok hogy ez az Isten,
Ki minket teremtett bőltsen,

CI. SOLTAR.

277

Es mi vagyunk ő népei,
Es ő nyájának juhái.

3. ő kapuin mennyetek.bé,
Hálát adván szivetekbe,
Jer mennyünk.bé tornáztiban,
Néki nagy hálakat adván.

4. Mert nagy az ő kegyessége,
Es meg-marad mind örökké,
Es az ő szent igazsága,
meg-áll, és el nem fogy soha,

CI. SOLTAR. T. B.

Fogadása Dávidnak az ő országlásáról.

M Indennek előtte irgalmaságról,

Lészen éneklésem az igazságról,

Es ditsíretet mondok szüntelen,

Néked Isten.

2. Okosággal járok minden útamban,
Miglen el-jő ez országot rámbizván,

Hogy házamat hiven vezérhessem,
Igyekezem.

M 7

3. Sem.

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.5./

278 CI. SOLTAR.

3. Sēmi gonosz dolgot én nem kedvelek,
De mindē gonoszul-élet gyűlölök, (lők)
Ezekre semmi-képpen nem vetem,
Az én szemem.

4. Az hamis szívű távoly mennyen tő,
A' gonosz emberhez nem leszen kedvem,
Nem jön a' tsalárdember előmben,
Semmi helyen.

5. Ki ő feleit titkon rágalmazza,
Annak nem leszen nálam maradása,
A' fuvalkodo kevélyt előttem,
Nem szenedem.

6. Az én szemeim azokra nézzenek,
A' kik ez országban igazán élnek,
Nálam ezek lakjanak, s' hű szolgák,
Szolgálynak.

7. A' tsalárdember soha nekem né kell,
En házamban annak nem adatik hely,
Az hazudozó szemeim elől,
Távoly keről.

8. Jó reggel ki, irtom a' gonoszokat,
El-törölöm e' földről az hamissakat,
Az isten városát meg-tisztítom,
Tisztán tartom.

CII. SOLTAR. T. B.

Könyörgése a' Sión népnek a' Babyloniai fog-
ságtól való meg-szabadulásért.

Hal-

575/3
CII. SOLTAR. 279

H Algasd-meg Uram kérésem,

Tekents-meg esedezésem,

Beszédem jusson hozzád,

Ne rejsd-el tőlem ortzád,

Hajtsd hozzá te füledet,

Enyhíts-meg nagy inasemet,

Midőn kiáltok Ur isten,

Sietd halgasd-meg kegyellen.

2. Mert napjai életemnek,
Oly hirtelen el-kelnek,

Mint a' füstös a' pára,
Ea mint a' tűz-hely pora,

Minden tsontom úgy el-száradt,
Szívem mint a' fű el-hervadt,

Ugy

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

280 CII. SOLTAR.

Ugy hogy az én ételemet,
El-felejtém kenyeremet.

3. Bűröm tsontaimhoz ragatt,
Keserves siralmom miatt,
Ez iszonyú inségben,
Ollyatén lőttem szintén,
Mint Pellikán a' pusztában,
Siralmas kiáltásimban,
Ollyá lőttem mint a' bagoly,
Ki a' kietlenben huhol.

4. Ollyan vagyok mind untalan,
Mint veréb az érzterhában,
A' melly egyedül maradt,
Ellenség reám támadt,
Gyaláznak engem naponként,
Es kik boszszontnak oránként.
Ha kinek veszélyt kívánnak,
En rolam példát formalnak.

* 5. Por-hamu nékem kenyerem,
Mellyet étel gyanánt érzem,
Italom könyveimmal,
Elégyitem mint vizzel,
A' te nagy haragod miatt,
Kinek tüze úgy fel-löbbant,
Hogy engemet fel-emelél,
Es ismét a' földhöz ütél.

6. Az én időm im el-múlték,

Mint

1317.117 (R)
575/3
CII. SOLTAR, 281

Mint az árnyék el-enyészék,
Minden testem el-asza,
Mint a' le-kaszált széna,
Az melly meg nem éled többé:
De te meg-maradtz örökké,
Es a' te emlekezeted,
Mind örökké meg-tart hited.

7. Azért kelly-fel oh Ur Isten,
Haragod ne gerjedezzen!
Sion városát szánd-meg,
Es néki kegyelmezz-meg,
Mert már im az idő el-jött,
Es a' melly már sokat későtt,
Jelen vagyon az az ora,
Hogy dolga fordullyon jóra.

8. Hogy a' te szolgaid végre,
Öszve-gyűlvén e' szent helyre,
El-pusztult kő-rakásit,
Kedvellyék éppülésit,
Es osztán a' pogány népek,
Uram nevedet rettegjék,
E' földön minden királyok,
Meg-vallyák hogy te vagy Urok.

9. Mert az Ur jól meg-éppité,
A' Siont meg-ékesíté,
Es ditsőségét itten,
Meg-mutatá ismétlen.

A' nyo-

282 CII. SOLTAR.

A' nyomorukak panaszát,
meg-halgatá nagyfalmát,
Kéréseket meg nem veté,
Sőt kegyelmessen tekinté.
* Ezt ember hiven fel-írja,
Hogy meg-maradgyon mindenha,
Légyen emlékezete,
Nemzetségről nemzetre,
Hogy a' jövőendő nemzetek,
Kik még e' földre születnek,
A' menybéli Istent áldgyák,
E' dologért magasztallják.

11. Hogy alá néz onnan fellyől,
Az ő magos szent helyéből,
A' menyből alá nézél,
E' földre le-tekintél,
Hogy meg-hallja kéréseket,
A' foglyoknak inségeket,
Es azokat ő meg tartja,
Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szent neve az Istennek,
A' Sionban dicsértellessék,
Es a' Jernsalembe,
Aldassék dicsősége,
Midőn a' népek feregben,
Öszve-gyűlnek e' szent helyben,
A' királyok-is itt lésznek,
Es szolgálnak az Istennek.

* 13.

575/3
CII. SOLTAR. 283

* 13. Le-veré az én erőmet,
Ez útban, és életemet,
Meg-rövideté, és én,
Igy szóllék kelevesslen:
Ne hadgy el-vesznem Ur Isten,
Életemnek közepiben,
Mert mind örökké meg-vadnak,
Eszendeit el nem fogynak.

14. E' földet te teremtetted,
Ekképpen helyheztetted,
Tsak te kezéd munkája,
Az Egnek alkotmánya,
De ezek mind el-veszendők,
Uram te meg-maradtz, de ők,
Mint a' ruha mind el-kopnak,
Szépségekben meg nem állnak.

15. Es midőn Uram akarod,
Őket úgy el-változtatod,
Mint az el-vifelt ruhát,
Az mely tetűl meg-szakatt,
Te vagy a' ki régen valál,
Votod változás nélkül áll,
Te esztendeidnek vége,
Nem lészzen soha örökké.

16. Azért a' te szolgaidnak,
Fiai meg szaporodnak,
Es meg-maradnak végig.

Az

284 CIII. SOLTAR.

Az az. Örök időkig,
A' néked szolgáló hivek,
Es egész ő nemzetségek,
Meg-állnak és meg-maradnak,
Es örökké el nem fogynak.

CIII. SOLTAR. C.M.

Hála-adás a' bűn bocsánatért.

Aldgyad lelkem Uradat Istenedet,
Minden én be'nem dicsérje szent nevet,
Es az ő mondhatatlan jó-voltát,
No dicsérd lelkem és az Urat áldgyad,
Feledékenységekben el ne halgassad,
Eő jó-téteményinek sok voltát.

2. Adgy halát ennek a' ki bűneidet,
Meg-bocsáttya, gyógyittya sérelmidet,
Ki-ment minden nyavalyádból hiven,
Es életedet vesztélytől meg-menti,

AZ

CIII. SOLTAR. 285

Az halál veszedelmétől meg-örzi,
Irgalmával meg-koronáz szépen.
3. Ki életedet kegyessen táplállyá,
Az mi szádnek kell bőséggel meg adgya,
Mint a' Sast meg-iffiét és meg-tíjét,
Es a' kik méltatlanságot szenvednek,
Azok tőle kegyessen meg-mentetnek,
Hozzájuk nyújtja az ő jó kedvét,
4. ő útait meg mutattya Mócsnek,
Azonképpen az Izrael népének,
Meg-jelenté nagy tsuda dolgait,
Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes,
Nagy tűrhető, jó, hű és engedelmes,
Haraggal nem terheli szolgálait.
5. Es hogy habűnűnkkel ő megbántatik,
Néha kegyelme tőlünk meg-vonatik,
De nem haragszik reánk örökké,
Es nem olly hirtelen pöröl mi velünk,
Nem büntet a' bűnünk szerént bennünk,
Olly hajlandó ő a' kegyelemre.
6. Ugy fel-éppiti azokhoz irgalmát,
Kik őtet szeretik felik hatalmát,
Melly magas a' szép ég e' föld felett,
Mindé bűnűnket mi tőlünk oly megszűre,
ő el-fordittya szinte mint melly megszűre,
A' nap kelettől a' nap enyészet.
7. Mint az Atya fiaihoz kegyelmes,
ő is

Régi nyomatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

286 CIII. SOLTAR.

Ő is azokhoz igen engedelmes,
Kik őt igazán felik, tisztelik, (tunk)
Mert jól tudgya melly gyarló a' mi vol-
t'shog' mi oly romlot emberek vagyunk
Mint a' por melly a' szélűl hintetik.

8. Ember élere a' fűhöz hasonló,
Fel-nő és zöldül, de hamar el múló,
Mint a' gyenge virág a' sík mezőn,
Mellyet mihelt meg-fuvall a' meleg szél,
El-hull és hervad, ékelsége el-kél,
Ember nem tudgya hol volt, s' hová lőn.

9. De az Ur kegyelme örökké meg-áll,
Azokon kik őt felik igazsággal,
Es firol fira terjed irgalma,
Azokon kik meg-tartják ő kötését,
A' kik gyakran meg-émlétk törvényét,
Es azok szerént járnak mindenha.

10. Az Ur a'menyben helyhezteri szél.
Kiben gyakorlya igaz ítéletit, (kit)
Országáa ki hat minden rendre,
Isten Angyalai áldgyátok az Urat,
Ti erős lelkek kik ő akarattját,
Télzitek és jártok ő kedvére.

11. Ditsérjétek őt minden ő seregi,
Kik a' mennyégben szolgáltak ő néki,
Es kik őrzitek szent akarattját,
Áldgyátok az Urat minden állatok,

Ő nagy

575/3
CIV. SOLTAR. 287

Ő nagy birodalmát magasztallyátok,
Áldgyad Ielkem örökké az Urat,

CIV. SOLTAR. C. M.

Ditsérési az Istennek a' teremtetett d'lgok
rendiről.

A Áldgyad Ielkem az Urat és tisztöld,
Ditsőslegével rakva meny es föld,

A' te felséged Utam nagy es eiős,
A' te ékelséged nagy izep es fényes,

Te őt őzeted ekes es tizta,
Szep világolság szarmazik róla,

Az eget szellessen ki-terjesztöd,
Mint egy kálpitot ugy fel-ékeltöd.

2. A'

288 CIV. SOLTAR.

2. A' vizet környűled mint kamorát,
El fel-alkottad mint szép palotát,
A' földhőkön úgy jár sz mint egy szekéren,
A' szelek szárnyokon hordozuak szépen,
Angyalidat sebes szélle térszöd,
Mint száguldó postákat ki-küldöd,
Menydörgés, tűz, láng, villámás előtted,
Mint kész szolgaid úgy fűgnek te tőled.
3. A' föld fundamentomát meg-vetéd,
A' mellyre erőssen helyhez tetéd,
Hogy azon mindenkoron állana,
Es helyéből soha ki ne mozdulna,
Ki az előtt a' nagy mélységekben,
Vizzel mint ruhával vólt el-födven,
A' nagy vizek ő rajta fellyül folytak,
Kik a' nagy hegyeken-is fellyül múltak.
4. De miheiyen te meg-fedded ő kört,
Meg-futamának fedded előtt,
Hogy meg hallák menydörgését te szódd,
A' földről fietvén el-szaladának: (nak,
A' nagy hegyek fel-emelkedének,
Es a' mély völgyek mind ki-tettzének,
Minden meg-tartya ő tulajdon helyét,
Mellyet felséged nékiek engedett.
* 5. Határát a' nagy tenger meg-tartya,
Azt semmikeppen által nem hágja,
Hogy többé ez fel-emelkedett földdek,
Ő vize

CIV. SOLTAR.

289

Ő vize miatt el ne merűllyenek,
A' kút-fejeket a' szép völgyeken,
Te felséged rendelte nagy szépen,
A' patakok kik innen ki-tsordulnak,
Az hegyek között zengedezve folynak.
6. Arra hogy a' mezőn járó barmok,
Es az Erdőn lakó vad állatok,
Ez vizekben, és e' szép kút-fejekben,
Ugyanak és meg-újallyanak szépen,
Ez helyen ember hall ékes zengést,
Egi madaraktól szép éneklést,
A' kik az hives zöld ágokon ülnek,
Es gyönyörűségesen énekelnek.
7. A' nagy hegyeket te onnan fellyül,
Meg-nedvesited a' magas égből,
Hogy a' te jó bűséges kezeddel,
E' földet bé töltsed szép gyümölcsökkel,
Es a' barmoknak szénát adaz bőven,
Kiket teremtesz széllyel a' réten,
Es ő munkája által az embernek,
Fűvet és buzát adtz ő életének,
8. Vigaságra bort adtz az embernek,
Es kenyért adtz kitől erőssödgyék,
Olajt-is bővön engedtz ő nékie,
Hogy az ő színe szépen fénylők tőle,
Te meg-öntözöd az elő-fákat,
Es a' szép nevendék Cedrusokat,

N

Kiket

Kiket a' Libanus hegyén ültetél,
Meg-nedvesítéd szép hasznos esőkkel.

9. Holott a' madarak fészket raknak
Eski-költésre fészkekben tojnak,
Az eszterag-is ő fészket ott rakja.

Az jegenye fákon vagyon hajléka,
A' magas hegyeken a' vad ketskék,
Es a' szarvakok helyet keresnek,
A' kő-sziklák közt laknak a' patkányok,
Az hőrsőknek ott az ő barlangjok.

* 10. Az holdat helyhez tetted az égre
Hogy az esztendő őrszja részekre,
Tudgya a' fényes Nap hol kell le menni
Es tudgya útát oda vezérteni.
Te szerzed a' nagy letétséget,
Hogy meg válassza naptul az éjet,
Es éltzaka az erdei sok vadak,
Az ő barlangjokból elő-ballagnak.

11. Azonképpen az oroszán kölyke
Az Ur Istentől ételt keresnek,
Ordinak a' prédára éhség miatt.
Hogy meg tölthessék az ő éh gyomrok
De mihelyt a' fényes Nap fel-virrad,
Ki-kí mind ő barlangjokban szalad,
Es ott lesznek feküsznek esendészen,
Miglen ismétlen serét estve leszen.

12. Az ember reggel fel. kél idején,

Esti

Es tisztí szerént munkára mégyen,
Zántó. földre, rétre, kertben szőlőben,

Es ott munkálkodik mind estvéiglen.
Uram melly nagy a' te bőséged,
Es bőséges tseleketed!

Nagy dolgaidnak Uram nintsen száma,
Kikkel mind e' föld kereksege rakva.

13. Ha meg-gondolatik a' nagy tenger,
Meg nem számlálhattya ott az ember,
Az halakat és a' fok állatokat,

Külömb formákban aprót és nagyokat,
Azon el-mennek a' fok nagy hajok,
A' nagy Cethalak úsznak állatok,

Kiket arra szerzed a' tengerben,
Hog' ő ott jáczodgyanak jó kedvekben.

14. Minden állat Uram te reád néz,
Zemeit emelvén felségedhez,
Eledet adtz nekik ő idejében.

15. Minden gyűlnek néked esedezvén,
Es te mind meg elégited őket,

Ha meg-nyitod bővséges kezedet,
Sem leszen senkinek semmi szűksége,

16. Mert te jól tudod kinek mi szűksége,
15. De ha el-rejted ortzádat tőle,

Meg-rettegnek és ottan le dőlnek,
Ha lehellerit meg-vonfzod azoknak,

17. Van el-hulnak és porrá változnak,

Régi nyomtatványok, Opouice-Zag.
/317.16.3./

292 **CIV. SOLTAR.**

De harájak léhellesz ismétlen,
Leg ottan meg-élednek szépen,
Mert te töled ők meg-elevenednek,
Es te meg-újítod színét e' földnek.

16. Az Urnak légyen örök tisztesség,
Es övé légyen minden dicsőség,
örül az Ur, ő tsuda dolgaiban.

Gyönyörködik teremtet állatiban,
Tekéntésétől a' föld meg-rémül,
Es az ő haragjátul meg-rendül,
Reszketvén a' nagy hegyek-füstölögnek,
Hogy ha az Uról ők meg-illettetnek.

17. Az Urnak dicséretet éneklek,
Valamig e' világon élek,
Az Ur Istent én egész életemben,
Dicsérem és áldom szép éneklésben,
De viszontag azt kérem ő tőle,
Hogy éneklésem jó kedvel vegye,
Es oltán tellyes szívemből örvendek,
Szép énekeket mondván szent nevének.

18. Az Isten utáló bűnös népek,
E' földről szörnyen el-törölgetnek, (rad.)
Ugy hog' közzőlők seaki meg nem ma-
Oh én Jelm a' nagy Ur Istent áldgyad.

CV. SOLTAR, T. B.
Hála-adása az Isten népének.

Adgya

1317.16.3. (B.I.)
575/3
CV. SOLTAR

293

A Dgyatok hálát az Istennek,
Imádkozzatok szent nevének,
Hirdelsétek dicséretét,
Es minden jó teteményét.

Beszellyetek a' nép előtt
Nagy tsudait mellyeket tölt.

2. Néki vigan énekellyetek,
Tsuda dolgait dicsérjétek.
Magasztaljátok szent nevét,
Kik szívől felitek őtet,
örüllyön azoknak szivek,
Kik az Urrol értekeznek.

3. Keressétek e' kegyes Urat,
Es annak színét és hatalmát,
Meg-gondoljátok dolgait,
Ne felejtsetek tsudait,
Itéletit hirdessétek,

N. 3

Mel.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

294 **CV. SOLTAR.**

Mellyek ő szájából jöttek.

4. Ti Abrahámnak nemzetségi,
Istennek választott szolgái,

Kik Jákobtól származtatok,

Es választott fiak vadatok,

M' Urunk e' kegyes Isten,

A' ki regnál mindeneken.

* 5. Meg-emlekezik szűnetlenül,

Az ő szentséges kötéséről,

Es az ő igaz igéje,

Ezer és több nemzetségre,

Mind örökké meg. áll frigye,

Mel'lyet Abrahámmal szerze.

6. Meg-emlejtí ő esküvését,

Mel'lyet az Isák atyáknak tett,

Es meg. ígérte Jákobnak,

A' ki bizonynal' hűn annak,

Hogy az Izrael kötése,

Meg. maradna mind örökké.

7. Mondván: (veddeszedben ez ígérte)

Néked adom a' Canán földét,

Te azt örökségül bírod,

Sinoroddal részre osztod:

Noha kisdet volt seregek,

Keveflek és idegenek,

8. Ottan nepről népre térének,

Országrol országra menének,

1317.18.3. (R. 1.)
575/3
CV. SOLTAR.

295

Es az Ur mind vélek vala,

Hogy népe kárt ne vallana,

Ugy hogy az ő nagy ereje,

A' Királyokat el verte.

* 9. En kenőttimet ne bántsatok,

Prophetáimnak ne ártsatok,

A' földre küldé éhséget,

El-fogyatá kenyereket,

Ósztán egy embert borsáta,

A' ki ő előttök járna.

10. Ez vala Joseph, ki egy Urnak,

Szolgául el-adaték annak,

Es ő békoba vetterék,

Ő testére vas vereték,

Miglen az idő el. jőne,

Hogy Isten őt ki-mentené,

11. Az ő nagy bölts. jóvendőlése,

Az ő nevét híressé tőtte,

A' király érte küldé,

Es fogságból ki-vetette,

A' népnek regnálo Ura,

Rabságból őt ki oldozta.

12. Az ő házán őt tellyességgel,

Urrá tévé nagy tisztelességgel,

Hogy néki mind nagy és kitsén,

Alája vettervén legyen,

Hogy a' főfő népet birja,

Es a' véneket oktaffa. N 4

13

13. Ofztán bé-mene az Izrael,
Az Ægyptomban tselédivel,
A' Jákob ott fűvevény lön,
A' Chám földén nagy néppé lön,
Ugy szaporédék népével,
Erősb lön ellenséginel.

14. De az Ur Ilten ő sziveket,
Ugy el fordítá elméjeket,
Hogy az ő népeit ezek,
Szörnyen gyűlölnie kezdék,
Hogy őket nagy alnokságal,
El-fogyatná hamisságal.

15. A' Mosest hozzájok bortsátá,
Ki őtet hűséggel izolgála,
Az el. válaszott Aronnal,
Es nékiek ezek áltál,
Nagy tsudait meg-mutatá,
Az egész Chám tartományba.

16. Sérétséget küldé a' földre,
Ki minden helyeket el fepe,
Ezek ketten mind meg-tévék,
Mit Ilten hagyá nékiek,
A' vizet vérré fordítá,
Az halakat mind meg-fojtá.

17. A' földre Békák rohanának,
Ugyannyita hogy el-maszának,
A' király kamorájában,

Es mi.

Es mihelt szólla leg-ortan,
Számptalan rút féreg terme,
Sok tető-omla a' földre,

18. Első helyett hánya köveket,
Tűz lángal a' szőlő-velszőket,
El-velszte a' fűge fákat,
Ki-irta itt minden fákat,
Es mihelt ismétlen szólla,
Számptalan sok sáska jura.

19. A' fűvet e' földön a' fergek,
Esa' gyűmöltsőt mind el-évék,
Első szűtőket meg-öle,
Ez országban, és ki-vivé,
Ő népet nagy gazdagsággal,
Sok ezüsttel és arannyal.

20. Ő táborokban az emberek,
Semmi betegségben nem estek,
Ugy hogy az Ægyptomiak,
Ki menés ken vigadtak,
Hogy tőlőklégyen mentségek,
Kik miatt volt nagy felelmek.

* 21. Egy kóddal bé-fedezte őket,
Melyet fölöttök ki-terjesztett,
Az égen-tűzet támaszta,
Ki ejjel világot tartá,
Sok fűsjet ada nékiek,
Mihelyen ő-tőle kértek.

N. 5

22.

298 CV. SOLTAR.

22. Egi kenyérrel őket tartá,
Es a' kősziklát fel-fzakasztá,
Kiből a' viz a' szárazra,
Mint egy patak ki-buzdula,
Meg-emhité igéretét,
Mellyet az Abrahámnak tett.

23. Népét vígsággal ő ki hozta,
Választot népét vigasztalta,
A' pogányok tartományát,
Ezeknek adá jofzágát,
Kit kezekkel munkálkodván,
Szerzetek volt ez országban.

24. Ezt nékiek azért mivelte,
Hogy gondgyok lenne törvényére,
Hogy fogadná az ő szavát,
Es tennék parantsolattyát,
Es örökké meg őrzenék,
Kiért ditséret littenek.

CVI. SOLTAR. T. B.

*Elő számlálása az Isten sok jó tetteiért,
melyek az Izraelt népéhez és büntetésért
az ő bűnökért.*

A Z Urat áldgyatok mert jo.

Irga

CVI. SOLTAR.

299

Irgalma örökké valo.

Vallyon s' kitsoda mondhatná ki,

Az ő nagy erős hatalmát,

Sok és nagy az ő ditséreti,

Kinek ki tudhatná számát?

2. Boldoga' ki az Ur szavát,
Meg-őrzi parantsolattyát,
Uram rolam emlekezzél meg,
Népedhez valo kedvedért,
Kérlek engemet látogass meg,
Idvőzítő szerelmedért.

3. Hogy javaival élhessek,
Te választott hiveidnek,
Es hogy szívem örvendezhessem,
Örömen a' te népednek,
Es a' te nagy ditsősségeden,
Örök népeddel örvendgyek.

* 4. Atyáinkal egyetemben,

N6

Vee

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

1317.117 (R. 1)
575/3

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.18.1./

300. **CVI. SOLTAR.**
Vetkeztünk felséged ellen,
Törtünk nagy sok gonoltságokat,
Eltünk rút hamis életben,
Eleink nem nézték dolgodat,
Az Ægyiptomnak földében.
5. Hozzájék kegyesfégedet,
Nem nézték sok jó tetedet,
Ellened sokszor tselekedvén,
Amaz veres tenger mellett,
Még is meg segíté az Isten,
Meg mutata nagy erejét.
6. Az veres tenger meg feddé,
S' menten el száradá vize,
Altal-vivé a' nagy mélységen,
Es az iszonyu nagy pusztán,
Meg menté gyűlölői ellen,
Kegyetlén kézből ki-hozván.
7. Ellenségek birtokából,
Ki szabadíta markokból,
Viz el-nyelé az ellenséget,
Egy sem marada közzülék,
Ott vévék eszekben igéjét,
Hivék és nevét dicsérék.
* 8. Hamar el felejték ismét,
Az ő sok tsuda tételét,
Segítséget tőle nem kérték,
Kevánságokra indultak.

A' puszt.

1317.117.18.1.
575/3
CVI. SOLTAR. 301.
A' pusztán Istent meg-kisérték,
Es nagy hatalmát próbálták.
9. Ott kevánságok be-tölték,
Sok étel nekik adaték,
Ugy hogy végre ugyan meg-unták,
A' táborban Moses-ellen,
Es az Aron ellen támadtak,
Kiket választott az Isten.
10. A' föld fel-nyilek, és Dátánt
El-nyelé, és az Abiránt,
A' patvarkodókra hirtelen,
Tűz esék s' el-vefzte őket.
Borjút öntének Oreb hegyén,
Annak tőnek tiszteléseget.
11. Tiszteket ugy el-tserélék,
Mint ha volna ő istenek,
Barom képből ki szénát eszik,
El-felejték a' meg-mentőt,
Istent nem lón gondgyok nekik,
Ki Ægyiptomban tsudát tört.
* 12. Ő tsudait Chám országban,
Nem gondolták megmagokban,
Melly nagy rettenetes dolgot,
Tőn a' vörös tenger mellett,
Kin meg-indétván nagy haragját,
Meg-őlni akará őket.
13. Ha az el-választott Moses.

N7

Nem

Nem látott volna ez néphez,
Es ebben ellent nem tart vala,
Es ha Istennek haragját,
Ő el nem fordította volna,
El-veszti vala táborát.

14. Az jó földet meg-utálák,
Kit az előtt ohajtottak,
Ő beszédinek nem hívének,
Morgolottak sátorokban,
Es az ő szavát nem követték,
Ő kemény nyaku voltakban.

15. Kinn meg-haragvék az Isten,
Ő kezeit fel-emelvén,
Hogy a' puszta őket le-verje,
Es őket magokkal edgyütt,
Egy helyről másikra kergesse,
Es el-ozlassa mindenütt.

* 16. Ottan hamar az ő szívek,
A' Bálpeorra tsüggedtek,
Evének halott áldozatot,
Kiért ismételten az Isten,
Rájok borsáta tsapásokot,
Mert meg-bűsíták szertelen.

17. Miglen Phineás fel-kele,
Es ő bűnöket meg-fedde,
Ki által a' tsapás meg-szünék,
Igalságára nékie,

E' d'or

E' dolog tulajdonítaték,
Mind örökkön és örökké.

18. Ismét haragra inditák,
Kuttyánál a' háborgásnak,
Kinn a' Moses sok gonoszt látott,
Es tőlők sok bűt szenvedett,
Szívében ugy meg-buslakodott,
Hogy nyelve tsak nem vétkezett.

* 19. Pogány népet el nem törlek,
Mint Isten hatra nékiek,
Hanem azokkal elegyűltek,
Az ő dolgokat tanulják,
Es ő bálványokat tisztelték,
Kik fogdosó hálok voltak.

20. Mert ők az őnnön fiokat,
Es az ő szép leányokat,
Az őrdögöknek fel-áldozták,
Artatlan vért ki ontának,
Fiokat áldozatra adták,
A' Canáni bálványoknak.

21. A' földöt meg-főrtőztették,
Ő öldöklő véres kezek,
Ő magokat-is meg-morskolák,
Sok-féle gonofságokban,
Mert mélyen el be-borulnak,
A' bálványi bujaságban.

* 22. Az Isten rájuk haragvék,

E

Régi nyomtatványok, Opusce-283.
/317.12.3./

304. **CVI. SOLTAR**

Es meg-indula ellenek,
Őrökségitől el-irtozék,
Őket adá pogány kézben,
Kik őket szertelen gyűlölték,
Urrá tévé az ő népén.

23. Kik őket keményben gyötrék,
Nehez kezekkel terhelék:
Gyakran ki-menté e' veszélyből,
Még-is ellene járának,
Hogy fanyargának illy veszettől,
Hamiságok oka annak.

24. De még-is a' kegyes Isten,
Még-tekinté inségeiben,
Még halgatá ohajtásokat,
Ő köteleit meg-emlité,
Még-száná nagy nyavalyájokat,
Es nekik meg kegyelmeze.

25. Hozzájok enyhité ísmét,
Kik fogságban jártak őket,
Segéts Ur Isten, és hozz őzve,
A' pogányok között széllyel,
Es szent nevedet őrvendezve,
Ditsérjék nagy ditsősséggel.

26. Az Ur fel-magasztaltsák,
Istene az Izraelnek,
Ditsértessék az ő szent neve,
Es hogy örökké úgy legyen,

mind

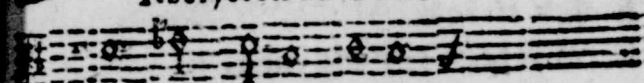
1317.117 (B)
575/3
CVII. SOLTAR 305

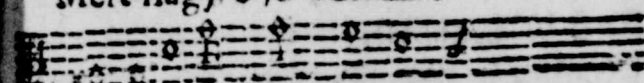
minden nép-igyen szöllyon erre:
Ditsősség az Urnak. Amen.

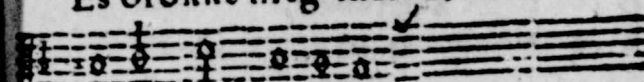
CVII. SOLTAR. CL. M.

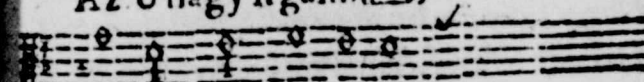
Ő számlálása az Isten meg-szabadításá-
nak, melyet az embereknek szokor
Gyakran meg-mutatni.

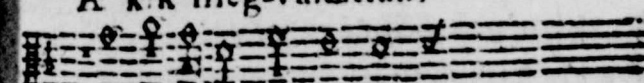

Ditsérjétek az Urat,

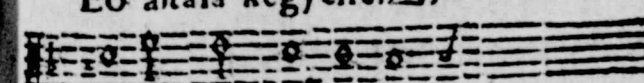

Mert nagy ő jó volta,

Es örökké meg marad,

Az ő nagy irgalma,

A' kik meg-váltattak,

E ő általa kegyessen,

Kintol meg-tartattak,

E őt ditsérjék hiven.

2. Kiket ő támadatról,
Es nap-nyéfszetről,
Dél felől és északról,
Bé-gyűjté sok földről,
Kik a' szörnyű pusztán,
Idestova bujdoslak,
Semmi váralt ottan,
Lakásra nem találtak.

3. Holott nekik nem vala,
Etelek italok,
Kinn lelkek el-bádgyada,
Nagy bú szálla rájuk,
Ez ő inségekben,
Istenhez kiaktának,
Kitől nagy kegyessen,
Meg-szabadittatának.

4. Es igaz úton őket,
Nagy tzeppen hordozá,
Holott lólnének helyet,
Városra juttatá,
Ezek hát vig szivel,
Az Ur Istent ditsérjék,
Minden népnek széllyel,
Nagy tsudait beszéllék.

5. Hogy a' szomjú lelkeket,
Meg-itatá vízzel,
Es mind az éhezöket,
Bé-tölté étellel,

Kik a' nagy sötétben,
Fogságban hevertének,
Halálos inségben.

* 6. Mert az Isten igéjét,
ők meg nem gondolák,
Es az ő jó tanácsit,

Meg-verék tsúfolák,
Kiért ők keményen,
Meg-ostoroztatának,
Segedelmek nem lén,
Midőn így kénlődnának.

7. De hogy ő szűkségekben,
Kialták az Urat,
Meg-menté őket menten,
Viselvén gondgyokat,
Eő nagy hatalmából,
Fel-bontá köteleket,
Halál árnyékából,
El ki-botsátá őket.

8. Aldgyák ezek az Istent,
Ditsérjék kegyelmét,
Minden nép közt naponként,
Hirdessék tsudait.

Eő tőri fel menten,
Az erős értz kapukat,
El tőri nagy könnyen,
Az ő nagy vas zárjokat.

308. **CVII. SOLTAR.**

9. A' bolondok kinlódnak,
Az ő bűnök miatt,
Az Isten haragjának,
Erzik bennük süllyát,
Sem étel sem ital,
Nem kell semmire nekik,
Mert a' szörnyű halál,
Szemek előtt forgodik.
10. Mihelyt ők kiáltanak,
A' kegyes Istenhez,
Tőle meg-tartatának,
Nekik lőn kegyelmes,
Mihelyt ő egy szót szól,
Meg-jobbul az erőtién,
A' bereg meg-gyogyul,
Mert meg-menti az Isten.
11. Aldgyák ezek az Isten,
Dítsérjék kegyelmit,
Minden nép közt oránként,
Hirdessék tsudáit,
Istennek szivekből,
Aldozzanak hűséggel,
Tsuda tételiről,
Enekellyenek szellyel.
* 12. Kik az hajokon járnak,
A' széles tengeren,
Nagy veszélyben forganak,
Kereskedést üzven,

Azok

1317.117.18.
575/3
CVII. SOLTAR. 309

zok értik dolgát,
s nagy hatalmát látták,
Zámtalan tsudáját,
A' mélységről gondollyák.
13. Hogy ha ő a' szélnek szól,
Meg-indul leg ottan,
Nagy hirtelen fel-zudul,
s habokat szellyel hány,
Mellyek fel-űrköznek,
Es az eget verdefik,
Ismeretlen le-dőlnek,
Rettegnek a' kik nézik.
14. Szellyel úgy tántorganak,
Mint egy részeg ember,
Semmihez nem kaphatnak,
Mert széles a' tenger,
De ha e' veszélyben,
Az Istenhez kiáltnak,
Meg-menti kegyessen,
Hogy el ne borullyanak.
15. Jó időt támaszt ismét,
A' tengert enyhíti,
A' fel-emelt hab vizét,
Szépen le-fekteti,
Ott igen örvendnek,
A' tenger tsendességén,
Ha az partra érnek,
A' kit kívánnak szintén.

16.

Régi nyomtatványok, Opornice-283.
/317.16.3./

310 CVII. SOLTAR

16. Aldgyák ezek az Istent,
Ditsésjék kegyelmit,
Minden nép közt naponként,
Hirdessék tsudait,
Es ditsérjék őtet,
A' gyülekezetekben,
Magasztalják nevét,
A' vének seregében.

* 17. Eő a' folyó vizeket,
Szintén ki-szárazta,
A' tsorgó kút-tejeket,
Százra fordította,
A' gyümölcsös földet,
Meddő parlaggátétfi,
Mert itt sok bűnökét,
Törték, és azt bünteti.

18. Esőkkel nedvesíti,
A' száraz földeket,
Folyással ékesíti,
A' sovány helyeket,
Es ez illy földeket,
Adgya éhező népnek,
Hogy itt lakó helyet,
Es várost építsenek.

19 Kik e' földet bé-vetik,
Es szőlőt ültetnek,
Es szép fű nevedik,
Hasznokra a' népnek,

Es

CVII. SOLTAR.

311

Es őket meg-aldgya.,
Hogy szaporodhasllanak,
Es fogyarkozása.,
Ne legyen a' tsordáknak.

20. De el-fogynak ílmétlen,
Es lanyargattatnak,
El-nyomatnak szertelen,
Es szorongattatnak,
A' fejedelmeket,
Meg-vettepökké téfzi,
A' pusztaban őket,
Ut nélkül széllyel vífzi.

21. Kegyesen fel-emeli,
Ő az nyomorultat.,
Tseledit ki-terjeszti,
Mint a' sereg nyáját.
Az jók, kik ezt látták,
Örvendez az ő szivek,
De szájokat dugják,
A' kik hamissan élnek.

22. A' kinek esze vagy on,
Meg-nézzé ezeket,
Es meg-láttya jó módon,
Az Isten kegyelmét.

CVIII. SOLTAR. T. B. 60.

Könyörgése Dávid Királynak egész és tel-
lyes birodalmáért.

AZ

Az LX. SOLT. notájára:

VR Isten kész az én szívem,
Es azon vagyon én lelkem,
Hogy tenéked énekellyen,
Hegedűben zengedezzen,
Nolza lantok és cytherák,
Zendüllyetek-fel musikák,
Mert igyekezem szívemben,
Igy menni az Ur-eleiben.

2. Ditsérlek Uram tégedőt,
Minden nemzetségek előtt,
Tisztellek szép énekekkel,
Minden nép előtt vig szível,
Mert a' te kegyelmességed,
A' széles égre ki-terjed,
Felségednek szent igazsága,
A' földhőket mind fellyül müllyá.

3. Magasztaltsáál az égre,
Ditsőséged nyújts e' földre,
Szerelmes népedet tarts-meg,
Nyújts kezéd, engem halgals-meg,
Az Isten ő szentségeiben,
Meg-vigasztala kegyessen,
Hogy a' Sichemet én meg-vészem,
Es a' Sukot völgyét el-mérem.

4. A' Galádot is akképpen,
Meg-vészem én nagy erőmben,

A' Mo-

A' Manasses-is mind enyim,
Azon-képpen az Ephraim,
Mind e' seregek enyimek,
Erősségek én fejemnek,
Juda lesz királyi országom,
Es én törvény-szerző regnálóm,
5. A' Moáb lesz én nékem,
Mint egy láb moso edényem,
Kiben lábaimat mosom.

Es azt én bizonytal tudom,
Estellyességgel el-híszem,
Edomra sarumát vetem,
Philisteusok örvendgyetek,
Az én ditső győzödelmemnek.

6. Ki vinne engemet bátran,
E' nagy kerített városban?
Engemet ki vezérlene,
Az erős Edom földére.

Nem te térszed-e Ur Isten,
Ki minket úsz helyből helyben?
Hogy el nem jövel sereginkel,
Meg-űzetél ellenséginkel.

7. Légy minékünk segítségül,
Várig-meg ellenségünktől,
Mert az emberi segítség,
Hijában való epeség.
Az Isten által minékünk,

O

Lészen

Rég. nyomtatványok, Oponice-Zay.

/317.18.3.1/

314 CIX. SOLTAR.

Lészen erős győzödelmünk,
Es ő meg-szabadít bennünket,
Meg-rapodgya ellenségünket.

CIX. SOLTAR. T. B. 28.

*Könyörgése Dávidnak Döög ellen Christof.
nak a' Judás ellen.*

Az XXVIII. SOLTAR notájára.

OH Ur Isten, én ditsőségem,
Ne halgass, ne felejtse-el engemt
Mert rágalmaz az istentelen,
Száját reám tátotta szörnyen,
Hazugságot szól ellenem,
Nyelvével sérteget engem.

2. Ok-nélkül rólam gonoszt szólnak,
Es nagy ellenségeknek tartnak,
Azért hogy én őket szerettem,
Kegyetlenül gyűlölnék engem,
En csak Istennek szüntelen,
Imádkozom ez inségben.

3. Jókért nekem gonoszt fizetnek,
Jó szeretetemért gyűlölnék,
Támasz az én ellenségemre,
Istentelen büntetésire,
A' Sátán a'lyon mellette,
Job keze felől nékie.

4. Ő néki minden ítéletben,

Nehéz

CIX. SOLTAR.

315

Nehéz kárhoztatása legyen,
Es mindennémű könyörgése,
Bűnt fordullyon ő ellene,
Hofzfű élete ne legyen,
Más állyon az ő tisztiben.

5. Fiai legyenek árvakká,
Felesége özvegyszonnyá,
Gyermeki e' földön szüntelen,
El-borjódossanak helyből helyben,
Házokból ki-pusztuljanak,
Es ők széllyel koldusnyak.

6. Az usorás ennek marháját,
Ellenség vegye-el jószágát,
Ne legyen segedelme néki,
Inségekben ne szánja senki,

Az ő árváin e' földön,
Semmi nép ne könyörüllyön,

7. E' földről minden maradéki,
El-töröltesse nekí,
Nemzete el fodgyon más részben,
Es el ne felejtse az Isten.

Bűnöket ő elejeknek,
Mellyet ők tselekedtenek.

8. Istentől ne legyen el-feledve,
Az ő annyának undok vétké,
Őt minden bűnök nékiek,
Isten eleiben érjenek,

O 2

E

316 CIX. SOLTAR.

E' földön ő hire neve,
El töröltessék örökké.

9. Azért hogy soha semmiképpen,
Ő nem könyörült a' szegényen,
A' nyomorult embert nem szánta,
Sőt a' nyavalyást lanyargatta,
Es azt halálra kergette,
A' kinek nagy volt szerelme.

10. Az átkot mindenkor kívánta,
Azért méltán meg esik rajta,
Az áldás nem kellett ő neki,
Azért méltán azt el nem vészi,
Ő magát mint egy ruhában,
Öltöztette az átokban.

11. Az átok mint a' víz ő belé,
Ugy folyon, kívül tellyék béle,
Minden tsontyát az ő nagy átka,
Mint a' ható olaj meg-járja,
Átokban mint öltözetben,
Ővedzik minden időben.

12. Illy jutalmat ad Isten nekik,
Kik az én lelkemet kergetik,
Es reám szörnyen agyarkodnak,
Eletemről lok gonoszt szólnak,
Te pedig kegyelmes Isten,
Légy jelen nagy inségemben.

* 13. Irgalmaddal biztatom lelkem,

Szent

575/3
CIX. SOLTAR. 317.

Szent nevedért őrizz-meg engem,
Mert szegény szűkölködő vagyok,
En szívemnek fájdalmi nagyok,
M el kell múlnom hirtelen,
Mint az árnyék a' sötétben.

14. Egy helyről másakra kell mennem,
Mint a' sáskát kergetnek engem,
Zén térdeim el lankadtak,
Öjtölés miatt tántorognak,
Minden testem úgy el-száradt,
Semmi kövére nem maradt.

15. Ez én nagy keferűségemben,
Túlsólnak és gyaláznak szörnyen,
Fejeket rázzák midőn látnak,
Es engem gunyolnak bozízontnak,
Azért Ur Isten segéts-meg.

Nagy kegyelmességedért tarts-meg.
16. Midőn én ellenem fel-kelnek,
Töled meg-szegyenítettessenek,
Hogy én örvendezzek szívemben,
Ezek essenek nagy szegyenben,
Es érdemlett gyalázatban,
Öltözzenek mint palástban.

17. Az Ur Istent az én számítnál,
Ditsérem szép ének mondással,
Magasztalom őtet szüntelen,
Mert ő könyörül a' szegényen.

O 3

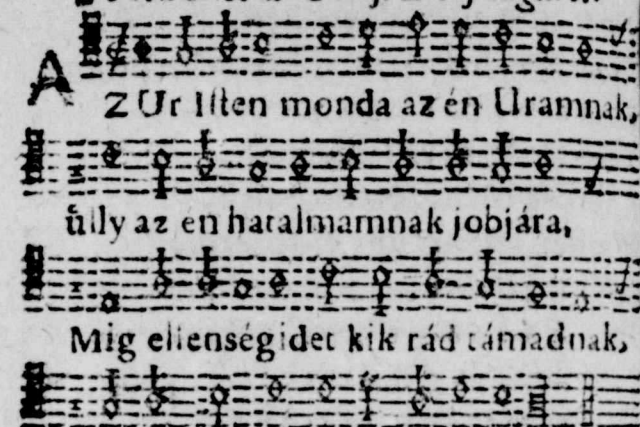
ES

318 CX. SOLTAR.

Es azok ellen meg-tartya,
A' kik itelik halálra.

CX. SOLTAR. C. M.

Jövenék a' Christu országáról.

Z Ur Isten monda az én Uramnak,
úly az en hatalmarnak jobjára,
Mig ellenségidet kik rád támadnak,
Sámoly székül vete m lábad alá.
2. Az Ur a' Sionból küldi pártzádat,
Bírodalmodnak erőségére,
Ellenség közt mutatd oiszáglásodat,
Uralkodgyál a' népnek között.
3. Ditsőségére a' te szentségednek,
A' nép örvendez győzedelmeden,
Oly sok haid tenéked születnek,
Mint az hajnali harmat a' földön.
4. Mers az Ur Iste meg-eskü teneked,
Mellyet meg nem bán soha örökké,
Melchisadek rendi szerint (ezt értsed)
Te vagy a' fő Pap most és örökké.

5. AZ

575/3 CX. SOLTAR. 319

5. Az Ur a' ki űla' te job kezeden,
Ha meg-haragszik egykor valóban,
Az hatalmas királyokat erőssen,
Hatalmával meg-rontya leg-ottan.
6. A' pogányokon itéletit tartya,
Meg-tölki a' földet holt testekkel,
Ellenségidnek fejeket meg-rontya,
Országá ki hat a' földre széllyel.
7. Az úton iszik ő a' folyamatból,
Kinek vize foly nagy harfogállat,
annek okáért ő nagy hatalmabol,
Fejét fel-emeli méltósággal.

CXI. SOLTAR. T.B. 24.62.95.

Hála-adása az Izrael népének.

Az XXIV. SOLTAR notájára.

H Alát adok Uram néked,
Teljes szivből áldak téged,
A' hiveknek ő seregiben
Meg-vallom ditsőségedet,
Hirdetem ditséretedet,
életemnek minden rendiben.
2. Nagyok az Urnak tsudát,
és a' ki azt meg-tekinti,
örvendez annak az ő szive,
az ő ditső méltósága,
és az ő szent igazsága,

O 4

meg-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3.1/

320 CXI. SOLTAR.

Meg-marad örökkön örökké.

3. Tsuda dolgait az Isten,
Szerzette emlékezetben,
Kegyes irgalmas kedvéből,
Elt ad azoknak bőven,
A' kik őtet félik hiven,
Meg-emlekezik kötéséről.

4. Népével nagy tsudákat tett,
Hogy a' pogányok örökét.
Kezekben adá ő nékiek:
Merő hűség és tisztaság,
Es alharatos igazság,
Minden dolga az ő kezének.

5. Minden ő parantsolattya,
Ez az minden ő hagyása,
Kiben semmi változás nintsen,
Az ő népet ő meg. menté,
Es ő vélek kötést szerze,
Ki meg-marad minden időben.

6. Szent és ditső az ő neve,
Es az Urnak ő felelme,
Az jó bőségségnek kezdeti.
Ki meg-tartya ő törvényét,
Es meg ő zi szent igéjét,
Annak meg-marad ditséreti.

575/3 CXII. SOLTAR. 321

CXII. SOLTAR. T. B.

Tanulság az Isteni felelemről.

B Oldog ember a' ki az Istent,

Feli tiszteli szive-szerent,

Es az ő törvényt szíjere,

Nagylez ez földön ő nemzete,

Óregből az hivek serege,

Mert az Ur meg áldgya és őrz.

2. Gazdagsággal őtet meg-lattya,
Kivel bővölködik ő háza,
Igazsága meg. áll örökké,
Az hiveknek a' tetéségben,
Világot támaszt az jó Isten,
Hogy lattafsek rajtok kegyelme.

3. Az hű ember költsont ad szível,
Hamissággal senkit meg nem terhel,
Ezt nem dől meg. al végiglen,

CXII.

09

Ra

Régi nyomtatványok, Oponice-Zag.
/317.18.3./

322 CXII. SOLTAR.

Ki az igazságot kedvelli,
 és életét ahhoz rendeli,
 Örök emlékezetben leszen.

4. Es ő egy szálát sem fél azon,
 Hogy róla gonosz hír támadgyon,
 Reménsége néki az Isten,
 és háborúságos az ő szíve,
 míg meg-láttya hogy ellensége
 meg-büntetnek, esnek veszélyben.

5. Javait hiven osztogattya,
 A' szükölködőket nem hadgya,
 Kiből öregbül igazsága,
 Az ő szava meg nem hanyatlik,
 Sőt ékeffen fel-emeltetik,
 Bősületes nagy méltóságra.

6. Hogy ezt láttya az istentelen,
 Boszszonkodik rajta szívében,
 Es ő nagy gonosz haragjába,
 Tsikorgattya fogait szörnyen,
 De ha meg-eped is mérgében,
 De el-vész minden kívánsága.

CXIII. SOLTAR, T. B.

*Ditsérni az Isten felséges voltának és hogy
 a' szegényeket fel emeli.*

A ZUrat ti ő szolgái,

Di

575/3 CXIII. SOLTAR 323

Ditsérjétek mert érdemli,

Aldgyátok szent nevét mindnyájan,

Dicsértessék szent felsége,

Most és örökkön örökké,

Eő szent neve áldásért tisztán.

2. Nap-keletről enyészetig,
 Áldásért neve mind végig.

Mert az Ur a' magas mennyeiben,
 Regnál minden pogányokon,

Nagy dicső hatalma vagyon,
 Melly fellyül hat a' szép egeken.

3. De ki volna hasonlatos,
 Ez mi hatalmas Urunkhoz?

Kinél felségesb sohol nintsen,
 A' ki mélyen el alá néz,
 Mindenre valami hol lesz,
 Itt e' földön, és tőnn az égben.

4. A' szegényt porból fel-vészti,

06

35

Régi nyomtatványok, Opence-Zag.
 /317.12.3./

Régi nyomtatványok, Ópouice-Zay.
/317.18.3./

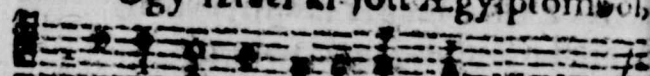
324. CXIII. SOLTAR.

Es a' sárból fel emeli,
Ailapottyát fel magasztalván,
Fel-füleri végezetre,
A' uagy fejedelmek közzé,
Az ő népe közt hazájában,
5. Az aszszony szomorúságát,
Ő magtalansága miatt,
Boldog vigaságra fordítja,
Gyermekek annyává télszi,
Es szép fiakkal szereti,
Házát gyümölcse szaporítja.

CXIV. SOLTAR: C. M.

Hála-adása az Israel népének.

H
Ogy Israel ki-jött Egyiptomból,

Holott a' nép idegen nyelven ízól,

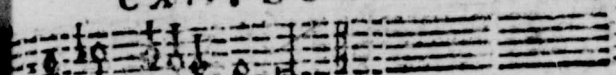

Meg tere Jakob Háza,

Júdát Isten magának izentete.

Az Israelk onzagul fel-vőve,

88

575/3
CXIV. SOLTAR. 325

Eő lön nekie U. a.

2. A' tenger ezt látván hátra álla,
Jordán víze félén fordula,
Mind hátra sietének,

3. A' hegyek szökdöstek mint a' kosok,
Es a' halmok mint az juh bárányok,
Magassan szökdösének.

3. Mi lelt téged tenger? mit térsz hátra?
Mi lelt téged Jordán? ki űz vízfíza?

Hogy el-szaladtz illy igen?
Mit szöktetek hegyek mint báránykák?
Esti halmok mint a' kis juhotskák,

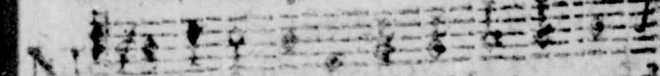
Miert szöktök illy főnyen?
4. Az Urnak haragos színe előtt,
Jakob Istene haragja előtt,

Mind e' föld meg rettennyen,
Ki a' kő-iziklát tó-vízzé télszi,
A' kemény követ vízzé eresztia,

Hatalmas erejében

CXV. SOLTAR. C. M.

Könyörgés a' meg szabadításért és vigasztalás a' halál és bánat ellen.

Nem nekünk kirá ne nekünk engedő
Hála

07

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.18.3./

326 CXV. SOLTAR.

Hanem nevednek adgy ditsőséget,
Kegyes igazságod.
Mit tsúfolnának a' pogány népek,
Mondván: hol vagyon az ő Istenek,
Ki meg-mentené őket?

2. De a' mi Istenünk erejével,
Valamit akar mindent meg-mivel,
Mind mennyen és e' földön:
De sok bálványok a' pogányoknak,
Aranyból ezüstből tsináltattak,
Embereknek kezekben.
3. Szájok vagyon nékik de nē szólnak,
Szemek vagyon de semmit nem látnak,
Nints elevenség benne,
Fülök vagyon, de még-is nem hallnak,
Orrok is vagyon de nem szagolnak,
Szagot ők nem éreznek.
4. Kezek vagyon, de semmit nem fognak,

Lábok.

575/3
CXV. SOLTAR. 327

Lábok is vagyon még sem járhatnak,
Nem szólnak ő torkokkal.
Hasonlók ezekhez kik ezeket,
Tsinállják, és kik tisztelik őket,
Egyenlővek egymással.
* 5. De te Izrael Istenben bizzál,
és az Ur Istenhez ragaszkodgyál,
ő paisod tenéked:
Aronnak háza Istenben bizzál,
A' nagy Ur Istenhez ragaszkodgyál,
ő meg-segíthet téged.
6. Isten felők bizzatok Istenben,
Hidgyerek az ő segedelmeiben,
Bizzatok e' paisba:
Meg-emlélt az Ur mert szeret minket,
Es Izraelhez nyújtja kegyelmét,
Aron házat meg-áldgya.
7. ő meg-áld mind kitsinyt és mind na-
A' kik őtet felik mint Urokat, (gyot,
és kik szolgálya őtet:
Az Ur titeket bővön meg áldgyon,
Sok áldással meg szaporítson,
Es minden nemzettőket.
8. Meg-áld a' nagy Ur Isten titeket,
A' ki teremteté mennyet földet,
Minden szép ékességgel,
Az eget ő magának meg-tartya,

Föl-

328 CXVI. SOLTAR.

Földet ember fiainak adgya,
Hogy azt meg lakják szeliye!.

9. Senki téged Uram nem magasztal,
Sem ditsér, a' ki halállal meg-hal,
Es tétetika' sírben,
Mi annak okáért a' kik élünk,
Téged Ur Isten áldunk, ditsérünk,
Most és minden időben.

CXVI. SOLTAR. T. B. 74.

*Hála-adása Dávidnak a' meg-sza-
badulásáért.*

Az LXXIV. SOLTAR notájára.

Szeretem és áldom az Ur Istent,
Mert meg-halgatá az én beszédemet,
Könyörgésemre hajta kegyes fülét,
Kiert imádom őtet naponként.

2. Midőn az halál környűlvőn engem,
Es csak nem szörnyű közeleiben ejte,
Pokolnak kinnya engem rettegettete,
Nagy volt bánatom és nagy sérelmem.

3. Segítségül hívám az Ur nevet,
Tarts-meg lelkemet: s' ottan meg-segite,
Az Ur hű igaz, és nagy ő jó kedve,
Ő meg őrzi az egy-igýüket.

4. Mikor én nagy nyavalyában voltam,
Ottan meg-menté nyomorult életem:

575/3 CXVI. SOLTAR. 329

Légy izendőségben te azért én lelkem,
Átvári segedelmet felségének.

5. Te meg-mentel az haláltól engem,
Szemem sirástól, lábomat eséstől:
Az élők földén járok szünetlenül,
A' te színed előtt én Istenem.

6. Hitttem Istenben mikor így szóllék,
En szegény lelkem vala nagy inségben,
Es ezt mondám fejemmel tietségben:
Hiszem hazugok minden emberek.

7. Mit adgyak az Urnak jó-tétéért?
Az halá-adó pohárt én fel-vésem,
Es az Ur jó-teteményit hirdetem,
Szent nevet áldom segítségéért.

8. Fogadálom az egész nép előtt,
Hála-adással meg-adom nékie,
Az hiveknek halála (minden hidgye)
Drágalátos az Ur színe előtt.

9. Imádlak téged idvőzítőmet,
Ki engem választál szegény szolgádnak,
Ha lévén szolgáló leányodnak,
Fel-oldozád minden kötelimet.

10. Aldozom néked hála-adással,
Nevedet minden nép előtt hirdetem:
Es a' melly fogadál az előtt töttem,
Meg-állom minden előtt vigszággal.

11. A' te háznak ő pitvariban,

ES

Régi nyomtatványok, Opence-Zag.
/317.18.1./

330 CXVII. SOLTAR.
Es egész Jerusalemben ditsérlek:
Velem egygyütt az Urat ditsérjétek,
Mondgyatok Alleluját mindnyájan.

CXVII. SOLTAR. T. B. 127.
*Intése minden népeknek, hogy Istent ditsér-
jék a' Christus országában való bivatásán.*

Az Urat minden nemzetek,
Ditsérjétek minden népek,
Mert nagy az ő kegyelme,
Kit rajtuk meg-erősíté,
Es meg-marad igazsága,
Mind örökre Alleluja.

CXVIII. SOLTAR. C. M. 66. 98.
*Tanulság a' Dávid Királynak, és a' Chris-
tusnak országáról.*
Az LXVI. SOLT. notájára.

Adgya.

575/3
CXVIII. SOLTAR. 331

Adgyatok halálat az Urnak,
Mert nagy az ő kegyelme,
Es nagy volta szent irgalmanak,
Meg-marad most és örökké.
Izrael bátorsággal mondgyad,
Hogy meg-al kegyelmessége,
Irgalmas voltáról azt vallyad,
Hogy meg-marad mind örökké.
2. Mondgyad bizvást Aronnak háza,
Hogy az Urnak ő jó kedve.
Es meg-marad irgalmasága,
Most és örökkön örökké.
Isten. félok mondgyatok mostan,
Hogy az Urnak kegyelme,
Meg-marad ő tellyes voltában,
Ettől fogva mind örökké.
3. Az Urhoz én nagy inségemben,
Könyörögvén fel-kálték,
Es meg-halgata kérésemben,
Tőle segedelmet nyerek:
Az Ur Isten vagyon én velem,
Estőlem másóvá nem tér,
Hát kitől kellyen nekem félnem?
Mit ártson nekem az ember?
* 4. Jelen vagyon velem az Isten,
Es a' kik jómnak örülnek:
Meg-verem őket félen nézvén.

Az

Régi nyomtatványok, Opusce-Zay.
/317.18.3./

332 CXVIII. SOLTAR.

Az kik engemet gyűlölnék:

Sokkal jobb az Istenben bizni,
Hogy nem valamelly emberben,
Sokkal jobb benne reménleni,
Hogy nem a' fejedelmekben.

6. Környül vőttek a' pogányok,
De az Ur nevében bizom,
Es olly jóreménységben vagyok,
Hogy őket mind el-le-vágom.

Mint a' méhek környül-vőttek,
De őket el verem menten,
Vélek edgyütt oda lesz nevek,
Mint a' szűrtővíz a' tűzben.

6. Körös-környül-fogtak engemet,
Es kerengenek környülöttem,
De én reménlem Istenemet,
Hogy őket én mind el-vesztem,

Te ellenség én reám támadál,
Es meg-akarál ejteni,
De csak hejában munkálkodál,
Mert életemet Isten őrzi.

7. Az Ur énnékem erőfőgém,
Es én ő róla éneklek,
Tsak ő énnékem segedelmem,
Es én ő benne reménlek.

Az hivek vigan énekelnek,
Az ő hájlekokban széllyel,

mert

575/3
CXVIII. SOLTAR, 333

Mert job-keze az Ur Istennek,
Nagy erős dolgokat mivel.

8. Az Ur meg-mutattyá hatalmát,
Job-karját ha fel-emeli,
Estselekedik nagy dolgokat,
Kiket nyilván kész ditsérni,

En ellenségim meg-érsétek,
Hogy az én dolgom illyetén,
Hogy én meg nem halok, de élek,
Az Ur dolgait hirdetvén.

9. Az Ur meg-bántete engemet,
Es igen meg-oltorozta,
De nem akará el-vesztemet,
Es az halálnak nem ada.

Nyírsátok meg azért kapuit,
Az igazság templomának,
Hogy bé-menvén nagy ditsősségit,
Ditsérhessem e' nagy Urnak.

10. Mert tsak ez kapuja az Urnak,
Kinn az hivek el bé-mennek,
Kik föl-nyittatnak tsak azoknak,
Az kik igazságban élnek.

Ditsérlek teged énekekben,
Hogy engemet meg-alázál,
De ímért föld-vővel kegyessen,
Es engem meg-szabadítál.

11. Ez kő a' kit az ház-éppítők,
Itél-

334 CXVIII. SOLTAR. 7

Itéltek meg-vertendők,
Az éppületben ugy helyhetők,
Feje lőn a' szegelernek.

Ez pedig az Ur Istentől lőtt,
A' ki ezt igyen rendelte,
Ez dolognak szemeink előtt,
Tudálatos hoszsa vége.

12. Ez jeles napot ő magának,
Készítette az Ur Isten,
Azért ez nap jelen voltának,
Vigadgyunk, minden örvendgyen,
Uram kérlek hogy meg-örizzed,
Ez te királyodat mostan,
Birjad és szerentséisé tegyed,
Mindennémű dolgaiban.

13. Aldott a' ki az Ur nevében,
El-jöve nagy ditsősséggel,
Aldunk ditsérünk egyetemben,
Az Urnak háza-népével.

Erős az Isten a' ki minket,
Igyen meg-világosíta,
A' föl áldozandó ökrőket,
Kössék az oltár szarvára.

14. Te vagy az én erős Istenem,
Téged örökké tisztellek,
Te vagy jó Istenem éhnekem,
Kit én szüntelen ditsérek.

Adgy

575/3
CXIX. SOLTAR. 335

Adgyatok hálát ez nagy Urnak,
Mert nagy az ő kegyelése,
S nagy vóka szent irgalmának,
Meg-marad most és örökké.

CXIX. SOLTAR. T. B.
Huevény az Istennék a' Sz. Irásban fogá
laltatott igéjéről, és Sz. törvényéről.

Aleph. 1.

Zolly emberek nyilván boldogok,

A' kik igazsággal járnak étekben,

Isten törvényére vagyon gondgyok,

Es a' szerent élnek minden időben,

A' kik izent bizonysgit meg őrzik,

Es az Istent szivek szerent keresik.

Boldogok azok is mondom nyilván,

kik h. miságot nem tselekelznek,

mindenkor az Ur útában,

Jár.

Régi nyomatványok, Opouice-Zag.
/317.18.3./

334 CXVIII. SOLTAR.

Itéltek meg-vetendőnek,
Az éppületben úgy helyhetők,
Feje lőn a' szegeletnek.

Ez pedig az Ur Istentől lőtt,
A' ki ezt igyen rendelte,
Ez dolognak szemünk előtt,
Tsudálatos hoszfa vége.

12. Ez jeles napot ő magának,
Készítette az Ur Isten,
Azért ez nap jelen voltának,
Vigadgyunk, minden örveendgyen,
Uram kérlek hogy meg-örizzed,
Ez te királyodat mostan,
Birjad és szerentséssé tegyed,
Mindennémű dolgaiban.

13. Aldott a' ki az Ur nevében,
El-jöve nagy ditsősséggel,
Aldunk ditsérünk egyetemben,
Az Urnak háza-népével.

Erős az Isten a' ki minket,
Igyen meg-világosíta,
A' föl áldozandó ökrőket,
Kössék az oltár szarvára.

14. Te vagy az én erős Istenem,
Téged örökké tisztellek,
Te vagy jó Istenem énnékem,
Kit én szüntelen ditsérek.

Adgya.

575/3
CXIX SOLTAR. 335

Adgyatok halát ez nagy Urnak,
Mert nagy az ő kegyelisége,
Es nagy vóka szent irgalmának,
Meg-marad most és örökké.

CXIX. SOLTAR. T. B.

Tuenmány az Istennik a' Sz. Irásban fogá
laltatott igéjéről, és Sz. törvényéről.

Aleph. 1.

A Z olly emberek nyilván boldogok,
A' kik igazsággal járnak ételekben,
Isten törvényére vagyon gondgyok,
Es a' szerent élnek minden időben,
A' kik izent bizonyosagit meg őrzik,
Es az Istent szívek szerent keresik.
2. Boldogok azok is mondom nyilván,
Az kik hamisságot nem tselekeznek,
De mindenkor az Ur útában.

Jár.

336 CXIX. SOLTAR.

Járnak, és szent ártatlanságban élnek,
Meg-hadtad hogy parantsolatidat,
Jól meg őrizzük minden mondásidat,
3. Vajha én olly boldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a' te szent útaidban,
Es engedhetnék szent törvényednek,
Ha nézhetném törvényedet valóban,
Es azt szivemben bizonynal hinném,
Hog' soha semmi szegyenben ne esném,
4. Hálát adok néked tellyes szivből,
Hogy meg-tanítasz te ítéletidre,
Mellyek tiszták minden hiba nélkül,
Meg-tartom és gondó lesz törvényedre,
De kérlek téged oh én Istenem,
Hogy soha örökké ne hadgy-el engem.

Beth. 2.

5. **B**eszéld-meg mit tegyenek az iffiak,
Hog'ők élhesse nek fegyhetetlenül,
Szent igéd Izerént útokat szabják,
En téged kerestelek szüntelenül,
Kérlek Ur Isten tellyes szivemből,
Ne hadgy el-tévelyedné törvényedtől.
6. A' te igédet rejtem szivemben,
Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged,
De meg maradgyak te ősvényedben,
Minden dolgombá meg tartó törvényed
Aldott Isten taníts-meg engemet,

Hogy

CXIX. SOLTAR. 337

Hogy igazán értsem rendel-fédér.
7. Ítéletedet én ajakimmal,
Es a' te szádnak ő kegyes beszédét,
Elő-számálom hálá-adással,
Kötéfeddel vigasztalom szivemet,
Bizonyágidon őrvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.
8. Szüntelen gyönyörűségem nékem,
Vagy on tsaka a' te parantsolatidban,
Te útaidat gyakran emlitem,
Hogy meg ne essem valaha azokban,
Szent igáságodban minden kedvem,
Es a' te igédet el nem felejttem.

Gimel. 8.

CSelekedd ezt szolgáddal kegyessen,
Hogy én élhessek tovább e' világban
Es szent igédet meg-tartsam hiven,
En szemeimet nyisd-meg világostan,
Hogy a' te törvényed meg-tekintsem,
Es annak tsudait eszemben vegyem.
10. Midőn én e' földön járok kelek,
Nerejts el rólem parantsolatidat,
mert kívánság miatt el-espedek,
gen ohajtom szent igáságodat,
te ítéletedhez szivemben,
nagy kívánságom volt minden időben.
11. Uram a' kevélyeket meg-rontod,

P

Atkoz-

338 CXIX. SOLTAR.

Atkozrak és nagy büntetésre méltók,
A' kik meg-verik parantsolatod.
Forduljon el rolam ő gyalázattyok,
Kik azért gyaláznak te szolgádat,
Hogy meg-örzöm a' te bizonyságodat,
12. A' fejedelmek én reám törnek,
midőn őszve-gyűlnek, de a' te szolgád,
Szentségét nézi ítéletednek.
A' melly én szívemnek nagy örömet
Bizonyságid nekem vigaságim,
és minden dolgomban tanács adóim.

Daléb. 4.

13. **D**E lám a' porban hever életem,
mint ha majd vettetném a' kopor,
Ellesz-meg sz. igéd szerént engé. (soba)
midőn útaimat elő számlálván,
Föl-kialtek, ottan meg-segítek,
Taníts engem törvényedre jó kedvel,
14. Add értenem parantsolatidat,
és elmélkedem a' te tsudáidról,
és elmemben foglalom azokat,
Szívem keferűség miatt ki-buzdól,
Igéreted szerént segíts engem,
Hogy tőled ismét meg-erősíttessem,
15. Az hamis útról Uram téríts-el,
Törvényednek vezérly igaz útára,
Kinn ember járhat szép tsendességgel,

575/3
CXIX. SOLTAR. 339

utafs kegyessen szent igazságodra,
te ítéleted el-választom,
igazságodat szemem előtt tartom.
16. Bizonyságidra hajtom szívemet,
és életem azok szerént rendelem,
és ents-meg szégyen-vallástól engemet,
Ha meg-tartatik általad én szívem,
parantsolatidra lesz nagy gondom,
és vig-örömmel azokat meg-sutom,

He. 5.

17. **E**N Istenem taníts útaidra, (lyek,
Hog' sz. törvényedre gődot vilel-
és azokat meg tartsam mindenha,
adgy értelmet, igazgass Uram kérlek,
hogy törvényedre őrizzem hiven,
és meg tartsa mindenkor én szívemben.
18. Igazgass, vezérly hogy ne vétkezzem,
mutasd-meg parantsolatid ősvényét,
mert azokban igen gyönyörködöm,
Te rendelésedre hajtsad szívemet,
Nagy figyelmetes együgyűségben,
és engé ne hadgy esnem tsólvénységben,
19. Fordítsad-el az én szemeimet,
Hogy híjában-valókat ne nézzenek,
A' te útaidban éltes engemet,
szolgáddal láttasd szent igéretednek,
Bé-töltését, a' ki téged tisztel,

340 CXIX SOLTAR.

Es mindenkor fél alázatos szível.

20. Végy-el rólam minden gyalázatot,
A' kitől én igen félek, rettegek,
Jók a' te ösvényid, és azokat,
En meg-tanulni igen örvendezek,
Törvényedben gyönyörködik szívem,
Igasságodban éltes Uram engem.

Vau. 6.

21. Fordullyó hozzám Urá kegyelmed
Segedelmedet adgyad hog' láthass,
Igéretedből velem ezt tegyed, (Iam)
Hogy szajokat azoknak be-dughassam,
A' kik engemet gyaláznak szörnyen,
Mert bizom a' te szent igéretedben.

22. Igazigédet nevedd-el tőlem, (ban)
Hogy az mindenkor légyen az én szám,
Szerzésedben vagyon reménységem,
Te törvényed szívében foglalván,
Es azt meg-tartom én minden módon,
A' szerent élén most és mindenkoron.

23. Szüntelen járok én nagy örömmel,
Mert te parantsolatidat követem,
Szívem mindenkor azokra szemlél,
A' királyok előtt bizást beszéllem,
A' te bizonyágidat mellyektől,
Meg nem rettenek, nem félek szégyentől.

24. Gyönyörködöm a' te törvényedben

min-

CXIX SOLTAR.

341

Minden parantsolatidat szeretem,
Mindenek felett egész éltemben,
Az én kezeimet én fel emelem,
A' te kedves parantsolatidra,
Es én azokról beszéllek mindenha.

Zain. 7.

25. Gondold meg azt és jusson eszedbe,
A' mit szolgálának egyszer meg-
ő reménységet adván szívében, (igértél)
Mindén inességben vagyok bátor szível,
Mert a' te szent beszéded engemet,
Meg-tíjér, és el-vézi sérelmemet.

26. A' kevély népek tsúfolnak engem,
Es nevetnek, de nem gondolok vétek,
Hogy törvényedet azért meg-vetném,
De a' te ítéletedre tekintek,
Mellyeknek igazságát jól tudom,
Es magamat azokkal magasztalom.

27. Es miként az istentelen népek,
Kik el-szákadtak a' te törvényedtől,
Gondolatimnak nagy bűt szereznek,
Ázon képpen én a' te szerzésidről,
A' neklettem én nagy örömömben,
Az én bujdosásimnak minden helyén.

28. Sé ejel sem nappal meg né szünöm,
A' te nevedről gyakran emlekezni,
A' te parantsolatod keresöm,

P 3.

Fő.

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

342 CXIX. SOLTAR.

Fő képpen erre szoktam vágyakozni,
Minden előtt magamban el. izántam,
Hogy a' te törvényedre én meg-tartsam.

Heb. 8.

29 **H**iszem te vagy az én örökségem,
Tellyes erőmmel azért azon.
Hogy a' te igédre meg-örizzem, (izó)
A' te színed előtt szívűl könnyörgők,
Kegyelmezz-meg Ur Istenémnekem,
Mert szent ígéred vigasztal engem.

30. Jól meg gondolom az én útamat,
Hogy az jó útról el ne tévedgyem,
Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonyoságra lábaim téritem,
Igen hitek, nem késem semmit,
Hogy meg-tarthassam Sz. parantsolatid.

31. Meg-fosztottak az istentelenek,
El-pusztítottak, de mind-azon-által,
Tőlem törvényid nem felejtetnek,
Még éjjelkor fel-kelek vigasággal,
Es tégedet dicsérlek és áldlak,
Ítéletért szent igazságodnak.

32. Az oly népekhez adom magamat,
A' kik tégedet félnek és rád néznek,
Es meg-tartják parantsolatidat,
Búséggel te kegyelmességednek,
Tellyes e' világ, azért én Uram,

Szent

1317.117 (R)
575/3
CXIX. SOLTAR. 343

zent törvényedre tőled taníttassam.

Thet. 9.

33. **M**é szegény szolgálóval sok jót től,
Szent ígéred szerént meg-segitél,
Kin most is örvendek tellyes szívűl:
Taníts és áldgy engem jó értelemmel,
Engedd nékem szent ismérvedet,
Mert én igaznak tartom törvényed.

34. Minek-előtte meg-bűntettném,
Az igaz útat el-vétettem vala.

Most életem igédhez rendelem,
Nagy szorgalmatossággal nézek arra,
Uram jó kedvű vagy és irgalmas,
Azért szerzésedre engem oktas.

35. A' kevélyek roham hamisságot,
Kölnék, de én a' te szent törvényedre,
Meg-örizöm parantsolatidat,
Kövért az ő szívek és fel-dűllyet,
En pedig a' te szent törvényedben,
Gyönyörködöm én tellyes életemben.

36. Jöntra lőtt nékem hogy meg-alázál,
Hogy meg-tanulnám a' te törvényedre,
Kin igyekezem nagy ohajtással,
Atanyt, ezüstöt, és egyéb effélet,
Kit az emberek nagyra bősűlnek,
Törvényedhez képest tartok semminek.

P 4

370

344 CXIX. SOLTAR.

Isd. 10.

37 **K**Ezeidél formáltál engemet,
Taníts meg azért parantsolatid.
Hogy tudgyam törvényednek értelmét.
Es ezen indulnak nagy vigaságra,
Az Isten-felők látván e' dolgot.
Hogy igédben verem bizodalمامot.
38. Igaz vagy Uram ítéltedben,
Tudom hog' lenkit né büntetiz méltatlan.
Engem is méltán büntetiz ekképpen.
Kérlek tselekedgyed ezt irgalmadban.
Hogy én meg-vigasztaltassam megén.
Szolgádnak mondott ígéréted szerént.
39. Nagy irgalmadat mutasd meg nék.
Hogy ellyek, mert tsek a' te törvényedben.
Vagyon minden én gyönyörűségem,
A' kevélyek essenek szégyenséghen,
Kik engem hamis okkal terhelnék.
De én a' te törvényedről beszéllek.
40. Térjenek hozzám mostá mindenek.
Kik téged félnek törvényed szeretik,
Es a' te bizonyágidnak hisznek.
Tiszta én szívem, el nem tévelyedik,
De meg tartya parantsolatidot.
Hogy ne vallyak szégyent se gyalázatot.

Caph. 11.

41 **L**Elkem el-fogy nag' kívánságában,
Midőn várom a' te segedelmedet.

CXIX. SOLTAR.

345

izván igédnek fogadásában.
Ugyan el-fárasztom az én szememet,
Hogy várakozás miatt így szólván,
Kor vigasztalíz meg engem valóban.
42. Noha én csak nem hasonló vagyok,
Tűstön el-aszott száraz tömlőhöz,
Szerezidre még is gondot tartok,
Miglen kell várnom, míg le látz igyemhez?
Mig hallaszod-el teletedet?
Es ha büntetéd-meg ellenségit?
43. A' kevélyek, kik szent törvényedet,
Meg-vetik, titkon nekem vermet ásnak,
De ha tekintyűk szent szerzésidet,
Minden parantsolatid jók igazak,
Nagy méltatlanul kergetnek engem,
Tarts meg azért és légy én segedelmem.
44. Csak nem el-vesztének ők engemet,
Es majd ugyan el-törlenek e' földről,
Még sem hagyom el szent törvényedet,
Tarts meg életemet kegyeliségedből,
Hogy meg tartsam felseged kőrést,
Es meg őrizzem szádnak bizonyágit.

Lámed. 12.

45. **M**ind örökké Uram a' te igéd,
Meg ál és meg tart a' magas menő.
Azonképpen Isteni hitűséged. (nyegben)
Meg-marad örökké minden időben.

P 9

MANE

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

1317.117 (R)
575/3

346 CXIX. SOLTAR.

Mint az álló föld kit te fundáltál,
Ki az ő helyében mindenkor meg-áll.

46 Mind ma és mind örökké meg-áll.
A'miket te rend szerént teremtetted, (nak
és tenéked mindenek szolgálnak,

Hogy ha magamat a' te törvényeddel,
Nem vigasztaltam volna már régen,

El-veszttem volna én nagy inségemben,
47 Nem felejttem el szent törvényed

és gondot tartok parantsolatidra,
mert te azokban éltet engemet,

Tekénts Uram kegyelmessen szolgádra,
Légy segítségem, mert tiéd vagyok,

és törvényednek ösvényére vágyok.
48. Az istentelenek reám tiukon,

Inselkednek és törnek életemre,
En elmélkedem bizonyságodon,

Es minden dolgot ha meg nézek végre,
Látom hogy mindenek el-múlándók,

De a' te törvényid meg-maradandók.
Mem. 13. (hez)

49 Nagy szerelmé vagy törvényed.
Mellyről naponként örömet be-

mert ez neké vig örömet szerez, (szellek)
Te parantsolatid böltsébbé télsz nek,

Engemet minden ellenségimnél,
Mert örökké tőlem nem távoznak-el.

50. Tu-

CXIX SOLTAR. 347

50. Tudós vagyok én tanítóimnál,
A' mellyeket nagy böltsnek tart minden,

Mert bizonyságod elmémben meg áll,
Még a' véneknél is böltsébb vagyok én,

Mert törvényed szemem előtt tartom,
Es elmémet arról el nem fordítom.

51. Minden hamisítat el kerülök,
Hog' lábom ne járjon gonosz törvényen

Igéd meg-tartásának örülök;
Itéletedet tekintem szüntelen,

Azoktól soha el nem távozom,
Kik által én te tőled tanítatom.

52. A' te beszéded ékes és drága,
Még a' méznél is édesb az én szamban,

Ki-mondhatatlan gyönyörű volta,
Igédben van böltseségem fundálván,

Böltseségemet abban keresem,
Az hamiságnak ösvényét gyűlölöm.

Nun. 14.

53 **O**Ránként fáklám nekem sz igéd,
Mely világot tart nekem útaimbá

Hogy egyenellen járjam ösvényed,
Az mel yen én járhatok bátorságban,

Meg-esküszöm neked és meg-állom,
Hogy igazságodnak jussát meg-tartom,

54. Földte igen meg nyomorodtan,
Enyhíts meg és vegy tel engem immetlen

P 6

Az

348 CXIX. SOLLAR.

Az mint nekem meg-igérted Uram,
Az áldozat kit szájam neked téfzen,
Kérlek hogy legyen kedves te nálád,
Es ítéletedet tudtomra adgyad.

55 Halalos veszélyben forog lelkem,
Ugy hog' markomban hordozó éltemen,
Szent törvényedet még sem felejttem,
Az hitlenek, kik gyalázzák nevedet,
Tört vetnek nekem mindenütt széllyed,
Szent szerzésidől még sem távozo-m-el.

56. Bizonyosságodat örökül bírom,
Es azokat tartom drága kintsemnek.
Azokban lesz minden vigaságom,
Szivemet hajloma' te törvényednek,
Meg-tartására minden időben,
Es azokat meg-örzöm mind végiglen.

Samech. 15.

57. Színdőssén gyűlölöm azokat,
A' kik mindékor tsak gonoszt gon-
De szertelen parantsolatidat, (dolnak)
Estsak tágedet tartlak oltalmamnak,
Igeretedben van reménységem,
A' te szent igéd meg-vigasztal engem.

58. Gonosz tévők mennyetek-el tőlem,
Mert en azt mind meg akarom tartani,
A' mit az Isten pasantsol nekem,
Igedszerént fiels engem táplálni,

Hogy

575/3
CXIX. SOLTAR. 349

Hogy élhessek segits-meg Ur Isten,
Ne szégyenüllyek meg reménységemben.

59. Legy gyámolom, adgy jó egesseget,
Ugy léfzen énnékem kedves törvényed,
Abban keresem én örömömet.

Az öllyakat te mind a' földhöz vered,
Kik el-hajlanak igazságotul,
Es minden dolgokban járnak álnokul.

60. Gonoszokatte el vertz a' földről,
Mint a' lilakot vagy értanek szemetet,
Bizonyosságodat szeretem szivből,

Szivem felelmében előted reszket,
Testem el epadt nagy reitegesben,
A' te kemény ítéletedre nézven.

Sim. 16.

61. Pörpatvar nintsen neké kedvemben,
Igaz ítéletet teszek mindennek,

Ne adgy azért azoknak kezekben,
A' kik engemet szűmelen kegernek,
Szolgádat minden jora vezérlyed,
Es a' kevelyek ellen védelmezzed.

62. Az én szemeim el-fogyatkoztak,
Ugy nézik és várják fegedelmedet,
Igednek igazságát ohajyák.

Ne késsél Uram segits-meg engemet,
Szegény szolgáddal tegy kegy-lmesse,
Tanits igédre oktaist törvényedben.

P 7

63.

350 CXIX. SOLTAR.

63. Szolgád vagyok adgy értelmet nek,
Hogy érthessem a' te bizonyságodat,
Es jó értelemben gyönyörködgyem,
Ideje Uram hogy láttasd dolgodat,
Mert nints már helye az igazságnak,
A' te törvényid mind hátra hagyatnak,
64. Azért a' te parantsolatidat,
A' tiszta aranynál inkább szeretem,
Mind nnél fellyebb tartom azokat,
Ekeimet azok szerént rendelem,
Mert igaznak tartom minden-képpen,
Az hamis öfvényt gyűlölöm erőssen.

Ps. 17.

(kal)

65. **R**akvák bizonyságid nagy tudak,
Hogy azért meg-tarhaslam én szí-
Azon igyekezem buzgósággal, (vembem)
A' te igédet kik vészik eszekben,
Setét sziveket meg-világosít,
Edgyügyűeket böltseségre tanít.
66. Föl-foházkodó gyakran én száma,
Mert én azt nagy szívél szerént kívánom,
Hogy törvényedet értsem bizonynyal,
Tekints reám, színedet engedd látnom,
Irga mazz nekem, lám nagy jó kedved,
Azokhoz a' kik szeretik szent neved.

67. Szent igédben vezérlyed útamat,
Es őrizz-meg engem az hamisságtul,

Hogy

575/3
CXIX. SOLTAR. 351

Hogy rajtam ne végyen hatalmat,
Ments-meg a' népnek nyomorgatásátul,
Hogy örömmel törvényedet nézzem,
Es parantsolatidat meg-őrizzem.
68. Világosítsd ortzádat szolgádon,
Es taníts meg hogy én jól meg-gondol-
Szerzésed engem mire tanítson, (Iyam,
Könyvul atálom szememből ki-folyam,
Mint a' patak, azért hogy a' népek,
Börsületet nem télsznek törvényednek.

Zede. 18.

69. **S**umma szerént Uram te vagy igaz
Mindennémű te tselekedetedben,
Itéletednek igazsága nagy,
Igazságodat vehetik eszekben,
Bizonyságidat a' kik meg-nézik,
Es parantsolatidat meg-őrizik.

70. Meg-ól a' bú nagy indulatomban,
Midőntekintem a' te szent igédet,
Hogy az ellenség tsúfol ya bátran,
Es el-felejt minden belzedidet,
A' te szent igéd igen szép tiszta,
Szolgád azért szereti és meg tartya.

71. En kitsiny és meg-vettetett vagyok
De még sem felejttem-el törvényedet,
Sőt mindenütt arra gondot tartok,
Szent igazságidnak nem lattyák végét,

Mert

352 CXIX. SOLTAR.

Mert ők mind örökké meg-maradnak,
Törvényed törvénye az igazságnak.

72. En kergettetem, vagyok inségben,
De nem gondolva semmi nyavalyámal
Gyönyörködöm a' te törvényedben,
A' te igazságod örökké meg áll,
Melyet nekem jelents-meg kegyessen,
Es bátoraságos létez-eletemben.

Coph. 10.

73. **T**Ellyes szivből hozzád esedezem,
Uram halgass meg engé kegyel.
Hogy rendelésidet meg-örizzé, (mellén)
Kérlek szabadíts meg engem Ur Isten,
Es leg ottan igyekezem azon,
Hogy bizonyság d meg tartsa jó módon.

74. Gyakorta réggel virratta előtt,
Te hozzád könyörgésemben kiáltok,
Igédben vetvén reménységemöt,
Előbb hogy nem el mennek a' virrasztók
Az én szemeim vigyáznak, néznek,
Es a' te szent igédre el mélnednek.

75. Kegyelességedet hadd meg beszéljem
Tarts meg életemet igazságodból,
Hadd vidámullyon meg az én szivem,
Mert a' sok hűtlen nép reám tudul,
Es engem szentelen lanyargatnak,
De a' te törvényedről távol vadnak.

76. D

575/3
CXIX. SOLTAR. 353

76. Dete én hozzád Uram közel vagy,
Es benned bizom én minden időben,
Szent törvényidnek igazsága nagy,
Bizonyságid fundáltatok ekképpen,
Hogy örökké meg-maradnak tudom,
Es jól értem azért nyilván ki-mondom.

Refch. 20.

77. **V**Édd eszedbe én nagy inségemet,
Es én nyavalyámból szabadíts-
Mert nem felejtsem el törvényed, (meg)
Fogadd fel igyemet, és védelmezz meg
Meg tekintvén szent ígéreted,
Az halál ellen tarts meg életemet.

78. A' gonoszoktól (mindé meg hídgye)
Segítség és idősség távol vagyon,
Mert ők nem néznek szent szerzésidre,
Sz. irgalmaságod nagy mindenkoron,
Uram tarts meg engemet hogy éliyek,
Igazsága szerént itéletednek.

79. Bizonyságidat én nem hagyom el,
Noha én reám nagy sok népek törnek,
Kik gyűlölnék és kergetnek szellyel,
Oh mely szerelmes ez az én szivem nek,
Hogy ellenségi az igazságnak,
A' te igéddel semmit nem gondolnak.

80. Parantsolatidat én ízeretem,
Es soha el nem távozom azoktól.

Ke-

354 CXIX. SOLTAR.

Kegyelségedből tarts-még életem,
Te igaz belzésed mindent fellyűt mül,
Szent itéleti igazságodnak,
Mostan és mind örökké meg maradnak.

Schin. 21.

81. Ű Znek kergetnek a' fedelmek,
Noha semmit senkinek né vétettem,

Szent igédől szívemben rettegok,
De igéretedben örvendez lellem,
Mint a' ki talál nagy gazdag prédár,
Avagy mint a' ki nyer sok drága marhát.

82. Az hazugságot igen gyűlölöm,
Semmit e' földön inkább nem utálok,
De a' tetörvényedet szeretem.

Igazságodon oly igen vigadok,
Es meg-gondolván itéletedet,
Naponként hétszer ditsérlek tégedet.

83. Nagybékeségek vagyon azoknak,
A' kik szeretik a' te törvényedet,
Semmi vesztélyben ők nem akadnak,

Várom Uram a' te idvősségedet,
Abban forgatom minden gondomat,
Hogy tselekedgyem parantsolatidat.

84. Bizonyágidra gondot tart lellem,
Mert én oly igen szeretem azokat,
Es én csak azokban gyönyörködöm,

Biznyságidban gyakorlom magamat.

Elő

1317.117.18.3.
575/3
CXIX. SOLTAR. 355

Előtted vagyon minden életem,
Niutsen el-rejtve róled én ötvényem.

Ihán. 22.

85. Zongó kiáltáom jusson hozzád,
Es igazságodat adgyad értertem,

A' mint szent igédben fel-fogadtad,
Jusson eszedben én esedezésem,
Szabadíts-meg minden inségemből,
A' te régentől szent igéretedből.

86. Ha én meg-tanulom szerzésedet,
Az én ajakimmal ditsérlek téged,

Nyelvem hirdeti te szent igédet,
Mert minden törvényed és igéreted,
Merő hűség és tiszta igazság,
Kiben nemi találatik semmi hűség.

87. Ments-meg Urá engem kezeiddel,
Es légy erősfegedelmem énnékem,
Mert törvényedet szeretem szível,
Idvőzítésedet várom Istenem,

Kiben vetettem reménségemet,
Mert igen kedvellem Sz. törvényedet.

88. Eltét csak azért kívánnya lellem,
Hogy ő tégedet Uram ditsérhesen,

Itéleted legyen segítségem,
Mint egy elveszett juh úgy bujdosom én

Uram kerels meg engem szolgálodat,
S' nem felejttem el parantsolatidat.

CXX.

Régi nyomtatványok, Opolice-Zay.
/317.16.3./

356 CXX. SOLTAR.

CXX. SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak rágalmaizoi ellen

E N az Ur Istenhez kiálték,

Mikor on nagy inségben valek,

Es bé nem dugá az ő fület,

Uram halgald-meg kéréfemet,

A' népeknek hazug szájoktul,

Hamis nyelvek gyalázattyatul,

Eletemet ez veszélyöl,

Tarts meg kegyelmességedöl.

2. Vallyon a' te tsél-tsapo nyelved,

Mitsoda harsznod ad teneked?

De minémü jó dolgot tehet,

Hazul

CXX. SOLTAR.

357

zudozásával mit nyerhet?

ntén mint a' nyíl a' kéz ivben,

a' vitéz meg-von kezében,

melly éget olly sebessen,

nt tűz a' fenyő tövisben,

Oh melly igen nehéz énnékem,

iti lakásom és életem,

Mefechitak sátorában,

Kedáritak hajlekában,

ezen olly igen kefergek,

ogy kik békeséget gyűlöinek,

oknál kell soká laknom,

k között nagy én bánatom,

En mind tsak békeséget szoltam,

aborgástul mag-mat ottam,

ez nem tettzik ő nekik,

sak had és hartz kell ő kedyeknek.

CXXI SOLTAR. T. B.

Tanulság az Istennek oltalmáról.

Zemem az hegyekre verán,

ert fel yül vannak ő, Mindé segedelmé

Itten az én remenségem,

Ki az

358 CXXI. SOLTAR.

Ki az eget formálta, Es a földet alkotta,

2. Lábod botlani nem hadgya,
Esa'ki rád vigyáz, Nem szűnyadozik az,
Izraelt hozzá fogadgya,
Mert az né aluszik el, De rájok gondor.

3. Az Ur téged meg-őrizzen. (vise),
Kezét rád terjesztvén, Arnyékkal be fed.
Hogy a' nap ő hévségében, (gyen),
Néked ne ártso éjel. A' hold az ő fényével.

4. Az Ur őrizze örökké,
Lelkedet esettől, Mentse meg veszélytől,
Az Ur hiven meg-őrizzé,
A' te ki-menésedet, Este bé-jövésedet.

CXXII. SOLTAR, T.B.
Tannság az Isteni szolgálattól, és a' világi
gubernálásról.

Ó Rülők az én szívemben,

Ez kíváncsú hirt halván,

Hogy mi bé-megyünk ez után,

575/3
CXXII. SOLTAR. 359

Az Isten Jaho helyében:

Jerusalem kapuiiban.

Mi lábaink. I meg-alván,

Az Jerusalem jö meg-épült,

Sok ékes épületekkel.

Holott szép polgári rendel,

Minden. fele nemzet egyben. gyült.

2. Az Urnak minden nemzete,
Mint meg hadta Izraelnek,
Gyűllyenek Jerusalembe,
Es ott az Isten ditzirjek.
A' székek ott tetetnek fel,
Kiken Dávid háza itél,
Es ott az igazság lakozik,
Kerjetez jót e' várasnak.

Béke:

Régi nyomtatványok, Opusce-Zey.
/317.18.3./

360 CXXII. SOLTAR.

Bekesség legyen azoknak,
Kik e' varott tisztán szeretik.

3. Legyen té kö-falaidban,
Tsendesség és jó bekesség,
A' község közt egyenlőség,
Jó szerentse házaiddban,
Az én atyám-fiaiért,
Es ott lakó feleimért,
Adgyon Isten jó bekéséget,
Szentségeért én ez helynek,
Melly szerzetett az Istennek,
Minden jót kívánok tenéked.

CXXIII. SOLTAR. T. B.

*Könyörgése az Izrael népének a' meg-
szabadításért.*

T E hozzád Izsaiámet Ur Isten,
Emelem az éghen.
Mint szolgának szemei nyitva vadnak,
Es az Urra vigyaznak.

Mint

575/3
CXXIII. SOLTAR. 361

Mint szolgáló leány ő aszfzonyára,
Tekint minden orába,
Ugy néznek szemeink az Istenre,
Es ő kegyelmére.

2. Kegyelmezz Uram kegyelmezz né-
Mert nincs bűnsületünk, (künk,
Minden olly szertelenül gyaláz minket,
Kinél fellyebb nem lehet:
Kevély népek minket szörnyé nevetnek,
Rajtunk tűfságot űznek,
Negédes szókkal úgy nevettegünk,
Kikkel el-tölt lelkünk,

CXXIV. SOLTAR. T. B.

Hála-adás az meg-szabadításért.

A Z Izrael ezt nyilván mondhattya:
Ha az Isten nem lőtt volna vejjünk,

Ha

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.12.3./

1317.117.18
575/3

362 CXXIV. SOLTAR.

Ha ő nem leiz vala segítségünk.
Midőn az embereknek lakaga,
Kegyelenül ramada el enünk.

2. El-nyelnek vala őkelevenen,
Ugy reánk gerjedt vala haragiok,
Minket teliyességgel a' nagy habok,
Vizzel el-buritnak vala szörnyen.
Ránk omlanak vala nagy patakok.

3. A' nagy ár-viz reánk rohan vala,
Es el-nyeli vala életünket,
Dúséret Istennek hogy ő minket,
Az ő fogoktól meg szabadita,
Hogy ők meg ne önnének bennünk.

4. Miképpen el-fzalad a' madarka,
A' madarász töriből akképpen,
Meg szabadulánk a' tört el szegvén,
Mert életünknek az Ur oltalma,
Ki mennyet földet teremte böltsen.

CXXV. SOLTAR. T. B.
Tanulság az Istennek oltalmáról.

CXXV. SOLTAR. 363

Z kik bi-nak az Ur Istenben,
Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek-el,

Se minemű veszedelemben:

Mint a' Sion hegye meg-álnak,
Nem ingadoznak.

2. Esmint a' nagy Jerusalemet,
egyek környül vőtek,
nagy kerítések,
akképpen Isten az ő népét,
s ő hiveit környül-vélzi,
s meg-őrizi.

3. Mert az ővéit ő nem hadgya,
az hamis kezében,
s semmi inségben,
hogy ki ki ő magát meg-ojja,
hogy az hitlen népekkel egybe,
A' e' effek bűnbe.

Q2

4.

364 CXXVI. SOLTAR.

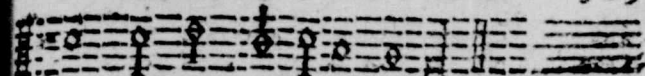
4. Jelen vagyok az jó szívűkkel,
De az hitetleneket,
Es ő ölvényeket,
El hagyaa' gonosz tévőkkel,
De Izraelnek békeséget,
Ad tsendességet.

CXXVI. SOLTAR. T. B.

*Hála-adás a' Babyloniai fogságból való
meg. szabadulásért.*

Mikor a' Siont az Isten,
Fogságból ki-hozá hiven,
Ugy mentünk mint egy álomban,
Vig neverség volt szájunkban,
Ditsekedtünk a' mi nyelvünkkel,
Es énekletünk nagy örömmel,
A' pogány közt minden mondta:

CXXVI. SOLTAR. 365

Ez nyilván az Isten dolga.

2. Az Ur mutatá hatalmát,
Mi velünk tön nagy tsudákat,
Azért őt ditsérjük itten,
Örvendezzünk sziveinkben.

Hozd-ki Ur Isten a' többit-is,
Vesd véget ő fogságoknak-is,
Mint az erős zúgó széllel,
Mind a' föld meg. szárad széllyel.

3. A' kik nagy köny-hullatással,
Buzát vetnek nagy bánattal,
Aratáskor azok széllyel,
Aratnak nagy vig örömmel,
Sirva mennek-ki a' vetésre,
A' magot hintik keseregve,
De az jó kévéket osztán,
Bé-hordgyák nagy vigaságban.

CXXVII. SOLTAR. T. B. 117

*Tanulmány a' házi és községi gondviselésről.
Az CXVII. SOLTAR notájára.*

Hogy ha ember házat éppét,
Isten segedelme nélkül,
Ott a' munka héjában kél,
Ha Isten nem őrti népét,
Es a' várost meg nem oja,

365 CXXVII. SOLTAR.

Az őrzőknek semmi haszna.

2. Hejában keltek-fel reggel,
Nagy későn fekünni menven,
Alig élték a' kenyérben,
Kit kerestek verjétekkel,
Holott kit az Isten szeret,
Annak könnyen ad eleget.

3. A' kinek gyermekei vadnak,
Szép ajándékkal látatik,
Melly az Istent dicsőítik:
Kedves áldása az Urnak,
A' ki láthatja magzatit,
Annak méhének gyümölsit.

4. Oh melly drága adományok!
Hogy ezilgy apro gyermekek,
Ekesen fel-nevekednek:
Esők színtén olyaténok,
Mint a' nyílak a' kéz. ivben,
Az erős vitéz kezében.

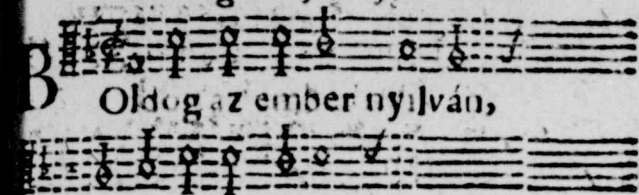
5. Nyilván boldognak mondatik,
Ki bővölködik azokkal,
Rakva ő tegze nyílakkal:
Szégyen ő rajtok nem esik,
Ha ellenség a' kapuban,
Bé idezi vadolásban.

CXXVIII

CXXVIII. SOLTAR. 367

CXXVIII. SOLTAR. CL. M.

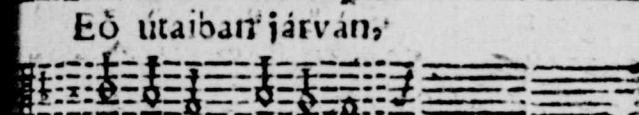
Tanulmány az Isteni sekelemről

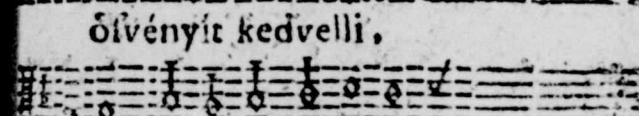
Oldog az ember nyilván,

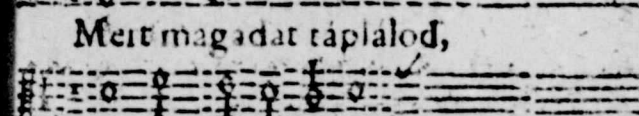
Ki az Istent félt,

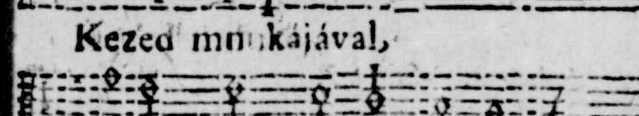
Eő útiban járván,

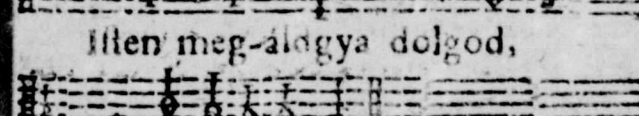
Övényt kedvelli,

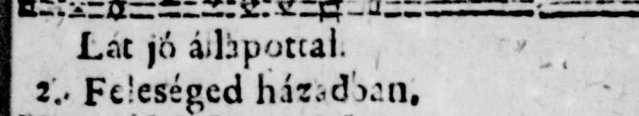
Mert magadat táplálsz,

Kezed munkájával,

Isten meg-áldgya dolgod,

Lát jó állpottal.

2. Feleséged házában,

Mint a' szőlő vesztő,

Gyümölsőt szépet hozván,

Ha el-jő az idő:

Q4

Meg.

Régi nyomtatványok, Opence-Zag.
/317.16.3./

368 CXXVIII. SOLTAR.

Meg-látod gyermekidöt,
Te asztalod környűl,
Rendel mint olaj veszfűt,
Kikben szived őrl.

3. Ez igen szép ajándék,
Kit az Isten enged,
Az ő benne hívőknek,
A' kiket ő Izeret:
Ő meg áldgya élcedet,
A' Sion hegyéről,
Sok jóval lát tégedet,
A' Jerusalemből.

4. Es végre meg-látod,
Fiadnak fiait,
Izzel ek tsudálad,
Nagy szép békeségit.

CXXIX. SOLTAR. T. B.

Dittiro: az Istennek a' meg-szabadításán

E N ifjúságomtól fogva engem,
Sanyargattak mondhattya az Izrael,

Régtől fogva lok but töttek nekem.
Még

575/3
CXXIX. SOLTAR. 369

Még sem fogyathattak el tellyességgel.

2. Keresztül széllyel az én hátamat,
Meg-szántották és meg-szaggatták szőre
Tontanak rajta nagy barázdákat, (nyen.
Ugy hogy testembé semmi éptag nintsen.

3. De az igazságnak jó Istene.
El-szaggatá az ellenség kötelet,
Kik irégykednek Sion hegyére,
Nagy szégyenség térítse hátra őket.

4. Mint az hitván fű ollyak legyenek,
A' melly szokott nőni az eszterhákön,
El az minek-előtte ki-nyőnek,
A' kiből nintsen sohol semmi haszon.

5. Kinn az arató nem talál annyét.
Hogy egy marokkal valót arathatna,
Nem hogy köthetne valami kévét,
A' kit ember őlében szorithatna.

6. Es a' kik ott el-meinek ne mondgyák,
A' kegyes Isten áldgyon-meg titeket,
Aratástok legyenek szaporák,
Az Ur nevében áldunk benneteket.

CXXX. SOLTAR. C. M.

Könyörgés a' bűnnel meg-bossánattáért

Q

Te

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.16.3./

370 CXXX. SOLTAR.

T E hozzád te'lyes szivból,

Kiáltok szüntelen,

Ez siralmas mélységből,

Halgass-meg Ur Isten,

Nyisd-meg te füléidet,

Midőn téged hivlak,

Tekints-meg én igyemet,

Mert régen ohajtlak.

2. Ha Uram bűnünk szerént,
Minket büntetnél meg,
Uram e' világ szerént,
Ki alhatna ugy meg?
De a' te irgalmad nagy,
A' téged felökön.

575/3
CXXXI. SOLTAR. 371

Es te engedelmes vagy,
Hogy dicsérjen minden.

3. Ennékem reménségem,
Vagyon tsak Istenben,
Es bizik az én szivem,
Ő szent igéjében:

En lelkem erős hittel,
Az Urat ohajtya,
Mint a' virrasztó éjjel,
A' virrattát várja.

4. Izrael az Istenben,
Veld reménségedet,
Mert szent irgalma bőven,
Nagy melzise ki-tergett,
Ő segítő mindenben,
Hivein könyörű,
Az Izraelt kegyessen,
Ki menti bűneiből.

CXXXI. SOLTAR. C. M. 100.142.

Tanulmány az alázatosságról.

Az C. SOLT. notájára.

V Rám nem űz nagyra szivem,
Szemem nem hanyom magassan,
Nem leledzem oly dolgokban,
Kik te'lyül halladnak engem;

2. Ha ki nem vettem szivemből,

Q6

min-

372 CXXXII. SOLTAR.

Minden-nemű kevelységet,
Mint midőn a' kis gyermeket,
El-fogják annya tejétől.

3. Hogy ha ollyanná nem lőttem,
Mint az edgyűgyű. kis gyermek.
Kit a' tsets mőlől el-veznek,
Bár ne kegyelmezz. meg nekem..

4. Izrael az Ur Istenben,
Veszed minden remenséged,
Meg tartódnak ötet hidgyed,
Mostan és minden időben..

CXXXII. SOLTAR. T.B.

*Könyörgés az Istennek jelen létejért a' Jeru-
salem-i Isteni szolgálatban, és községi
igazgatásban.*

E Mlekezz. I. meg Ur Isten,
Dávidról és inségeről,
Ki néked meg-eskütt szivből,
Es fogadást tett hívrégben.

Az

CXXXII. SOLTAR. 373

Az Urnak kit Jákob tisztel.

2. Ezt (ugy-mond) én fogadom,
Hogy bé nem megyek házamban,
Sem le nem fekszem ágyamban,
Szemeimet bé sem hunyom,
Minden álmom hátra hagyván.

3. Nyugalimam addig nem leszen,
Miglen helyet nem keresek,
Az Jákob nagy Istenének,
Holott sátot szerzek szépen,
Hol ditsősége lakozzék.

4. Imé ezt nyilván hallottuk,
Hogy az Ephratához néked,
Kiváltképpen vagyon kedved:
A' helyet mi meg-találtuk,
A' mezőn az erdő meller..

5. Mi fel-megyünk e' szent helyre,
Es te sámoly széked előtt,
Meg-hajtyuk a' mi térdünköt,
Uram kelly. fel. jőj-el ide,
Erőd ládájával edgyütt.

6. Igazságnak ruhájában,
Papjaid fel öltözzenek,
Engedgy örömet szentidnek,
Kenőtidet tarts-meg bátran.

Q7

Az

374 CXXXII. SOLTAR.

Az Dávid néked kellesek.

7. Az Dávidnak az Ur Isten,
Meg-esküött mint szolgájának,
Es ő bizvást hihet annak:
Ima'te nemzetedből én,
Szekedre királyt állatok.

8. Es oltán a'te gyermekid,
Meg-tartják én kötőfemet,
Es bizonyság tetelimet,
Es örökké a'tesz ked,
Meg-ülk mint örökjőket.

9. Merta' Siont az Ur Isten,
Választá lakó helyének,
Mondván: ez hely keli kedvemnek,
Itt lakom minden időben,
Ez helye tsendőségemnek.

10. En őket meg elégitem,
Kenyért adok a'tzegénynek,
Ruhájában idvőllégnek,
Papjait fel-öltőztetem,
Örömk lesz a'hiveknek.

11. Fel emelem én egy szarvát,
Az én szolgámnak Dávidnak,
Kit én fel. kenem magamnak,
Fel-kész tettem hámpását,
Hogy lássa világát annak.

12. De viszont ő ellenségét.

Öltöz

CXXXIII. SOLTAR. 375

Öltőztetem nagy szegyenben,
Midőn a' koronát fejen,
Meg-látták és ditsőséget,
Hogy meg-virágzik ékeffen.

CXXXIII. SOLTAR. T. B.

Tanulság az egyenességről, és békeséges
edgyességről.

Me mely jó es mely nagy gyönyörűség,
Az atyafiak közt az egyenesség!

Ha békevel edgyütt laknak,
Mint a' ballam olajók olyanok,

A' mely jó szagú es igen kedves,
Kitől Arontefe nedves.

2. Mikor fejtől széllyel alá-tsordul,
Szakállán szép illatoson alá-foly,
Végre ő szép köntösére,
Es mint az harmat az Hermon hegyre.

ES

376 CXXXIV. SOLTAR.
Es a' szent Sionra le száll szépen,
A' földet meg hinti bőven,
3. Mert az Ur meg áldgya az ilyeneket
Es ő nekik ad hosszú életet,
Kinek határa nem lesz.

CXXXIV. SOLTAR. T. B.
*Intés a' Papoknak, hogy tisztékben biven
el-járjanak.*

V Rnak szolgál mindnyájan,
Aldgyátok az Urat vigan,
Kik az ő házában ejjel,
Vigyázzán vadatok hűséggel.

2. Fel-emelvén kezeteket,
Ditsérjétek Istenteket,
Szívől neki halát adván,
Őt áldgyátok mind untalan.
3. Meg. áldgyon téged az Isten,
A' Sionról kegyelmessen,
Ki teremte az eget,
A' földet és mindeneket.

CXXXV

575/3
CXXXV. SOLTAR. 377
CXXXV. SOLTAR. T. B.

Intés az Isteni ditséretre és áldásra.

A Aldgyátok az Ur nevét,

A' kik neki szolgáltak,

Magaftalljátok őtet,

Kik hív szolgál vadatok,

Kik álltok házában,

Es jártok tornáztiban.

2. Ditsérjétek mert jó ő,
Aldgyátok ő szent nevét,
Mert ő igen jó kedvő,
Jákobot mint ő népét,
Izraelt el-választá,
Őrökévé foglalá.

3. Mert tudom hogy ez Isten,
Erős más isteneknél,
Hatalma nagy mindenben,
Isteni beszédével.

A'

378 CXXXV. SOLTAR.

A' mit akar az egen,
Meg-tézi földön vizen.

4. Ki e' világ végérül,
Támaszt terhes fölőket,
A' földet hinti fellyül,
Midőn bortsát esőket,
Szeleik rejtek helyből,
Ki küldi erejéből.

5. Az első szülöttöket,
Meg-öle Egyiptomban.
Mind barmot és mind népet,
Nagy tsudákat mutatván,
Kinn álmélkodott minden,
Az Egyiptom földében.

6. Népeitől a' Pharahot,
Sok nemzeter el-vezte,
Sok erős királyokat,
Amori Sichont vezte,
Es a' Bäsánr Ogot,
A' Canaán országot.

7. E' földet Izraelnek,
Adá mint ő népének,
Hogy örökségek lenne,
Nekik mind örökké,
Uram a' te irgalmad,
Mind örökre meg-marad.

* 8. Meg-all örökké neved,
Es szent emlékezeted.

CXXXV. SOLTAR. 379

épedet hatalmadban,
Éled igazságban,
Zolgainak az Isten,
Meg-kegyelmez kegyessen.
A' pogányok bálványi,
Züstből és aranyból,
Ezzel szoktak öntetni,
Sak semmik bár nézd-meg jól,
Zajokkal ők nem szólnak,
Szemekkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülökkel,
Z ő szájok nem lehel,
Zokhoz mind hasonlók,
Z ilyen kép formálók,
Es kiknek reménáégek,
Effele bálvány képek.

11. Az Urat nő ditsérjed,
Izrael háza népe,
Aldgyad és ditsőítsed,
Aronnak nemzetsége,
Nemzeti a' Levinek.

Az Urat ditsérjétek,
12. Kik az Urat félték,
Szent nevét ditsérjétek,
A' Sionról áldgyátok,
Es őt magasztallyátok,
Az ő lakó helyében,

Né. A' szent Jerusalemben.

CXXXVI.

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

380 CXXXVI. SOLTAR.

CXXXVI. SOLTAR, T. B.

*Intér az Isten dicséretére az ő ki-jelentett
dicsőffégeért és jó téreményéért.*

Dicsérjétek az Urat,

Mert ő jó kedvet mutat,

Es az ő kegyelisége,

Meg-marad mind örökké,

2. Aldgyátok Isteneket,
Isteneknek Istenét,

Mert az ő kegyelisége,
Meg-marad mind örökké.

3. Dicsérje őtet minden.
Mert nagytsudakat részen, Es az ő &c.

4. Minden őt magasztalja,
Mert ő uraknak Ura, Es az ő kegy:

5. Kia' mennyet teremte,
Es bőltsen ékesíté, Mert az ő kegy:

6. A' ki a' széles földet,
Szerzette a' viz felett, Es az ő kegy.

7. Ki nagy szép lámpásokat,

Fenn

CXXXVI. SOLTAR. 381

Fenn az égen alkotott, Es az ő kegy:

8. Nappali vezérlésent,

Teremtette a' nap fént, Es az ő kegy:

9. Holdot, csillag sereget,

Az éltzakára szerzett, Es az ő kegy:

10. Ki első szülötteket,

Egyiptomban el-vefztett, Es az ő:

11. Es az Izraelt végre,

Innét más helyre vitte, Es az ő:

12. Az ő nagy erejével,

Azt tévé job kezével, Es az ő kegy:

13. A' vörös tengert menten,

Ketté választá könnyen, Es az ő kegy:

14. Altal-vezeti hiven,

Izraelt a' tengeren, Es az ő kegy:

15. Pharahot a' tengerben,

Velzté népével egyben, Es az ő kegy:

* 16. Népet vezérlé hiven,

A' szörnyű kietlenben, Es az ő kegy:

17. A' királyokat széllyel,

Meg-rontá kezeivel, Es az ő kegy:

18. Erős fejedelmeket,

ő meg-ölt és el-vefztett, Es az ő kegy:

19. Az Amornak földébe,

Sichont királyt el-vefzté, Es az ő:

20. Az Og királyt Bábanban,

Meg-ölé hatalmában, Es az ő kegy:

21. Es

Régi nyomtatványok, Opus-2ay.
/317.18.1./

382 CXXXVI. SOLTAR.

21. Es földöket ezeknek,
Adá az ő népének, Es az ő kegy:
22. Hogy Izrael népének,
Ott lenne örökségek, Es az ő kegy:
23. Meg-emlekezék rólunk,
Látván nyomorúságunk, Es az ő:
24. Meg-menté jó kedvéből,
Ellenségünk kezéből, Es az ő kegy:
25. E' földön minden testet,
Tápiál és bővön élter, Es az ő kegy:
26. Aldgyátok az Ur Itlent,
Minden nepek naponként,
Mert az ő kegyessége,
Meg-marad mind örökké.

CXXXVII. SOLTAR. CL. M.
*Panasz az Leviták a' Babylonia
fogságban.*

Hogy a' Babyloni vizeknél ültünk,
Ott mi nagy firalomban kefergettünk,
A' Izen, Sionról meg-emlekezvén,

Kinél

575/3
CXXXVII. SOLTAR 383

Kinél gyönyörűseges hely nincsen,
A' nagy bűnnek és bánatnak miatta,
Hegedűnket tüggefztettük fűz. fákra.
A' kik minket fogvatartottak, kérték
Hogy valamit hegedűlne nekik,
s mondának Sioni éneket,
lelven mondtuk: miképpen lehet?
Hogy dicsérhennők az Ur Itlent vigán,
nekelven ez idegen országban.
3. Imé neked azt nyilvánfelelem,
Hogy hegedűléfemet el-feleltem,
lebb hogy nem Jerusalemet,
H' g e' fogságban tartnak engemet,
ár inyemhez ragadgyon az én nyelvem.
Ha Jerusalemmre nem ohat izivem.
4. Az Edom fiairól emlekezzél,
Es nekik Uram ezt ne engeddel,
A' mit ők akkoron kiáltottak,
Midőn Jerusalemet rontottak:
Foszizad foszizad Jerusalemnak népét,
Földre le rontsád minden eppületet!
5. Te Babylónak leánya meg hidgyed,
Hogy

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

384 CXXXVIII. SOLTAR.

Hogy még végre por hamuvá kell lenned
Boldog a' ki tenéked ez dolgot,
Meg-fizeti ez méltatlanságot,
Ki öledből gyermekidet ki-rántya,
Es az erős kő-sziklához paskolliya.

CXXXVIII. SOLTAR, C. M.

Hála-adása Dávidnak.

D Itser téged tellyes szívem?
Ditsérlek Istenek felett,

En Istenem, Hirdetem neved ::
Entégedet, Mert azt érdemled,

Es a' te szentegyházadban,

Imádkozván, Neved tisztelem,

Aldásodra én kész vagyok,

Hálátadok, Neked Istenem,

2. Öregből nagy ditsősséged.
Mert meg-térszed, A' mit meg-mondasz.

CXXXVIII. SOLTAR. 385

Ha könnyörgők inségemben,
Engem menten meg szabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok Uram ditsérnek,
Mert szent igéd igazságát,
Tiszta voltát, Elszekben vőtték.

3. Ez Urat ki felségeilen,
Tudát térszen, Fel-magasztallyák ::
Mondván: 'nagy az ő ereje,
Ditsőssége, Es azért áldgyák.
Mert noha ül nagy magassan,
De lát nyilván Alatt valókat,
Magas dolgokat-is könnyen,
Lát eleillen, Mind fönns' mind alatt.

4. Mindennémű szűkségemben,
Inségemben, Meg-erőssítesz ::
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnék, Engem meg-meutesz.
A' mit az Ur egyízer végez,
Az jó-véghez, Mégyen mindenütt,
Jó kedved meg-áll, Ne hadd-el,
Sőt végezd-el, Kezed munkáit.

CXXXIX. SOLTAR, C.M. 30.76.

Dávidnak protestálása, az az, ártatlansá-
gának alhatatos vallása és állatása az ő
ragalmazói ellen.

R

Az

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

386 CXXXIX. SOLTAR.

Az XXX. SOLTAR notájára.

V Ram meg-vigasztalsz engem,
Meg esmérsz mindent én bennem,
Vagy állok ülök vagy mégyek,
Mind tudod a' mit mivelek,
Valamit gondolok szivemben,
Te azt mind jól érted melíszűnne.

2. Vagy járok kelek vagy fekszem,
Te mindenütt vagy környülem,
Jól látod minden útamat,
Erteed minden dolgaimat,
Egy szó sem jó az én nyelvemre,
Kit előbb nem tudtál volna te.

3. Körös-környül rajtam minden,
Tőled vagy on teremtervén,
Reám borsátad kezedet,
Fellyül-műliya értelmemet,
Bűnseségedet nem foghatom,
Dolgaidon csak álmélködöm.

4. Lelked előtt hová mennék,
Holott el rejtve lehetnék?
Előtted hová szaladgyak?
Egbe mennyek? ott találalak,
Ha ágyamat vetném pokolban,
Ott látnálak téged leg-ottan.

5. Ha az hajnal szárnyát venném,
Es az égre emelkedném,

1317.18.3. R
575/3
CXXXIX. SOLTAR. 387

el-repülnék nagy melíszre,
külső tenger szélire,

ott-is meg-jelnél Uram engem,
kezedet el nem kerülhetném.

6. Mondék: talám ferétséggel,
te-takarod zhatom éjjel,
az sem lenne használatos,

mert még az éj-is világos,
ki környülem annyira fénlík,
hogy nekem fényes napnak látszik.

7. Te alkottad veséimet,
időn formálál engemet,
az én anyámnak méhében,

te-takarítottál szépen,
ezért áldlak minden időben,
hogy teremtetél tsuda-képpen.

8. Dolgaid tsudálatosok,
iket ha én meg-gondolok,
eg kell nekem azt vallanom,

udtódra volt minden tsontom,
időn engemet tsuda-képpen,
föld alá dugtál rejtekben.

9. Nálad ílméretes voltam,
előbb hogy nem formáltattam,
hogy még nem voltál esmértél,

n tagaimra szemléltél,
ik könyvedben voltak föl-írván.

R 2

Mi-

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

388 CXXXIX. SOLTAR.
Midőn még nem voltak formálván.

10 Melly drágák a' te tanátsid,
Ha meg nézem gondolatid,
Számítlan soknak találom,
Ha ki-mondani akarom,
Többnek lelem én a' fővenynél,
Melly sok a' tenger parton széllyel,
11. En elmélkedem azokról,
Ha fel-serkenek álmomból,
Vajha egykor ezt mivelnéd,
Az hitetleneket meg-ölnéd!
Es mind a' kik vért szomjuhozna,
Entőlem megszűn távoznának!
12. Azokról szólok Ur Isten,
Kik téged gyaláznak szörnyen,
Nagy ellenséged tenéked,
Es fel támadnak ellened,
Nem de nem gyűlölöm. é őket,
A' kik bősizonyt nyak felégedet?
13. Gyűlölöm őket szivemben,
S. regekket egyetemben,
Mint szintén ellenségimet,
Vigáld-meg Uram szivemet,
Próbáld meg engem és lássad,
Szivemnek mivoltát hogy tudgyad,
14. Vigály és próbály jól meg,
Szivemet valoba nézd-meg.

1317.117 (R)
575/3
CXL. SOLTAR. 389

Es lásd-meg minémű vagyok,
Ha gonosz ösvényen járok,
Es ha olyannak találsz engem,
Mint egyebekkel úgy tégy velem.

CXL. SOLTAR. T. B.
Könyörgése Dávidnak a' meg szabadításért
S Zabadíts-meg engem Ur Isten.
A' gonosz tsalárd embertől,
Őrizz erőszak tévők ellen,
Ments-meg a' vakmerő néptől.
1. Kik tsak hamisságot gondolnak,
Mindenkor az őfzivekben,
Es hogy hadakat inditsanak,
Azon vadnak minden-képpen,
3. Elesben fenik ő nyelveket,
A' kigyónak fulánkjánál,
Mint Aspis kigyó egyebeket.
Meg-sértnek mérgesajkokkal.
4. Ments meg a' gonoszok kezéből,
A' kik erő-szakot tesznek,

R3 Es

390 CXL. SOLTAR.

Es igyekeznek szüntelenül,
Hogy engemet meg. éjtsenek.

5. A' kevélyek tört vernek nékem,
Es mindenütt hálót hának,
Kötéssel meg-vonják ősvényem,
Hogy engem meg. szorítsanak.

6. En pedig mondek: Oh Ur Isten,
Te vagy én erős Istenem!
Beszédem vegyed füleidben,
Halgasd-meg esedezezem.

* 7. Uram te vagy én segítségem,
Mindennemű inségemben,
Azért vedelmezd-meg én fejem,
Az hadakozó időben.

8. Ne engedd az hitetleneknek,
Hogy elő-vigyék dolgokat,
Hogy inkább ne kevélykedgyenek,
Rontsd-meg gonosz szándékjokat.

9. En reám törőknek fejeket,
Vonnyad méltó büntetésre,
Ő hamis igyekezetek,
Fordets az őnnön fejekre.

10. Szálljon reájok lángozó szén,
Tűzzel meg-emésztessenek,
Rekkennyenek a' földben szörnyen,
Többé fel se kelheszenek.

11. Az hamis ember ő nyelvével,

Ne

CXLI. SOLTAR.

391

Kelegyen nyomos e' földön,
Zónnón vakmerőséggel,
Kadgyon szörnyű veszélyben.
12. Tudom hogy Isten a' szegénynek,
gyet fel-fogja kegyessen,
Meg-kegyelmez az erőtlennek,
Gazságát ki-jelentvén.

13. A zigazak nagy ditsőséggel,
Ditsérik te szent nevedet,
Es örökké jó reménységgel,
Meg-maradnak színed előtt.

CXLI SOLTAR. T. B.

Könyörgése Dávidnak az Isten vezérle-
ért és meg szabadításáért.

T E hozzád kiáltok Ur Isten,
Siets én hozzáam ne ketsél,

Mert teged ohajtlak szívvel,

Azért halgais-meg kegyelmeilen.

2. Könyörgésem elődben mennyen,
Mint jó illat tűstől gése,

R 4

Ke-

392 CXLI. SOLTAR.

Kezeim fel-emelés,

Elvéli áldgatul legyen.

3. Őrizet tartás-meg én szájam,

A' melly gondot tartson arra,

Závart szerezz ajakimra,

Hogy tőlök ne legyen nyavalyám.

4. Ne bocsásd szívemet gonoszra,

Hogy az hamisan élőkkel,

Soha ne erefzkedgyem-el,

Az őnyájas kívánságokra.

5. Az hivember meg-fedgyen engem,

Es fidele kedves lézen,

Mint bálam ol. j. tejem,

A' meg verele sem árt énnékem.

6. Mert én elhízt s mondok nyikán,

Hogy még az hitetlenekért,

Imadkozom memségekért,

Nyavalyákon szánakozván.

7. M' dőn az őfő-fő bírójok,

Magas helyről le. hányatnak,

Es osztán elzekben jutnak,

Az én befz. dim kik nyájafok.

8. Mint ha ki fát vág nagy erővel,

A' forgátsit széllyel hintvén,

A' mi tsontaink akképpen,

Hevernek a' fir mellett széllyel.

9. Szemeim rád néznek Uram.

Remém

CXLI. SOLTAR.

393

Reménységem vagy onbenned,

Lelkemet hát el ne vegyed,

Mert te vagy minden bizodalmam.

10. A' törtül kit nekem vetettek,

Es hálojoktul őrizz-meg,

Az hamis nyelvektől ments-meg,

A' kik vesztetnre igyekeznek.

11. Ejtsd őket őnnön hálojokoa,

Kitők málnak készitettek,

Hogy én veszély nélkül legyek,

Mellettek el-mehessek bátran.

CXLII. SOLTAR. T.B. 100. ST.

Könyörgése Dávidnak a' meg. szabadításért

Az C. SOLT. notájára.

EN az Urhoz fel-kialtek,

Kialtván neki könyörgék,

Jelentvén én panaszimat,

Meg. készellém nyavalyámat.

2. Ha szorongattatik lelkem,

Te utat mutat. énnékem,

Módot talál. a' melly által,

Meg-szabadulok jó móddal.

3. Utamra tört mernek hánni,

Az mellyen én szoktam járni,

Tekinték széllyel meli ölem,

De senkinek nem ismer engem.

R. 5

4. B. 6

394 CXLI. SOLTAR.

4. Bé-zárlattak utak, ajtók,
Egy-felé sem szabadhatok,
Esz ilyen inségemben,
Senki nintsen ki segítsen.
5. Te hozzád kiálték Uram,
Mondván: te vagy bizodalمام,
Es egyedül reménségem,
Ez földöntsakte vagy nekem.
6. Hald-meg az én imádságom,
Mert igen fanyargattatom:
Ments-meg ellenségim ellen,
Mert erősbek hogy nem mint én.
7. Vedd-ki fogság'ol lelkemet,
Hogy ditsérjem szent nevedet,
Ha jól térsz velem az hivek,
Ottan engem környül-vésznek.

CXLII. SOLTAR. T. B.

Davidnak kétomb kétomb könyörgése.

Halgass-meg Uram kérésemet.
Vedd füledben könyörgésemet,
A te igéreted izerént,

575/3 CXLI. SOLTAR. 395

Halgass-meg es tarts-meg engemet,
Te szent igazságod szerez.
2. Szolgádat törvényben ne idézd,
Haragodat reám ne gerjezd,
Az én gonosz bűneimért,
Mert ez egész földet bár el-nézd,
Nem találhatz igaz embert.
3. Az ellenség kerget engemet,
A' földhöz verte életemet,
Helyhezterett a' fétében,
Szerétségben engem el-rejtett,
Mint az halottat a' sírben.
4. Az én lelkem el-keferedett,
Sérelem miatt el-epedett,
Azért hogy el-hagyál engem,
Tsak nem el számtam életemet,
Ugy el-keferedett szívem.
5. Ez ilyen nagy inségim között,
Emlétem a' régi időköz,
Nézvén tsuda dolgaidat,
Melyeket kezéd tselekedett,
Kikkel biztatom magamat.
6. Te hozzád én Uram Istenem,
Nagy siralommal fel emelem,

396 CLXIII. SOLLAR.

Es ki-nyújtom kezeimet,
Tégedet úgy ohajt én lelkem,
Mint a' száraz föld a' vizet,
* 7. Ne kétsél halgalsd-meg kérésem,
Mert el-fogy bennem az én lelkem,
Színed tölem el ne térjen,
Mert majd el-olyanná kell lennem,
Mint a' kik szálnak a' sírben.

8. Kegyelmezz-meg Uram énnékem,
Halgals-meg és őrizz-meg engem,
Mert én csak te benned bizom,
Utaidat adgyad ismERNEM,
Mert te hozzád kívánkozom.

9. Szabadíts-meg ellenségitűt,
Kik engem kergetnek ok-nélkül,
Benned vetem reménységem,
Vifelly gondot az én igyemről,
Uram kérlek ne hadgy engem.

10. Taníts-meg engemet szolgádat,
Hogy érthessem akaratodat,
Mert te vagy az én Istenem,
Hogy őrizhessem utaidat,
Szent Lelkoddal vezérly engem.

11. Uram engemet erőssíts-meg,
Te szent nevedért vigasztaly-meg,
Es a' te kegyelmségedből,
Az én életem szabadíts-meg.

Min-

CLXIV. SOLTAR. 397

12. Mindennémű inségekből,
Gondold-meg hozzám jó kedvedet,
Veszed el én ellenségit,
Töröltesselek el azok,
A' kik kergetik életemet,
Mert én te hű szolgád vagyok.

CXXXI. SOLTAR. C.M. 18.

Dávidnak hála adása és könyörgése
Az XVIII. SOLTAR notájára.

Aldott az Ur, ki kezemet tanította,
Es útjaimat az hadakozásra,
Aldott legyen az én jó Istenem,
A' ki mindenkor meg-őriz engem,
Ő az én kő-várom és szabadítóm,
Ő én pálsom és én oltalmazóm,
Te benned vetem reménységemet,
Mert alám veréd az én népemet.

2. De mitsoda az ember életében,
Hogy ő reá gondot tartasz ekképpen?
Mitsodák az emberek fiai,
Hogy felséged őket így kedvelli?

Az emberek dolgoz ha meg-tekinted,
Leg-ottan őket csak semminek leled,
Az ő napjai hamar el-fognak,
Es mint az árnyék ottan el-múlnak.

3. Hajts-le az egeket és szálly-le mentem

R. 7

Illedd

398. CXLIV. SOLTAR.

Illedd az hegyeket hogy füstölők-ményen
Botsásvillámást öket verd széllyel,
Meny-űtő nyilaiddal szélled-el.

Segíts meg fellyül, kezéd hozzám nyúj.
Ez nagy ár-vízről el-fordítsad, (tsad.)
Szabadíts meg ez veszedelemből,
Őrizz meg ez idegen nemzettől.

4. Kiknek szájak merő hazugságot szólnak,
Ő hamis kezekkel téstnek gonoszol,
Uram néked mondok új éneket,
Meg-zenditem néked hegedűmet.

Mert te vagy Uráki minden inségben,
A' királyt meg-oltalmazod kegyeslen,
Szolgádat Dávidot meg-tekinted,
Az ő időkölő fejevertől meg-mented.

5. Ment meg kezeiből az idegeneknek,
Kik ellenem szörnyen dühösködnek,
Szájak beszéde merő hamisság,
Kezeknek dolga hitván mulatság.

Hogy mint a' f' epplánták a' mi fiaink,
Fel-nevedegyenek mi szépleányink,
Kik szépségükben úgy villogjanak,
Mint ékes díszlopja a' templomnak.

6. Hogy a' mi házaink tele legyenek,
Tsordáink ezeriglen tenyészítsenek,
Barmaink több legyen fok a' ezernél,
Mind városon falon s' mezőn széllyel.

Erő

CLXV. SOLTAR. 399.

Erőssen szaporodgyanak őarcink,
Városinkra ne űsön ellenségink,
Földünkben senki el ne vitelsék,
Uzainkon panasz ne hallásék.
7. Oh boldog népa' kit így meg-áld Istén!
Es kinek illy jó szerentset-ád Isten:
Boldog nép az, és nem lesz szüksége,
A' mellynek az Ur az ő Istene.

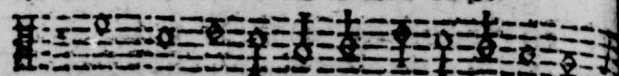
CXLV. SOLTAR. T. B.

Dávid disséri az Istent nagy dissőségéről,
és kegyességéről mindenekhez, kivált-
képpen az Isten-felőköz.

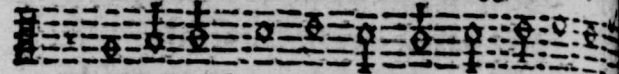
M. Agasztalak téged én Istenem,
Oh en királyonf neved tisztelem,
Mindennap hirdetem dicséreted,
Es örökke a' d' m te szent neved,
Igen dicséretes és nagy az Isten.
Meg-

Régi nyomtatványok, Oponice-Zay.
/317.18.3./

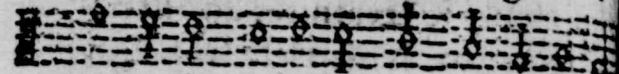
400 CXLV. SOLTAR.

Meg-foghatatlan ő ditsőslegében,

Nemzetről nemzetre te dolgaiddat.

Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2. Hirdetem a' te ditsőslegedet,
A' te felséged ditséretedet,

Tsuda-tétidet minden népeknél,

En ki-beszéllem mindenütt széllyel.

Hogy hatalmadat mindenütt hirdesse,

Mellyet dolgaiddban eszedben vélsznek,

Ditsőslegedet én el nem halgatom,

Hanem mindennek elő-számlálom.

3. Hogy hirdetsék a' te jó kedvedet,

Minden nép előtt kegyességedet,

A' te igazságodat ditsérjék,

Es szé-lyel mindenütt ki-hirdessék.

Az Ur fölőtte irgalmas kegyelmes,

Engedelmes haragra késedelmes,

Igen szelid, a' büntetésre késő,

Minden teremtetett rendinek kedvez ő,

* 4. Azért a' mit teremtet minden.

Nagy hatalmadról téged ditsérjen,

De mindennél inkább a' szent hívek,

A'

CXLV. SOLTAR. 401

te ditsőslegedet ditsérjék.

Hirdessék országod felséges voltát,

Mindenkor beszéllyék nagy hatalmadat,

Hogy az emberek fiai érthessék,

Országodnak ditsőségét nézhessék.

5. Örökké meg-áll a' te országod,

S mindenkor meg-tart uraságod,

Az Ur meg tartya az el-dőlőket,

S fel emeli az el estekeket.

Uram mindenek szemei rád néznek,

S idején eledelt adtz nékiek.

Midőn fel-nyitod áldott kezedet,

Bővön meg-elégítez mindeneket.

6. Az Ur igaz minden-kaiban,

S szentséges minden dolgaiban,

Őzel vagyon azokhoz nyilván,

A' kik hozzá kiáltnak valóban.

Es a' mit az Isten-felők kívánnak,

Nékiek bővön meg-adattatnak:

Gy kegyelmessen őket meg-halgattya,

S ditsőslegét nékik meg-mutattya.

7. Meg-tartya a' kik szeretik őtet,

De mind el-veszti az hitleneket,

Az Ur ditséretit szám hirdesse,

Az ő nevét minden test ditsérje.

CXLVI.

Régi nyomtatványok, Oponice-Zag.
/317.18.3./

402

CXLVI. SOLTAR.

CXLVI. SOLTAR. T.B.

Dítséret az Istennek, és tanúság az Istenben való bizodalomról.

Aldgyad en lelkem az Urat.

Hirdesled dítséretét.

Az Istennek adok hálát,

Valamig engem éltet,

En az Urnak éneklek,

Mind addig miglen élek.

2. Ne legyen-bizodalmatok,

Földi fejedelmekben,

Egy emberben-se bizzatok.

Kiben segítség nintsen:

Mihelyt lelke ki-mégyen,

Menten hamuvá léfzen.

3. Minden dolga és szándéka,

El-vész azon nap véle,

CXLVI. SOLTAR.

403

oldoga' kinek oltalma,

Jáknak Istene:

kinek mindenekben,

emérsége az Isten.

1. A' ki mind mennyet és földet,

és a' tengert teremte,

és ezekben mindeneket,

nagy hatalmával szerze,

azsága s' hivsége.

2. Eg-marad mind örökké.

3. A' kik méltatlan szenvednek,

eg-menti az jó Isten,

nyomorult éhezőknek,

teledelel ad bőven,

és foglyokat ki-hozza,

abságból ki-oldoz-a.

4. Es a' világtalanoknak,

eg-nyitja ő szemeket.

5. A' kik dőlő félben vádnak,

eg-gyámolítja őket:

és igazakat híven,

szereci az Ur Isten.

6. Veszedelemében meg-menti,

és nyavalyás jövevént,

és árvákat meg-segíti,

egyessen rájok teként,

és lerelmes özvegyek,

Töle

404 CXLVII. SOLTAR.

Töle meg-nyhittetnek.

2. Az hitleneket meg-ronya,
ösvényeket el-vezetvén,
De meg áll az ő országa,
most és minden időben,
Oh Sion a' te Urad,
mind örökké meg marad!

CXLVII. SOLTAR. T. B.

*Ismét az Istennek dicséretére, az ő szóját.
seményiért, melyeket elő számlál e' Sol-
tárnak szerzője.*

A 2 Urat dicsérjétek mert jó,
Es az Istent dicsérni méltó,
Kedves dolog az Ur Istennél.
Hogy őtet dicsérjék egy szível,
Mert Jerusalemet az Isten,
Meg-építi nagy kegyelmellen,

Ismét

CXLVII. SOLTAR. 405

Ismét az Israel nemzetét,
öszve-gyűjti el-özlött népét.

2. Törédelmes szívet meg-gyógyít,
Sérelmes lelket ő meg-nyhit,
Bé-kötözi az ő sebeket,
meg könnyebíti sérelmeket.

A' tsillagokat meg-számlálja,
Es azoknak számát jól tudgya,
Es mindeniket úgy ismeri,
Hogy tulajdon nevénevezi.

3. Nagy a' mi Urunk az Ur Isten,
A' kinél nagyobb sohol nincsen,
Erősege ki-mondhatatlan,
Bőltésége számlálhatatlan.

Az együgyőket fel-emei,
A' szelideket erőssíti,
meg-alazza az hitleneket,
A' földre le-gyalazza őket.

4. Azért neki énekellyetek,
Hegedűkkel zengedezzetek,
Ki az eget el-fedi széllyel.
Temérdek vízenyős főlőkkel.

Es az égről esőket bortsát,

mellyet

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

406 CXLVII. SOLTAR.

Melleyeket e' földre le-szállat,
Meg nedvesíti az hegyeket,
Hogy bővön teremtsenek fűvet.

* 5. Ki ételt ad minden állatnak,
Es az éh holló fiatskáknak,
Kik ő szajokat reá tártják,
Kiálván ételeket várják,

Ő néki semmi kedve nintsen,
A' lónak ő erőségében,
Sem a' férfinak száráiban,
Nem gyönyörködik ily dologban.

6. Inkább azokban gyönyörködik,
A' kik őtet igazán félik,
Kik tellyes szívűl kegyes voltát,
Mindenkor reménlik itgalmát.

Ditsérd Jerusalemben az Urat,
Fel-magasztrallyad nagy hatalmát,
E' kegyes Urat oh szent Sion!
Te-is ditsérd áhétatoson.

7. Mert kapuidra ő závárt vét,
Es hiven meg őriz tégedet,
Fiaidat benned meg-áldgya,
Es dolgokat jóra fordítja.

Földedet áldgya békeséggel,
Határidat szép tsendeléggel,
Es téged szép tiszta buzával,
Megölel és bővön táplál.

8. Ki

1317.18.3. 575/3
CXLVII SOLTAR. 407

8. Ki-botsattya erős igéjét,
E' földre le-küldi beszédét,
Sebesen mégyen az ő szava,
Hamarsággal egy helyről másra.

A' földre-szállat fejt havat,
Mint a' szép szálankozó gyapjat,
Es a' deres zuzmarázokat,
A' földre hinti mint az hamvat.

9. A' kő-esőket alá-lövi,
Es falatonként széllyel hinti,
A' kinek hidegségét senki,
Tőle irtóztat nem tűrheti.

Ismét mihelyen ő egy szót szól,
A' jég mind el-olvadás el-foly,
Ha ő szeleit rá eresztí,
Az jeget folyó-vízzé téstí.

10. Jákobnak adá szent igéjét,
Hogy ahoz szabnak életeket,
Törvényt adá Izraelnek,
Hogy ők azok szerént élmenek.

Nem tőn így semmi pogány néppel,
Nem látá őket ily szentséggel,
Szent szerzést ők nem értették,
Azért Alleluje mondaszték.

CXLVIII.

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

408 CXLVIII. SOLTAR.

CXLVIII. SOLTAR, T. B.

*Imé se minden állatoknak, és az embereknek,
az Istennek ditsőratit e.*

N O ditsérjétek mindnyájan,
Az Urat a' meny-országban,
Ditsérjétek őt az égben,
Az ő felség s ízekiben,
Minden Angyalok őt ditsérjék,
Es minden mennyei seregek,
A' Nap és Hold őt ditsérje,
Minden csillagokkal őszve,

CXLVIII. SOLTAR.

409

1. Az Urat ti magas egek,
ditsérjétek minden vizek,
k fenn az égen levegtek,
Ur nevét ditsérjétek,
Mert mindeneket igéjével,
teremte nagy erejével,
indent úgy meg. erőssíte,
ogy meg. álljon mind örökké.
Mindeneknek módor ada,
ogy ki. ki abban maradna,
Cethalak és mélységek,
Ur Istent ditsérjétek,
Tűz, kő-eső, és a' pára,
Ur Istent fel-magasztallya,
áldgyátok forgó szelek,
k beszédének engedtek.
Ti hegyek, halmok és völgyek,
egy Cedrus-fák és egyebek,
elid barmok, fene vadak,
ldi férgek és madarak:
Es e' földön minden királyok,
nden népek valahol laktok,
világi fejedelmek,
k nagy tiszteket viseltek.
Iffiak, leányok és vének,
Ur Istent ditsérjétek,
2. Ur nevének ditső volta,

S

men-

*Ístéje minden állatoknak és az embereknek
az Istennek dicsérete.*

N O dicsérjétek mindnyájan,
Az Urat a' meny-országban,
Dicsérjétek őt az égben,
Az ő felség s székiben,
Minden Angyalok őt dicsérjék,
Es minden mennyei seregek,
A' Nap és Hold őt dicsérje,
Minden csillagokkal őszve,

2. Az Urat ti magas egék,
Dicsérjétek minden vizek,
Kik fenn az égen levegtek,
Az Ur nevét dicsérjétek,
Mert mindeneket igéjével,
Teremte nagy erejével,
Mindent úgy meg-erősítte,
Hogy meg-álljon mind örökké.
3. Mindeneknek módot ada,
Hogy ki-ki abban maradjon,
Ti Cethalak és mélységek,
Az Ur Istent dicsérjétek,
Tűz, kő-eső, és a' pára,
Az Ur Istent fel-magasztalja,
Őt áldgyátok forgó szelek,
Kik beszédének engedtek.
3. Ti hegyek, halmok és völgyek,
Nagy Cedrus-fák és egyebek,
Szelid barmok, fene vadak,
Földi férgek és madarak:
Es e' földön minden királyok,
Minden népek valahol laktok,
E' világi fejedelmek,
Kik nagy tiszteket viseltek.
5. Ifiak, leányok és vének,
Az Ur Istent dicsérjétek,
Mert nevének dicső volta,

S

men-

Régi nyomtatványok, Opouice-Zag.
/317.18.3./

1317.117.18.3.
575/3

Régi nyomtatványok, Opence-Zay.
/317.18.3./

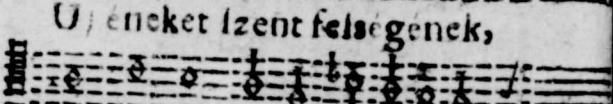
410 CXLIX. SOLTAR.

Mennyet földet fölyllyá müllyá,
Fel-emeli szarvát népének,
Minden szentek őtet ditsérjék,
Izrael választott népe,
Az Urnak nevét ditsérje.

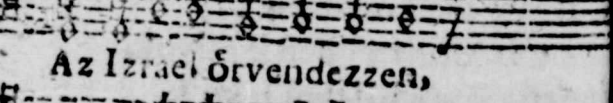
CXLIX. SOLTAR. T. B.

Insés az Istennek ditséretire.

A
Z Urnak nő énekellyetek,

Uj éneket Izent felségének,

A szentek gyülekezetiben,

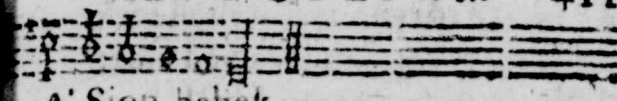
Ditsérje őtet minden,

Az Izrael örvendezzen,

Éd teremő Istenében,

Királyoknak örüllének,

A'Sion

CXLIX. SOLTAR. 411

A'Sion, beltek,
2. Az Ur nevét fippal és dobbal,
Ditsérjétek lantol kobozzal,
Egyen hegedőknek zengése,
Eve ditséretire.
Ert az Isten az ő népít,
En szereti hiveit,
Szegényeket segéti,
Ok jokkal szereti.
3. Szent hivei az Ur Istennek,
Kes gyönyörűséget nyernek,
Úlnak ő háló házokban,
Az Urat magasztalván,
Ditséretit az Istennek,
Az ő szájokban visellyék,
Kér élű fegyver léfzen,
Ékik kezekben.
4. Mellyel a' kevély ellenségen,
Bírszút állanak nagy méreázzen,
A' népek meg-büntettetnek,
Éltő jutalmat vésznek:
Rős királyokat nekik,
Gy lantzokkal meg-kötözik,
Minden ő fejedelmek,
As békóban esnek.

Sz

5. Hogy

Régi nyomtatványok, Opouice-Zag.
/317.18.3./

412 CL. SOLTAR.
5. Hogy törvénnel ítéltesse,
Melly meg-vagyon irván ellenek:
Mellyekből az Istenes hitek,
Nagy dicséretet nyernek.

CL. SOLTAR. T. B.

Az Istennek dicséretre való intés.

Dicsérjétek az Urat,
Aldgyátok ő szent voltát,
Dicsérjétek mennyekben,
Hol országol kegyessen,
Az ő nagy dicsőségében,
Dicsérjétek hatalmát,
Mellyből ő dicső voltát.

Min.

CL. SOLTAR. 413

Minden veheti elzében.

2. Dicsérjétek őt kürtben,
Es ékes éneklésben,
Hegedőben, lantokban,
Es hangos citerákban,
Az Urnak zengedeztetek,
Sipokban, virgynákban,
Es hangos orgonákban,
Örvendgyetek az Istennek.

3. Az Urat cymbalmokban,
Es egyéb szerfzámokban,
Mindnyájan dicsérjétek,
Citerát pengessetek,
Az Urnak nevét dicsérvén,
Es minden lelkes állat,
Dicsérje a nagy Urat,
Dicsőfiség Istennek, Amen.

S 3

AZ

Régi nyomtatványok, Opusce-2ay.
/317.18.3./

414 **AZ ISTENNEK**
AZ ISTENNEK TIZ.
PARANTSOLATTYA.

Exod. 20. C. M.

Az CXL. Solt. notájára.

E Mely felizved, fűled nyisd-meg,
Te kemény nyaku Izrael,
Isten parantsolattját érts-meg,
Törvényire figyelmezzél.

2. En vagyok Istened egyedül,
Kia' szolgálatból téged,
Kihoztalak nagy inségedből,
Ne legyenek más Istenid.

3. Netsinny semmi bálvány képet,
Akar minémű dologból,
Ne imádjád se tiszteld őket,
Mert nagy haragom meg-indul.

4. Uradnak Istenednek nevét,
Soha ne vegyed hijában,
Mert a' ki nem bősüllt nevét,
Meg.bünteti azt valóban.

5. Hat nap minden dolgodat tegyed,
Nyugodgyál az hetedikén,
Mert hogy teremte mindeneket,
Ez nap mng. nyugovek Isten.

6. A' te oryadat és any dat,
Tiszteld Izerelod hiven,

1317.18.3. PR.
575/3
TIZ-PARANTS: 415
Hogy hoszszú életet, sok jókat,
Égyon tenéked az Isten.

7. Embert ne ölly, ne régy vér-ontást,
Aráznaságban ne léledgy,

Te orozz, gyűlölyed a' lopást,
Lamis bizonyyságot ne tégy.

8. Félebarátodnak ő házat,
Te kívánd se házastársát,

Szolgáját, szolgáló leányát,
Se barmát, semmi marháját.

9. Uram hatalmas a' te igéd,
Még zengését-is rettegjük,

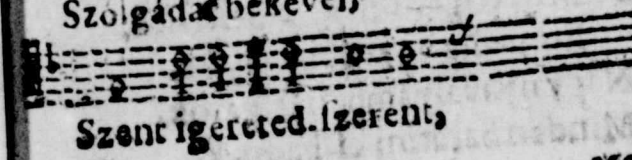
Irgalmadbol velünk ezt tegyed,
Hogy akaratodat tegyük.

A' SIMEONNAK
E N E K E.

Luc. 2. 29. Nanc dim. C. M.

V
Ram borsálad-al.

Szolgádat békével,

Szent igéreted. Izerént,

Hog

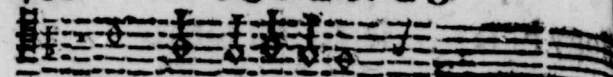
S4

Mert

Régi nyomtatványok, Opusce-209.
/317.18.3./

416

ISTENES

Mert te idvőzítöd,

En szemeim előre,

Nekem nyilván meg-jelent.

2. Kit világos fényül,

Pogányoknak küldél,

Kinek fényességével,

Nyilván ki-jelennék,

A' zent Izraelnek,

Nagy dicsőffége széllyel.

V E G E

MINDENNEMŰ HABORUSÁG

E L L E N

Az XXXV. SOLT. notájára.

VR Isten melly sokan vadnak,

Kik engemet háborgatnak,

Es mindenkoron igyekeznek,

Miként engem el-vezthessenek.

En pedig egyedül vagyok,

Nagy nyavalyámban jajgatok,

Minden barátim el-hadnak,

Es csak

ENEK.

417

Es csak magokra gondolnak,

2. Első ellenség a' Sátán,

Ki mint a' fivo Oroszlán,

Utánnam jár nagy álnoksággal,

Hogy bé-nyelhesse én torkával,

Mindenütt ellenem lest vét,

Mert tud ezer mesterséget,

Haedgyikkel hívában jár,

A' másik által prédát vár.

3. Gazdagsággal dicsőfféggel,

Világi gyönyörűséggel,

Félelemmel is gyakran kísért,

Ugy hogy elmém bentsak meg nem sért,

Honnan nehéz gondolatban,

Lelkem esik nagy bánatban,

Noha nem árthat ezzel is,

Ugyan nem nyughatik még is,

4. Második e' tsalárd világ,

Ki én szemem előtt villag,

Gonosz példával és intéssel,

Mind csak a' gonoszra vezérel,

Mosolyog reám édesen,

Hogy engem hozzá hitessen,

Es vigyen a' széles útra,

Melly mégyen a' rút pokolra,

5. Harmad ellenségem rongál,

Ki mégéj, is nálam hal,

59

18

Régi nyomtatványok, Opouice-Zag.
/317.18.3./

418

ISTENES

Es lokafitya nyavalyamat,
Gyakran el-izakafitya álmomat,
Szur telen int gonofzsagra,
Leikemet kifizü probára,
Ez engyaló természetem,
A' kibelen születtetem.

6. Ur Isten a' gyors orofzlánt,
Verd hátra a' dühös Satánt,
Lelki fegyvert adgy én kezemben,
Ki ellen semmit ne tehessen.

Ha álnoksággal vizsgál-is,
Ne ártson nekem azzal-is,
Se ne retentsen erejével,
Mellyel dühösködik széllyel.

7. Felséged engem meg tartson,
E' világ hogy ne arthasson,
Es ne járjak a' telt kedvére,
Hanem nézzek szent törvényedre,

Es ahoz szabjam élkemet,
Mellyel nyerhessem kedvedet,
Es használjak feleimnek,
Kik vel-mitged feillyenek.

AZ ISTEN TÖRVENYERŐL

Az VI. SOL. notájára.

Meg-határoztunk Ur Isten,
Mint hogy járjunk törvényedben.

ENEK.

419

Es téged tisztellyünk,
Teljes szível lelekkel,
Es minden mi erőnkkel,
Tegedet szeressünk.

2. A' mi felebarátinkat,
Szeressük mint magunkat,
Haragot el hagyván,
Senkinek kárt ne tegyünk;
mindenkhez hűvek legyünk,
Es elyünk igazán.

3. De jaj melly gyarló életünk,
mert Adámtól születtünk,
Bűnre vagyok hajló,
Elmemnek gondolatya,
Svívemnek indulattya,
Te ellened járó.

4. Szent igédet nem követem,
Sőt gyakran el feletem,
Jókra tunya szívem,
Feleimet gyűlölő,
Vagytsak színnel szereti,
mely nehéz énnékem.

5. Ezért méltó haragodat,
Erdemlem oltorodat,
De jó reménységgel,
Tekintek szent Fiadra,
Mint kegyes Izz. Ilomra.

S.6

Ki.

Régi nyomtatványok, Oponece-289.
/317.18.1./

1317.117.18.
575/3

420 ISTENES

Kiért hozzám tértél.

6. Entsak ő beane bizom,
Nem hányom méltóságom,
Melly semmire kellő,
ő engem meg-igazít,
Gonosztól meg-szabadít,
Olly igen jó kedvő.

AZ UR VAYSORAJA ELŐTT,
AZ L. SOLTAR notájára.

HAlgald meg Ur Isten kérésemet,
Es világosítsd meg én-szívemet,
Hogy szüntelen reád figyelmezzem,
Lelkem szerelmedre gerjedezzen,
Es szent Fiaidat veled egyetemben.
Félljem és tartsam mindenütt elmémbe.

2. Ur Christus menyből értem le-szállál,
A' kereszti fára bűnömért meg-halál,
Te szent véreddel értem áldozál,
A' halál töriből ki-oldozál,
Adótságomnak, bűnömnek fokságát,
Meg-engeded, el-törölven rutságát.

3. Azért vagyok már Atyád kedvében,
Szent országának örök-ségeben,
Erdemem kivől ki velem így tört,
Nagy jó voltában kegyelmében vón,

Szent

ENEK

421

Szent Szerelmével úgy meg-környékeze:
Bűnt és őrdögöt tőlem távolj űze.

4. Hogy pedig ezt nyilvánban hihefsem,
Tőled Ur Isten erősíttetem,
Kenyérrel borral szent Vatsorádban,
Mellyel az hivesek élnek házadban,
Ezek jegyei a' te jó kedvednek,
Mellyeket tőled háládással vészek.

9. Vekem Ur Jesus ezt tselekedgyed,
Hogy én edgyestül heffek te veled,
Szent Lelked által, egész éltemben,
Semmi te tőled el ne térítem,
Sem jó sem gonosz félelem, se jószág,
Ne árthasson, de kellye csak menyország.

6. Minden gondomat néked ajánlom,
Az halálban is vagy vigasztalóm,
Az életre nekem ajtót nyitatsz,
Országodban boldogságra juttatsz,
Az itéletre lelkem fel ruházod,
Ez testel és örömmre koronázod.

A' SZENT VAYSORAJ UTANI.

AZ VIII. SOLT. notájára.

OH én lelkem dicsérjed Istenedet,
A' ki illy jóitaplállya életedet,
Mint az hű atya szerelmes fiát,

57

Kiért

Régi nyomtatványok, Opontce-Zay.
/317.18.3./

422 ISTENES

Kiért örömmel nékiadgy hálát.

2. E se' földön magad úgy viseltyed,
Isten országát hogy te is terjesztzed,
Arra szüntelen nagy gondod légyen,
Mellyel tartozik minden keretzyén.
3. Mint a' kenyerec fok buza magból
Es a' bori is fok lőző szemből lőzünk,
Igy lélek szoront e' vatsórában,
Egy tessé verre lészünk mindnyájan.
4. Szerefd hát ember a' te feleidet,
Gyakran jelentvén jó-téteményidet,
Gyűlölség, harag benned ne légyen,
Mellyet erőssen meg-ált az Isten.
5. Az ő szent igéjében gyönyörködgyél
Kiteged vízfomag meg-áld bővességgel,
Szent lelke által gerjeszt te benned,
Buzgó szerelmet és kedvelltéged.
6. Vegre tegedet ez anyék világban,
Fel vízzen a' mennyekben innét alol,
Holott az ő vála zotti szentivel,
Őök boldogságban eliz örömmel.
7. Leikem szüntelen od, igyekezzél,
Ki felől innar szent zalogot vóttél,
Ha ezzel magod gyakran bíztaod,
Boldogul leizen ented es holtod.

ANNO

575/3
ENEKÉK.

423

ANNA ASZSZONY HALA-ADÓ ENEKE.
AZ VH. SOLTAR notájára.

- Ó Rül az én szívem az Urban,
Ó Fejem fel-emeltetett abban,
Szájam meg-nyik örömében,
Az en ellensegim ellen,
Mert a' te szabadítalodban,
Örvendezek hálá-adásban,
Uram sohol semmi nintsen,
A' mint te olly erős Isten.
2. Néfszollyatok azért ez után,
Kevély szókkal fel-fuvalkodván,
Mert az Ur mindent tud és lát,
Véghez vízti minden dolgát.
Az erősségeknek kez-ivjeket,
Ő meg-rontya kevelységeket,
Es töle az erőtlének,
Hatalommal éppítetnek.
3. A' bé-töltek szűkségbe esnek,
De a' szűkő kódó szegények,
Meg-elegetznek bővességgel,
Kik kenyeret kerestek szellvel.
Esa' kit magtalannak veltek,
Annak-feles gyermeki lőtek,
Es kinek iok volt gyermeke,
Az meg-rogyatkozott vegre.

4. AZ

Régi nyomtatványok, Opolca-Zay.
/317.18.3./

424 ISTENES

4. Az Ur nagy hirtelen meg ölhet,
Es ismét meg elevenithet,
Ő a' pokolra alá-vét,
Es vilzontag fel-hoz onnét.

Az Ur a' ki szegénnyé tészén,
Es ő meg-gazdagit nagy könnyen:
A' szegényt a' porból végre,
Fel-emeli ditsősségre.

5. Mert az Uré mind hosszú vége,
Ez egész földnek kereksege.
A' mellynek ő vetett haránt,
Kit meg-őríz az nem-vall kárt,

Az ő hiveit ő meg-tartya,
De az hitetleneket meg-rontya,
Kik az őnnön erejekben,
Biztanak vakmerő-képpen.

6. A' kik az ellen feddődnek,
E' földről ők el-térőltetnek:
Az Ur e' szélesvilágon,
Mindent meg-ítél jó módon,

Erőt ad az ő kirallyának,
Es fel-emeli fejét annak,
Tisztelésre ditsősségre,
Osztan örök idvősségre.

SÚZ MARIANAK ENERE. Luc. I.
Az 146. SOLT-notájára.

Ma

575/3
ENEKEK

425

Magasztallya az én szívem,
Az Urat mind éltiglen,

Es örvendez az én lelkem,
Meg-tartó Istenemben,

Hirdetem kegyeliséget,
Es nagy jó réteményét.

2. Mert kegyessen meg-tekinté,
Ő szolgáló leányát,
Jó-vóltából meg nem veté,
Hiv alá-zatos vóltát,

Mert imé minden nemzet,
Boldognak mond engemet.

3. Mert én velem nagy dolgokat,
Tőn az hatalmas Isten,
Műdön együgyű voltomat,
Fel-emelé kegyessen,

Szent azért az ő neve,
Aldando ditsőssége.

4. Es az ő irgalma vagyon,
Nemzetségről nemzetre,
Őrökké néz irgalmasson,
Minden őtet téldőkre,

Hatalmas dolgot szerzte,
Ő karjának ereje.

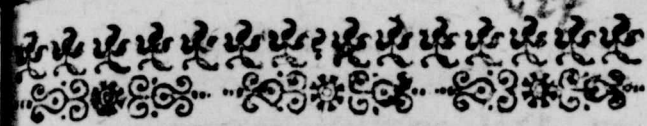
5. A' kevély gondolatúknak,
Menten eszeker veszté,
Dühös szándékát azoknak,
Az jókra nem ereszté,

Em

Régi nyomtatványok, Opolice-Zag.
/317.18.3./

426 ISTEN. ENEK.
Engem-is nagy irgalma,
Meg-tarta nagy hatalma.
6. Az hatalmas gonoszokat,
Ő székekből le-voná,
Es az alázatosokat,
Hiven fel-magasztalá,
Mert szívet egyűűket,
Es gyűlöl kevelyeket.
7. A' nyomorult éhezőket,
Minden jókkal be-tölté,
A' gazdagsággal tölteket,
Üressen ékerezte,
Mert ő tőle mindenek,
Bőltsen vezéreltetnek.
8. Izraelt ő szolgáját,
Hiven hozzá fogadá,
Emelven irgalmafságát,
Nevét meg-látogató,
Rájok nyújtván kegyelmét,
Be-tölté ígérét.
9. A' miképpen szólott vala,
Mi első Atyáinknak,
Abrahámnak mit meg-mondá,
Es ő maradékinak,
Im mind meg-teljesíté,
Kiert algyuk örökké.

A' SOL

A' SOLTAROKRA
IGAZGATO
TABLA.

SOLTAR.	A	LEVEL.
5.	A' ki nem jár hitlenek tanátsán	5
11.	Az Istenben bizom jó rem.	30
14.	A' bolond így szól az ő sziv.	34
19.	Az egek beszélik, Es nyilván	47
20.	Az Ur tégedet meg-halgasson	51
23.	Az Ur énnékem őriző pászt.	61
24.	Az Ur bir az egész földet	62
27.	Az Ur Isten az én világosságom	70
36.	A' gonosz tévőnek dolgán	98
46.	Az Isten a' mi reménységünk	130
50.	Az erős Isten Uraknak Ura	139
53.	A' bolond így szól az ő sziv.	147
62.	Az én lelkem szép tsendeszen	168
65.	A' Sionnak hegyén Ur Isten	174
77.	Az Istenhez az én szómat	214
82.	Az Isten áll ő feregében	235
87.	Az Ur Isten az ő lakó hajlékat	246
89.	Az Urnak irgalmát örökké	250
91.	A' ki a' felséges Urnak	258

97. Az

Régi nyomtatványok, Opouice-Zay.
/317.18.3./

T A B L A.

97. Az Ur Isten regnál, ő az erős	271
99. Az Ur országol, Es regnál	275
103. Aldgyad lelkem Uradat Ist.	284
104. Aldgyad lelkem az Urat és	287
105. Adgyatok hálát az Istennek	293
106. Az Urat algyatok mert jó, Irg:	298
110. Az Ur Isten monda az én Ur:	318
113. Az Urat ti ő szolgái	322
117. Az Urat minden nemzetek	330
118. Adgyatok hálakat az Urnak	331
119. Az olyan emberek nyilván bol:	335
124. Az Izraelezt nyilván mond:	361
125. A' kik biznak az Ur Istenben	363
133. Aldgyatok az Ur nevét	377
144. Aldott az Ur ki kezemet tan:	397
146. Aldgyad lelkem az Urat	402
147. Az Urat ditsérjétek mert jó	404
149. Az Urnak nő énekei	410

B.

41. Boldog a' ki a' nyavalyást hív:	116
73. Bizonyára jó az Isten	202
122. Boldog ember a' ki az Istent	321
128. Boldog az ember nyilván	367

D.

9. Ditsérlek téged Ur Isten	24
30. Di-	

T A B L A.

10. Ditsérlek Uram tégedet	77
15. Ditsérlek téged Isten	210
107. Ditsérjétek az Urat, mert nagy	305
136. Ditsérjétek az Urat, mert ő	380
138. Ditsér téged tellyes szívem	384
150. Ditsérjétek az Urat, Aldgy:	412

E.

4. En igazságomnak Istene	11
22. En Istenem én erős Istenem	56
45. Egy szép dolgot hoz elű	127
76. Elismeretes az Ur Isten	212
92. Ekes dolog ditsérni	261
96. Enekeljétek minden népek	269
98. Enekeljétek új éneket	273
100. Ez földön ti minden népek	276
120. En az Ur Istenhez kiálték	336
129. En igazságommal fogva eng:	372
132. Emlkezzél meg Ur Isten	393
142. En az Urhoz fel. kiálték	393
Emeld-fel szived, Fűled	414

H.

17. Halgassd-meg igazságomat	39
28. Hozzád kiáltok kegyes Uram	73
38. Haragodnak nagy voltában	105

44. Hal-

44. Hallottuk Isten füleinkel
49. Halgassátok-meg ezt mind:
55. Halgassd meg az én könyörg:
64. Halgassd-meg Uram könyörg:
68. Hogy ha fel-indul az Isten
78. Halgassén népem az én törv:
80. Halgassd meg Izrael pásztora
86. Harts hozzám Uram füledet
102. Halgassd meg Uram kérésem
111. Halát adok Uram neked
114. Hogy Izrael ki-jött Egyipt:
127. Hogy ha ember hazat éppit
137. Hogy a' Babyioni vizeknél
143. Halgassd meg Uram kérést:
Halgassd meg Ur Isten kérést:

I.

43. Itély-meg engemet Ur Isten
57. Irgatmazz Uram irgalmazz
63. Isten te vagy én Istenem
95. Jertek örvendgyűnk mind:
133. Imé mely jó és mely nagy

K.

56. Kegyelmezz-meg nekem én
61. Kiáltalom hald-meg Isten

L

- Légy ítélőm Uram, Mert 67

M

- Miért zúgolódnak a' pogány: 6
Mire távozol tőlünk Ur Isten 27
Miglen telejessz el Uram 33
Moltan ti hatalmasak 75
Mindenkoron aldom 90
Magamban el-végezem és 110
Mint a' Izéphives patakra 119
Mit dűsekedel gonofságban 145
Minket Ur Isten el-hagyál 164
Miért verz minket így el 207
Mindennek előtte irgal: 277
Mikor a' Siont az Isten 364
Magasztallak téged én Irt: 399
Magasztallya az én szivem 425
Meg-hadtad nekünk Ur Ist: 418

N

- Nofza Isten-felső szent hivek 86
Neboszízonkedgyál a' gon: 100
No minden népek örvend: 133
Nagy az Ur méltóságában 134

Régi nyomtatványok, Oponice-Zag.
/317.16.3./

432 **T A B E L A**

85. Nagy kegyessen től Uram
93. Nagy hatalommal regnál
115. Nem nekünk Uram nem nek:
148. No ditsérjétek mindnyájan

O

3. O melly sokan vadnak
7. Oh én Uram és én Istenem
8. Oh felséges Ur mi kegyes
18. Oh én Uram ki erőt adt' én:
21. Örvendez Uram a' király
32. Oh melly boldog az olly emb:
66. Örvendgy egész föld az Ist:
79. Öröködben Uram pngányok
81. Örvendezzetek az erős Ist:
84. Oh seregeknek Istene
94. Oh erős boszszú alló Isten
109. Oh Ur Isten én ditsőffegem
122. Örülök az én szivemben
Oh én lelkem ditsérjed Ist:
örül az én szivem az Urban

P

35. Pöröly Uram pöröimmal

12. Sz

575/3
T A B E L A

6

2. Szabits-meg és tartis-meg 31
5. Szivemet hozzád emelem 64
6. Szabadits meg engem Ur Ist: 160
9. Sielsments-meg Uram Isten 194
6. Szererem és áldom az Ur Ist: 328
21. Szemem az hegyekre vetém 357
10. Szabadits-meg engem Ur I, 389

T

8. Tartis-meg engemet oh én Ist: 37
9. Tartis-meg Uram Isten engem 149
Ti tanácsban ülő személyek 158
Te benned bizom én Istenem 195
Te benned biztunk eleitől 256
3. Te hozzád szemeimet Ur I. 260
10. Te hozzád tellyes szivbül 370
1. Te hozzád kiáltok Ur Isten 391

U

- Ur Isten az én imádságom 19
Uram te nagy haragodban 16
Uram ki léfzen lakója 36
Uram én tsak te benned biztam 80
Várván-vártam a' felséges Urat 112

T

51. Uc

Régi nyomtatványok, Opontee-229.
/317.18.3./

434

T A B L A.

51. Ur Isten kegyelmezze meg
67. Ur Isten áldgy meg jó volt.
69. Ur Isten segéts és tarts meg
78. Uram a' te ítéletedet
81. Uram ne halgass illy igen
88. Ur Isten en idvölégem
108. Ur Isten kész az én szivem
131. Uram nem űz nagyra szivem
134. Urnak szolgái mindnyájan
139. Uram te meg vizsgálz engem
Uram borsállad el
Ur Isten melly lokan vadnak

142
181
189
199
236
247
312
378
378
386
415
416

575/3

435

B U Z G O I M A D S A G O K.

R E G G E L I.

OH fényes egekben lakozó Sz.
Jehova Isten, te hozzád fohászko-
dom mint igaz, halhatatlan, és igen nagy
kegyelmű édes Istenemhez, és az Ur Je-
sus Christusban hozzám meg engedel-
mesített szerelmes Atyámhoz; és te elő-
ben öntöm ki az én lelkemnek hála-ado-
aldozattját, nem akarom az én szivem-
ben el titkolni a' te igazságodat, hanem
nagy lelki örömmel hirdetem inkább a' te
meg-tartásodat; nem akarom el-tagadni
a' te irgalmaságodat; sem pedig azokat a'
te áldomásidat, a' mellyekkel engem
tetszemő-koromtól fogva meg látogat-
tal, ugyan is fölötté jó te rólad emle-
kezni, terolad vallást tenni, és a' te ne-
vedet mindenek fölött diktálni, reggel
a' te irgalmaságodat és estve a' te igaz-

T 2

12.

ságodat hirdetni. Minek-okéért dicsé-
tegedet az én Ielkern, és áldgya a' te nagy
jó-voltodat ezért, hogy te engem az el-
múlt étszakának fetétségében a' te el-
foghatatlan irgalmaságodból meg ol-
talmaztál. Aldott vagy Seregeknek U-
ra Istene erős Isten! a' ki kegyelmessen
tselekedszél mind azokkal, valakik tége-
det keresnek, és a' te idvőzítésedet szü-
retik. Aldott a' te nagy neved minden
nemzetségek között, hogy te minket
oltalmazásban tartasz és fejedelmekkel
gyámolítasz. Aldottak tennéked min-
den tselekedetid, valamellyekkel a' te
szolgádat meg-látogattad. Kérlek te-
gedet, édes Istenem, tarts-meg engem
e' máj napon is szent életben és ép egé-
ségben, hogy a' tsalárd őrdög valami
kárt énnékem ne tegyen. Se pedig az il-
tentelen embereknek vér-ontó kezek
engem meg ne sértset. Uram, én
idvőiségemnek Istene, jó reggel fohász-
kodom te hozzád, téged hívlek segítség-
gúl jó reggel, légy segítségűl énnékem
hogy minden tiliztem s' hivatalom-beli
munkáimban, a' te nagy nevednek di-
csőségére, és felebarátomnak hasznára
ferény-

ferénységgel és nagy hűséggel minden
terekas akadály-nélkül el-járhassak,
hogy e' máj napnak világosságát az én
bűneimnek fetét felyhőjével te előtted
meg ne homályosítsam, és tégedet az én
nézefemmel szolládommal, vagy egyéb
tselekedetimmal meg ne bántsalak, se-
pedig a' te frigyedet, melyet a' szent Kő-
rölztségben én velem kötöttél, fel ne
bontsam. Adgyad énnékem a' te szent
Leikednek azt a' meg-erősítő kegyel-
met, a' mellynek bennem munkálkodása
által azokat a' hat dolgokat a' mellyeket
te gyűlölsz, sőt a' herediket-is, melly a'
te lelked előtt utálatos, eltávoztathas-
sam: a' mineművek; A' kevely szemek;
A' hazug nyelvek, Az ártatlan vér-ontó
kezek: Az álnok gondolatokat forraló
szívek: A' gonoszra fietséggel futó lá-
bok: A' hazugság szerző hamis bizony-
ságok: és A' ki az atyafiak között hábo-
ruságot szerez. Ezekről és ezekhez ha-
sonló gonoszságoknak tselekedetéről ol-
talmaz meg engemet, én j-l-révő Iste-
nem! és a' te könyörületeségednek fok-
sága fizeint adgyad a' te kegyelmedet
énnékem, hogy az én egész életem és

438

ESTVEL:

minden tselekederem te előtted legyenek kedvesek a' te szerelmes fiadban a' mi Urunk János Christusban, ki te veled és a' szent Lélekkel egyenlő Istenségben él és uralkodik mind örökkön örökké. Amen. *Mi Atyánk &c.*

ESTVELI

Aldott Isten, bezzeg igen én hozzáam kötelezte magát a' te ingyen való jóvoltod! hogy mikor még nem teremtetem volna, is, immár örökös fiaddá jeggzettél engemet, és az én teremtetésem után mindenkori kezeidben hordoztal engemet, s' leg-közelebb, oh áldott Isten, ez mai napon is a' te sok rend-beli könyörületeségednek végére meheretlen volta szerént kegyelmestem meg-oltalmaztal engemet a' Sátánnak nappalre púló minden-féle tűzes ny. laltól, az homályban kegyetlenkedő dög-től, és a' dökben pufzító hitelen dög-halálul, s' minden reám következhető reményelen veszedelmektől áldással és dicsérettel minden teremtet állatidtól ez te nagy kegyelmetségedért. Uram az égig ma

IMADSIG

439

gasztaltatott a' te irgalmaságod, és a' te igaz mondásod a' tölhőket éri. Kérlek azért tégedet kegyelmes Istenem, hogy a' te irgalmaságod szerént bocsásd meg énnekem minden bűneimet, valamelyekkel tégedet e' mai napon, sőt egész életemben, mind gondolatimban, mind szóllálímban, mind penig tselekedetimben meg-bántottam. Ujts-meg a' te irgalmaságodat én rajtam, és e' bé-állandó éti-zakan-is engedgy énnekem tseledsz aluvást, hogy te töléd, ki örökké való nyugodalom vagy, soha el ne szakdgyak, hanem inkább az igaz hit által mindenkori te benned maradjak, és a' te oltalmazásod alatt bátorsággal nyughassam: ne engedgyed, hogy az én gonosz ellenségem az ő dög valami kárt teheszen énnekem. Uram, hiszem te vagy az én világosságom és idvöllegem, s' kitől fellyek hát? Uram, hiszem te vagy az én életemnek erőssége, s' kitől rettegek hát? Te benned bizott Uram az én szívem, és te mindenkori megsegítettél engemet, midőn te hozzád kiáltottam, meg halgattad az én könyörgésemnek szavát, mert ugyan is te

vagy az én erősségem és az én lelke-
nek őrizője. A' te job kezéd erőssé-
meg engemet, a' te job kezéd vigasztal-
meg engemet, és a' te oltalmazódnak
szárnyai alá folyamodom, oh kegyelme-
nek Isten! ha te hozzád nappal kiállok,
te meg halgatz engem, és ha éjjel kiállok,
is meg nem zegenülök. Meg-emle-
kezem te rólad meg az én ágyamban is,
és midőn fel serkenek, te rólad beszé-
lek, mert te vagy az én segedelmem, és
tégedet a' te szárnyaidnak árnyékában
dítselek: te hozzád ragadt az én lel-
kem, mert a' te job kezéd tartja az ené-
letemet. Oh kegyelmes Istenem! kérek
adgyad a' te kegyelmedet énnekem,
hogy, midőn az én világi le emne-
tolló oraja elközelget (és a' te feltá-
lak nyolozójába az utolsó ítéletnek
napjáig való nyugovásra be-fekvéndem)
a' te segedelmed által gaz, erős, és állá-
tatos hittel minden inozás-nélkül tse-
delzen, és az örök életre való fel táma-
dálomnak jó reménysége alatt algyam-
ol. A' mikor pedig világi életének vé-
gét érem, mind addig tartis meg engem
vigyázásban, jozan és mértékletes élet-
ben

én, hogy mindankoron készen és jó lel-
ki ismeretben találtaffam; mert édes A-
tyám, nem tudom én az orát, a' mellyben
én hozzád el-fogsz jőni, hogy te magad-
hoz végy engemet. Kérlek halgasd-
meg az én mostani alázatos könyörgé-
semet, a' te szerelmes Fiadért, az Idvő-
sítő áldott Ur Jesus Christusért, Amen.
Mi Atyánk, ki vagy Te.

M A S.

OH édes Jესusom, kegyelmes gond-
viselő, őriző, és tápláló Királyom;
Kérlek, légy, és maradj én velem az
étfzaka, hogy testem tsendefszén nyú-
godgyék, és szívem soha el ne aludgyék,
hanem mindenkor tégedet kívánnyon,
jelen léted által meg-őriztesék, és az-
tal minden gonoszt ő magától el-távozo-
tallon.

Engemet a' te job karod be-födőz-
dön; Szent Lelked bátoritson, vigasz-
tallyon, Szent Angyalod őrizzön, és az
Sátán tőlem nagy meltsze el-fusszon.

Az én keresztyén Atyám-fait, kiket
én te benned szeretek, magadhoz gyűj-
tesd szedegessed. Szivednek ágyába ked-
vellem

Régi nyomtatványok, Opontee-Zay.
/317.16.3./

442

ESTVELI

veffen melegítsed, tartsad, és se engem, se őket el ne hadgyad, hanem megáldván, mind örökké oltalmazd és takargatd, Amen *Mi Atyánk &c.*

M A S.

Mindenható Örökké-való Isten, te nekéd hálaát adok, hogy engemet a' te kegyelmedből e' máinapon minden gonosztól meg őriztél. Es kérlek tégedet, hogy valamit ez máinapon gondolatomban, szóllásomban, tselekedetemben, látásomban, a' testül, világul, és öröktől meg tsalattatván te ellened vétettem, a' te keresztfán való szenvedésed által, kegyelmessen énnékem meg engedni, és ez éjjel-is, minden lelki testi veszedelemről engemet meg őrizni méltóztatál: hogy a' holnapi nap, a' te szent nevednek dicsőítésére jó egységben, az én ágyamból fel kelhessek, és tenéked jó akarattal, tiszta szível, feredelem-nélkül való testel, gaz lelki örömmel, és hála-adással szolgálhassak, Amen. *Mi Atyánk &c.*

Utra

575/3

IMADSAG.

443

Utra indulóknak Könyörgése.

VR Isten, ki az Izrael fiait száraz láb-ba a' tenger közepin által-vitted és ki amaz három Bőltseknek a' tsillagoknak vezérlése által te hozzád utat nyitottál. Engedgy nekem-is, kérlek Uram tégedet szerentsés utat, és tsendeszd időt, hogy a' te szent Angyalodnak vezérlése által, abban az helyben, az hová menendő vagyok: és vegezetre amaz Örökké-való hazába, minden veszedelem nélkül juthassak, Amen.

Mi Atyánk, ki:
&c.

